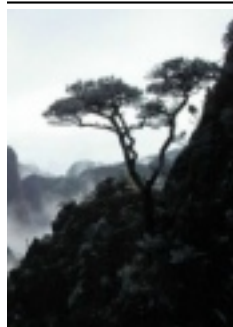

Hàng Ma Tháp

Contents

Hàng Ma Tháp	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 5	20
5. Chương 6	27
6. Chương 7	31
7. Chương 8	34
8. Chương 9	38
9. Chương 10	42
10. Chương 11	46
11. Chương 12	51
12. Chương 13	55
13. Chương 14	59
14. Chương 15	63
15. Chương 16	65
16. Chương 17	71
17. Chương 18	74
18. Chương 19: Vĩ Thanh	79
19. Chương 20: Phiên Ngoại	81

Hàng Ma Tháp

Giới thiệu

Năm ấy vì mắc phải một sai lầm lớn, khiến cả đời hối hận bất cam. Trăm năm sau, Ngao Khâm lại c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-ma-thap>

1. Chương 1

Cuối xuân tháng ba, đầu tháng tư, mưa phùn rải rác. Một đêm nghe mưa đến bình minh, đầu đường thành nhỏ lại như trước có tiếng người bước vào, gương mặt xa lạ lại vắng vắng, dưới tán ô không mới không cũ, vẫn là một đôi mắt vô sân vô hận, tựa hồ đã sớm bằng quan trước tiết trời ẩm ướt khiến người ta mệt mỏi kia.

Hắn nâng tán ô bằng giấy dầu cũ kỹ cô linh đứng dưới cửa thành, ngoài cửa thành, khuất tầm mắt, mưa bụi đan vào nhau như khói phủ, cũng một bóng dáng cô linh.

Người dưới cửa thành đứng lặng, nhìn y từ phương xa chậm rãi mà đến, từ xa đến gần, từ mơ hồ đến rõ nét, trong tay cũng nắm một tán ô cũ kỹ nâu vàng. Lại gần thêm một chút, có thể thấy được vạt áo đạo bào của y bị mưa thấm ướt đầm, tay áo thật rộng rủ tới tận đầu gối theo gió phất phơ.

Đi tới dưới cửa thành, tán ô trước mặt y nâng lên, một trận gió gào thét xẹt qua, bàn tay không bắt kịp, cán ô đảo một vòng, bọt nước vẩy tứ tung, giọt mưa từ bốn phía rơi trên gò má y, lạnh lẽo như băng, run rẩy uốn lượn chảy tới khóe môi, như hàng lệ, cắn răng nhẩn nhẩn một đời, cuối cùng cũng bị thương chảy xuống.

“ A..... Này.... Vô lượng thọ phật, bản đạo thất lễ.” Đạo giả viễn lai vội vã không ngừng xoay người bồi tội, khuôn mặt gió thổi đến trắng bệch đỏ ửng lên như ráng chiều.

Giọt nước tùy ý rơi trên gò má y tạo cảm giác mát lạnh, Ngao Khâm nhìn y không chớp mắt, mục* như hàm châu, mũi như huyền đẩu*, đôi môi hồng nhàn nhạt, phảng phất như cánh hoa đào ướt mưa.

Đạo giả hoảng hồn còn chưa kịp bình tĩnh lại thoáng ngắc đầu, cũng như có như không đánh giá hắn, đôi mắt vẫn trong veo như trước, sáng tựa gương, không chút mây may phản chiếu ánh mắt trêu ghẹo cùng khuôn mặt lạc mệnh* của hắn, lại tìm không thấy một chút dấu vết của ngày xưa.

Kim lòng không đợi đưa tay nắm lấy cổ tay người kia, chưa kịp xiết lại bàn tay tinh tế ấm áp đã bị y vội vã rút về.

“Thí chủ...” Giọng nói của y trầm nhẹ, thân hình vội vã lùi về sau nửa bước, tầm mắt dừng ở bàn tay hắn còn chưa kịp thu lại, đầu mày khóe mắt đều là vẻ đoan trọng* khiến người ta không thể khinh nhờn.

Chỉ một khoảnh khắc nhỏ nhoi cũng là quá đủ, vẫn thanh mảnh như trước kia, ngón trỏ cùng ngón cái ôm lấy cổ tay y, giống như sợ phải buông ra. Ngao Khâm thu tay lại, cách màn mưa bụi lất phất trầm lặng nhìn y, khuôn mặt không thay đổi, dáng người không thay đổi, vô luận qua bao lâu, y vẫn là bộ dáng này tính nét này, giống như được sinh ra để đặc đạo, đầu mày khóe mắt tỏa ra luồng khí thanh khiết, vô cùng kiên tịnh*, đỉnh bạt* như trúc trong núi sâu, ôn nhuận như ngọc trong đá.

“Tại hạ Ngao Khâm, thất lễ.” Nhẹ nhàng mở miệng, học theo bộ dáng vừa rồi của y khom lưng cúi đầu, vẫn như trước cảm thấy không yên, nhin không được nhắm mắt lại, lập tức mở mắt ra, đạo giả vẫn đứng trước mặt, khuôn mặt vốn không giấu được tâm tư viết lên sự đề phòng cùng nghi hoặc. Thì ra không phải mơ cũng không phải ảo giác, y thật sự đã đến đây, không rõ là cảm giác gì, trong tim một mảnh tiêu điều.

Không gian trầm mặc bên tai truyền đến tiếng tí tách mưa rơi, hắn hạ thấp người hỏi: “Không biết đạo trưởng xưng hô thế nào?”

Y kính cẩn hoàn lễ: “Bản đạo đạo hào Vô Nhai.”

Vô Nhai. Thì ra ngay cả tục danh cũng chưa từng thay đổi, trong lòng lại một tầng gợn sóng, “Ngô sinh đã hữu nhai, nhi tri dã vô nhai.” (cuộc đời hữu hạn mà tri thức thì vô hạn)

Đạo giả thủ lễ gật đầu: “Đúng vậy,” Như gặp tri âm, khóe miệng mỉm cười.

Vẫn khờ như thế.

Ngao Khâm cũng cười theo, đuôi lông mày hơi nhếch lên, vô tội mà nghịch ngợm như trẻ nhỏ: “Dã hữu nhai tùy vô nhai, thua rồi!” (lấy cái hữu hạn để theo đuổi cái vô hạn)

Đạo giả vẫn như trước đỏ mặt, có chút kinh ngạc, có chút kinh hoảng, sau đó khẽ giương miệng như là muốn nói gì. Hắn biết y muốn phản bác, cũng biết y sẽ không. Quả nhiên, cuối cùng đạo giả cũng chỉ cúi đầu, hai tay nắm cán ô, trong lời nói vương theo vài phần lạc mịch: “Quả thật là vậy.”

Câu hỏi giống nhau, câu trả lời giống nhau, trêu đùa cùng bị trêu đùa giống nhau. Năm đó mỗi khi thấy y lộ ra biểu tình như vậy, trong lòng liền thấy sáng khoái, về sau mới hay, thì ra y để ý không phải vì mình đùa cợt, mà đơn thuần vì câu “Sinh hữu nhai, tri vô nhai” kia. Mĩa mai thay.

Ngao Khâm quét mắt nói: “Đạo trưởng thứ lỗi, tại hạ lại thất lễ.”

Muốn cúi mình, y lại luống cuống tay chân ngăn lại: “Không không, thí chủ là vô ý thôi.” Vượt lên nửa bước đứng trước mặt Ngao Khâm, mặt ô dao động, những hạt mưa lạnh lẽo lại văng xuống.

Đạo giả không kịp xoay sở lại càng thêm hốt hoảng, vội vàng định lui lại, một chân giẫm xuống vũng nước phía sau, Ngao Khâm thuận thế bắt lấy cổ tay y, lòng bàn tay áp sát vào nhau, không để y đào thoát.

“Ta....” Y vẫn như trước ăn nói vụng về, sắc mặt ửng hồng đến tận cổ, chiếc cằm đầy đặn như sắp chúi vào ngực.

Vẫn ngốc như xưa.

Khóe miệng tràn ra nét cười thản nhiên, Ngao Khâm nắm lấy cổ tay y, không giải thích gì mà một đường kéo y đi về phía trước: “Đạo trưởng đến đây để truyền đạo sao?”

“Không, là tìm người.”

“Tìm người?”

“Ừm.”

Chậm rãi hòa vào dòng người rộn ràng nhộn nháo, vòm cầu cong cong, bên bờ sông liễu rủ thướt tha phần nào diễm lệ. Thành vốn xa xôi, phồn hoa không sánh được với nơi dưới chân thiên tử, nhưng cũng có hàng quán tiền trang mở dọc theo con phố. Dưới mái hiên có rãnh nước men theo viên ngói chảy thành dòng, có người bán rong chăm chỉ làm ăn cao giọng rao hàng.

Hắn với mọi thứ trong thành rõ như lòng bàn tay, một đường vừa đi vừa chỉ điểm, gơ tay chỉ vào một cửa hàng tơ lụa nói: “Khi trời quang, sẽ có một đạo nhân tới đây mở quán xem quẻ, ngay tại trước cửa hàng tơ lụa, cách hiệu thuốc không xa lắm.”

Đạo giả không nói lời nào, chỉ một mình hắn nói, không quay đầu lại, không ngừng bước, chỉ siết chặt cổ tay y, giống như sợ y có thể giật lại bất cứ lúc nào.

Đi được nửa đường, bước chân ngừng lại, là người nọ từ phía sau nắm lấy ống tay áo hắn, ý kiên quyết bảo ngừng, Ngao Khâm quay đầu, đạo giả đứng yên, dòng người như thôi đưa, tựa như một viên sỏi nhỏ trên sông ngoan cố không chịu trôi theo dòng nước thủy triều, “Người ta muốn tìm là người sao?”

Đôi mắt kia sâu xa trong trẻo tựa hồ không thấy đáy, thẳng thắn nhìn, vô vị như vậy, đờ đẫn như vậy, vồn vện trong đáy mắt chỉ thấy một tia hi vọng phiêu miểu* như ngọn đèn trước gió.

Bàn tay bắt giác nơi lỏng, Ngao Khâm ngừng thao thao bất tuyệt, im lặng thật lâu sau, “Người một mực tìm người đó sao?”

Y gật đầu.

“Người đó là gì của người?”

Y trịnh trọng đáp: “Là người quan trọng.”

Người quan trọng....

Có gì đó bắt đầu thức tỉnh, khẽ cựa mình ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng: “Quan trọng hơn cả tính mạng?”

“Quan trọng hơn cả chúng sinh.”

Tiếng huyền não lùi xa, tiếng mưa cũng không còn nghe thấy nữa, liều rủ ủa vàng trong mưa, hoa đào rơi xuống bị nghiền thành bùn đất, trước mắt đều là khuôn mặt kiền tịnh không mang theo một tia tục trần, trước mắt đều là đôi mắt của y từng đỏ tươi như đông đầy những máu.

Chúng sinh, y lại còn nói “người đó” quan trọng hơn chúng sinh – si vọng !

Phần nộ không bì kịp chua xót trong lòng, tâm vẫn trống không, chua xót tiêu điều, đau đớn một tầng lại một tầng tựa mình phá kén chui ra, thanh âm trong cổ họng phát ra lại xa xôi như không phải của mình: “Ta không phải.”

“Ồ.” Đạo giả không rơi lệ không cúi đầu, thậm chí một tiếng thở dài cũng không có. Y miễn cưỡng chống đỡ, khuôn mặt sáng sủa bị bóng tán ô làm cho mơ hồ, “Quấy rầy thí chủ.”

Xoay người định đi, cũng là hấn sống chết nắm lấy ống tay áo y, “Đạo trưởng định nghỉ chân ở đâu ?” Vẫn khuôn mặt bị tán ô cũ nát che đi mơ hồ, giọt nước bên gò má chưa kịp khô, nhìn thoáng qua, ngỡ như giọt lệ.

Hấn nói đạo quán trong thành đã nhiều năm không được ai để tâm tu sửa, hấn an phận lùi lại một bước, cung kính chấp tay thở dài: “Trong nhà tại hạ còn mấy gian phòng trống, mong rằng đạo trưởng không ghét bỏ.”

Vô Nhai nhìn dòng người qua lại trên đường mà do dự.

Ngao Khâm chậm rãi buông tay, “Đạo trưởng còn trách tại hạ vừa rồi vô lễ sao ?” Trên gương mặt tuấn đỉnh mang vài phần thất vọng.

“Không, không, không....” Đạo giả vội xua tay, từ cổ tay đến bàn tay không ngừng lay động.

Hấn thầm nhếch khóe môi, “Coi như cho tại hạ một cơ hội bồi tội đi.” Biết y muốn cự tuyệt, chấp tay cúi thật sâu, hèn mọn đến muốn vùi vào bụi đất.

Đạo giả hoảng hốt, hô lên mấy tiếng “Không dám nhận”, căn môi khó xử.

“Không nói, ta coi như ngươi đã nhận lời.” Bao nhiêu năm, rốt cuộc cái tính bá đạo cũng không sửa được. Hấn tự nhiên hào phóng đứng thẳng dậy, đuôi lông mày nhướn lên, nắm lấy cổ tay y kéo lại.

Đạo giả trực giác muốn trốn, lại không dám ở nơi đông người mà lộ ra, trên mặt hơi hơi cứng nhắc, ai ngờ, tựa như biết rõ y quần bách lại càng cố ý trêu đùa, bàn tay hướng đến trước mặt y dừng một chút, rồi sau đó ngượng ngùng hạ xuống, cầm lấy một góc tay áo y.

“Thí chủ, ta....” Vô Nhai kinh ngạc mở miệng, âm điệu nhẹ đến mức bị mưa tán đi.

Ngao Khâm một mạch ngẩng đầu ưỡn ngực kéo y đi về phía trước, mái tóc buộc cao cùng vạt áo tung bay, bóng dáng cao ngất mang theo khí phách ngang ngược.

Qua hồi lâu, sau lưng truyền đến một tiếng thở dài: “Bần đạo làm phiền rồi.”

Giống như bắt đắc dĩ, giống như thỏa hiệp, y vẫn nhân hậu như cũ, dù miễn cưỡng đến mấy cũng không chịu nói nửa chữ “không”. Ngao Khâm bỗng nhiên cảm thấy mỗi một , khóe miệng câu lên thật cao, ân ân một trận chua xót, bàn tay siết chặt, đau đớn từ lòng bàn tay truyền thẳng vào tim.

Tòa nhà không thể gọi là mới, nhưng cũng không phải cũ. Ngao Khâm thản nhiên nói: “Ồ mới được ít năm.”

Nhìn hấn tuổi tác không lớn, trong phòng cũng không thấy gia nhân tơi tở nào, đạo giả thoáng nghi hoặc, lại không tiện hỏi thăm. Bị y nhìn, tiến thẳng lên giường nằm xuống, nói: “Tại hạ sống một mình, đạo trưởng cứ tự nhiên, không cần lo lắng.”

Đạo giả đứng bên giường chân tay luống cuống, hấn thoải mái tựa lên gối đầu, một tay chống cằm mở to mắt mà xem, ánh mắt sâu xa, nhìn lại nhìn, vẻ mặt lấp lánh nét cười khó hiểu.

Trên lưng một trận hoảng hốt, tiểu đạo sĩ cả người không được tự nhiên. Hấn cuối cùng cũng thay đổi tư thế, lười nhác hướng bên này ngoắc ngoắc: “Lại đây.”

Vô Nhai chần chừ, thật cẩn thận nhích về phía trước nửa bước. Ngao Khâm nhìn, lại cười mà ngoắc: “Lại đây.”

Lại thêm nửa bước.

Ngao Khâm vẫn cười: “Ta là yêu quái, đặc biệt đem người dẫn về ăn sống nuốt tươi.”

Đạo trưởng không chịu nổi trên chọc, cúi đầu nhìn, “Thí chủ chớ trên chọc bần đạo.”

Nhẹ nhàng một tiếng, không còn nghe Ngao Khâm nói gì nữa.

Hồi lâu sau mới lại nghe hắn mở miệng: “Trên giá sách trong thư phòng có một bản Đạo Đức Kinh, phiền đạo trưởng giúp ta mang tới đây.”

Vô Nhai giương mắt nhìn hắn, hắn bán dựa trên giường, ánh mắt thăm thẳm như nước, giấu bên trong vô số điều bí ẩn, “Lúc này, ta tuyệt đối không trên chọc người.” Từng chữ từng chữ, trịnh trọng phẳng phất hứa hẹn.

Đạo giả lại thấy nhận không nổi, vội vàng nói: “Thí chủ không cần như thế, bần đạo nghe theo là được.”

Vội vàng chạy đi lấy sách, khi quay lại phát hiện ra hắn không biết từ khi nào đã đặt trước giường một chiếc noãn lô *.

“Thật sự là chiêu đãi không chu toàn, lại không mời đạo trưởng ngồi xuống.”

Hắn áy náy đứng dậy, đạo giả quả nhiên lại duỗi tay khiêm nhường, Ngao Khâm ngựa quen đường cũ cầm lấy cổ tay y, thuận thế kéo y ngồi xuống bên cạnh: “Chờ đạo bào của đạo trưởng khô đi, người có muốn ngồi luôn bên ngoài ta cũng không ngăn người.”

Đạo giả theo tầm mắt của hắn nhìn lại chính mình, phát hiện chỗ y bào còn chưa khô hết, từng mảng ẩm ướt dán vào thân mình, một hồi thấp thỏm vật lộn đề phòng hắn, lại không nhận ra cảm giác lạnh lạnh. Giờ ngồi bên cạnh noãn lô, hàn khí cả người mới bị xua đi phân nửa. Bổng sinh ra áy náy: “Mới vừa rồi gọi ta tới gần, cũng là.....” Thì ra đã phụ ý tốt của người ta.

Ngao Khâm nhìn mưa ngoài cửa sổ, cười đùa: “Là vì muốn đem người ăn tươi nuốt sống.”

Xoay mặt giật lấy quyển sách trong tay đạo giả đang còn chìm trong xấu hổ, “Đạo trưởng thật thông minh, thứ tại hạ muốn chính là quyển Đạo Đức Kinh này.” Cảm thấy mỹ mãn mà trở mắt nhìn tiểu đạo sĩ.

“Chính là thí chủ bảo bần đạo lấy Đạo Đức Kinh.” Y lấy lại tinh thần, nghiêm trang muốn giải thích.

Vẫn thẳng thắn ngốc nghếch như vậy.

“lạch cạch” một tiếng, Ngao Khâm mở cuốn sách, thẻ tre va chạm vào nhau, ngắt quãng lời nói lấp bắp của y: “Tại hạ có chỗ khó hiểu, phiền đạo trưởng chỉ giáo.” Tự nhiên mà vậy, cố chấp theo ý mình, không để đạo giả kịp ý kiến.

Đạo giả tiếp nhận, tầm nhìn không rời khỏi khuôn mặt hắn, mắt sáng như đuốc, “Thí chủ quá khiêm nhường rồi.”

Ngao Khâm thông dong trả lời: “Sao vậy ?”

“Thí chủ đọc nhiều kinh sách của đạo gia, sách cất giữ trong nhà phải đến ngàn vạn, một số ngay cả bần đạo cũng chưa từng nhìn thấy.” Đây là lời nói thật, những giá sách chạm đến nóc nhà chứa đầy cổ thư khiến đạo giả kinh ngạc đến cực điểm, sau khi cẩn thận xem xét, lại càng kinh hãi, sách được cất giữ ở đây toàn bộ đều là đạo gia điển tịch, những thứ đã nhìn thấy, chỉ sợ là ở đạo quán không thể cất chứa được nhiều như vậy. Y chậm rãi nói, không thấy tức giận, không thấy khinh cuồng, ánh mắt trước xong vẫn trong veo, “Nên bần đạo phải thỉnh giáo thí chủ mới đúng.”

“A...” Không hề có vẻ chật vật khi mách lới bị vạch trần, Ngao Khâm chỉ muốn cười, cười y, cười chính mình. Cùng chấp nhất một cuốn sách cổ xưa, gần trong gang tấc, dường như đến hơi thở cũng có thể nghe được, chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến khuôn mặt kia, một lần lại một lần tinh tế miêu tả nét mặt thanh tú mi nhân như họa giống như ngày trước, “Người nha.....”

Âm điệu rất thấp, y nghe đến mơ hồ, nét mặt mê mang không rõ ràng. Ngao Khâm cũng không nói thêm nữa, hai mắt nhìn thẳng, nhìn vào đồng tử đen thăm thẳm của y, nhìn vào hình bóng đẹp đẽ ung dung của mình đã lâu không còn in trên mặt kính kia, bỗng nghĩ đến không dám thừa nhận, “Trước mặt người, vì sao ta luôn nuốt lời ?”

Hết chương 1

Chú thích

Mục : mắt

Mũi như huyền đảm : ý chỉ sống mũi cao thẳng.

Lạc mạch : cô đơn.

Kiên tịnh : Thanh khiết.

Đỉnh bạt : kiên cường.

Đoan trọng : Nghiêm túc.

Phiêu miểu : Ẩn hiện, mờ ảo.

Noãn lô : lò sưởi.

=====

2. Chương 2

Đạo giả mờ mịt, hẳn không giải thích, xấu hổ đưa tay gãi đầu nói: “Đạo trưởng thứ lỗi, ta thất thố.” Lại là vị công tử nhẹ nhàng hiếu khách bên đường.

Buổi chiều khi dùng bữa, đạo giả nửa từ chối nửa nhân nhượng, miễn miễn cưỡng cưỡng uống mấy ngụm rượu. Ngao Khâm nói, đây là trái mơ năm trước hái xuống ngâm thành rượu, vào miệng thực ôn hòa, so với nước đường chỉ hơn một chút chua cay. Vô Nhai vừa uống một ly liền đỏ mặt, khuôn mặt như thoa phấn ửng một màu hồng son.

Ngao Khâm cố ý quay đầu nhìn ra cửa sổ: “Ai chà, mưa này sợ là sẽ rơi đến sáng sớm mai.” Khóe mắt cố tình liếc về bên này, tiểu đạo sĩ len lén đưa tay quạt gương mặt nóng bừng, như cố gắng ra vẻ người lớn lại trước sau khó thoát được tính trẻ con, đáng yêu đến không nói nên lời.

Khóe miệng theo tâm trạng mà giương lên, ánh mắt đạo giả khó xử luống cuống, Ngao Khâm vờ như không hay, lại nhắc tay rót cho y một chén đầy: “Phong tục bản địa, chén rượu của khách quý không thể rỗng không, nếu không chính là cố ý chậm trễ. Nào, để ta kính đạo trưởng một ly.” Nét mặt cũng đầy ranh mãnh.

Chủ đề quay về đề tài lúc ban ngày hẳn thao thao bất tuyệt giới thiệu về phong thổ bản địa, hảo tâm đề nghị với y: “Trà lâu tửu quán phương khách từ nam tới bắc nhiều vô số, đạo trưởng muốn hỏi thăm, vào đó là thích hợp nhất.”

Còn nói: “Vô quán Phiêu Hành cũng có người giang hồ thích kết giao, đến đó tìm người hỏi một chút, chắc sẽ có thu hoạch.”

Cuối cùng không quên dặn dò: “Chỗ đông người ngư long hỗn tạp, đạo trưởng người một thân một mình, tiến thoái nên thận trọng một chút là hơn. “ Tựa như phải moi cả trái tim chân thành hừng hực ra.

Đạo giả gật đầu, đôi mắt trong suốt không chút vẩn đục dần trở nên mơ màng, cứ nhiên lại tự động nâng chén rượu trên bàn lên uống, vẻ tươi cười câu nệ ban đầu không hiểu sao sinh ra vài phần hồn nhiên: “Công tử là người tốt.”

Tên ngốc, người say rồi, rượu này khi ủ dùng dị pháp, lúc đưa vào miệng rất thanh ngọt, tác dụng về sau lại cực kỳ hưng hân, dùng để lừa những người như người đó. Vẫn tin người giống như trước kia, dễ dàng mắc mưu, chỉ cần người ngoài cười mấy tiếng, nói vài lời hay, thế là mang cả tấm lòng ra đối tốt với người ta, thói quen qua luân hồi cũng không thay đổi được.

“Sao vậy?” Ngao Khâm nâng chén lắc đầu, chủ đề vừa thay đổi, khuôn mặt đã mang thêm vài phần thần bí, “Đạo trưởng, bỏ quá cho ta nhiều lời một câu, bản thành dù hẻo lánh, nhờ Đông Sơn Thanh Long thần quân phù hộ, từ trước đã mưa thuận gió hòa bốn mùa bình an, người có thể yên tâm du ngoạn, tuy nhiên có một nơi tuyệt đối không thể tới gần.”

Khẩu khí của hắn trầm xuống khiến người ta thấy bí ẩn mà sợ hãi, đạo giả mơ mơ màng màng nghe được vài câu, thuận miệng hỏi: “Là chỗ nào?” Quên không từ chối ý định thêm rượu của hắn.

Ý cười trong mắt càng sâu, Ngao Khâm chậm rãi nhìn hoa văn chiếc lá xanh non biêng biếc trên miệng chén, màu sắc non nớt tươi tắn đến nhức mắt, “Đó là tòa Hàng Ma Tháp trong thành.”

Đạo giả “ồ” lên một tiếng, ngây ngốc truy hỏi: “Bên trong trấn yêu vật?”

Thì ra trừ “người kia”, y cái gì cũng không nhớ. Ngao Khâm buông tay, ánh mắt chuyển từ chiếc ly sứ đến khuôn mặt kiên tịnh phía trước, “Không phải yêu, là ma.”

“Ma?” Y xoa trán cố sức hỏi, say đến mức trên khuôn mặt đỏ ửng hiện ra vài phần ngốc nghếch.

“Tương truyền trăm năm trước có một tiên gia đã dựng lên tòa tháp cao để trấn ma, trưởng lão trong vùng kể lại, cho tới bây giờ, thật thật giả giả rất khó nói.” Ngao Khâm xoay người, tay chỉ ra ngoài cửa sổ thì thầm nói.

Đạo giả nhìn theo tay hắn, cuối trời sừng sững một tòa bát giác tháp cao lồng lộng lẳng lẳng đứng sau màn mưa.

Trong lòng không hiểu sao lại rung mình, cũng tỉnh táo hơn một chút, sắc trời mù mịt lại thêm mưa phùn mỏng lung, lơ mơ phác lên hình dáng tòa tháp hoành vĩ * khiến người ta khiếp sợ. Mái cong kiểu giác* cao chót vót, thân tháp cứng cáp như kiềng, không biết làm ra từ tay vị tiên nhân nào, tháp này trời sinh đã mang theo nhuệ khí, chớp tháp hướng thẳng lên trời mà ẩn trong mây.

“Lệ khí thật lớn, sợ là thực sự trấn tà ma.”

Ngao Khâm phụ họa gật đầu, dặn thêm lần nữa: “Thế giới rộng lớn này luôn có những việc không thể nói ra. Tục ngữ nói, thà tin là có còn hơn tin là không. Đạo trưởng sau này gặp phải tòa tháp đó vẫn nên tránh xa là hơn.”

Đạo giả đầu óc mê muội thậm chí nghe không rõ câu trả lời của chính mình, bất tri bất giác lại bị hắn gạt rót thêm mấy ly nữa, đầu óc càng lúc càng nặng nề, hai tay chống xuống mép bàn nói: “Công tử đừng làm khó nữa, bản đạo sợ là say mất rồi.”

Trong hoảng hốt lại nghe tiếng hắn cười, không biết vì sao, cảm thấy tiếng cười thật quen thuộc, tựa hồ từ rất lâu trước kia đã thường xuyên vang vọng bên tai.

Ngao Khâm ngồi ngay ngắn sau chiếc bàn nhìn y say rượu, thưởng thức chiếc ly sứ trống trơn xoay đi xoay lại trên tay, “Đạo trưởng tính nán lại trong thành bao lâu?”

Đạo giả chìm trong men say cố giữ lấy một phần thanh tỉnh: “ Bao lâu... Một tháng đi ”

Ông chủ hiếu khách thành tâm giữ lại: “Không ngại thì ở thêm mấy ngày đi.”

Đạo giả khó hiểu, hắn không nhanh không chậm mà biện giải: “Trong nhà hiếm khi có khách quý đến chơi, năm này tháng nọ, quả thực là quanh quệ.”

Điềm tử tác dụng chậm rãi mà mãnh liệt, đạo giả say đến nói cũng không xong, lại cố gắng chống đỡ: “Một tháng cũng đủ rồi.”

“Phải không?” Hấn bất động thanh sắc hỏi lại, tựa như muốn nhìn thấu qua chiếc ly, “Vạn vật chúng sinh, sao người biết được ai là người kia?”

“Người kia chính là người kia, vạn vật chúng sinh, hấn là duy nhất.”

“Hoang đường !” Ngao Khâm ngẩng đầu cười to, mưa quất lên cửa sổ, vang lên từng tiếng tí tách.

Đạo giả không để tâm, chậm rãi cúi xuống trường kiếm đeo trên lưng vốn bắt ly thân, đưa về phía trước, thân kiếm hướng về phía Ngao Khâm: “Rút kiếm này ra, người chính là người đó.”

Không cần nhìn xuống cũng tả được hình dáng của kiếm ra sao, vỏ kiếm mộc mạc không một mảnh trang sức, thân kiếm so với binh khí tầm thường còn dày hơn rộng hơn, không bén nhọn, không bắt mắt, đặt giữa chúng thần binh hoa lệ, trông chẳng khác gì một lên ngốc đầu khờ nào khờ. Đúng vậy, chính là một tên đại ngốc, thứ phế vật tồi tệ... Tay Ngao Khâm siết chặt, lời ra khỏi miệng ác độc không giấu diếm: “Nếu ở đây không tìm được người đó thì sao?”

“Nếu không tìm thấy, tức là hấn ở nơi khác....”

“Chỗ tiếp theo cũng không có thì sao?”

“Còn chỗ tiếp theo nữa.... “

“Không tìm được thì không bỏ cuộc?”

“Không bỏ cuộc.” Y cuối cùng cũng không chống lại được cơn say dâng lên như thủy triều, ánh mắt si mê, khó khăn lắm mới nghe được câu cuối cùng.

Mưa rơi bên song cửa, tháp cao sừng sững phía chân trời như một cái lồng khổng lồ phủ lên tâm trí, đầu ngón tay miết lên hoa văn chiếc lá xanh biếc sống động trên miệng chén, móng tay trở nên trắng bệch, bất giác đã ấn thật mạnh tay, hấn không thể bóp vỡ. Ngao Khâm cắn răng nói: “Người có từng nghĩ rằng, thế gian có lẽ không hề tồn tại một người như vậy không?” Ánh nến rơi lên khóe mắt đỏ như máu.

Đạo giả hơi hé miệng, mở to mắt chớp chớp một chút lại một chút, “Rầm” một tiếng, gục xuống bàn.

Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng, tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng thở dốc phẫn nộ của mình, “rắc” một tiếng gọn ghẽ, chiếc chén vỡ nát trong tay, mảnh sứ vỡ trên ngón tay cửa thành một vệt xước, tơ máu đỏ tươi chảy xuống, uốn lượn như con rắn nhỏ.

Ngao Khâm nói: “Vì cái gì người vẫn không bỏ được người kia?” Chậm rãi vươn tay, toại nguyện xoa lên gò mà bị hơi rượu huân đến nóng bỏng tay, khát vọng đã áp chế từ lần đầu tiên nhìn thấy y ở cổng thành.

“Tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ...” tiếng xưng hô từ rất lâu trước kia nỉ non nơi cửa miệng, toàn tâm toàn ý dùng ngón tay phác lại cặp lông mày thanh tú, Ngao Khâm rướn người ghé vào bên tai y nói nhỏ, “Người xem, chúng ta lại gặp nhau.”

“Chỉ là...” Đầu ngón tay vẽ đến đuôi lông mày rồi trượt xuống, dừng bên khóe miệng, đạo giả ngủ say, lông mi thật dài hơi rung động, bóng rèm mi nhàn nhạt phủ xuống mí mắt, khờ dại như hoàn toàn không biết chút gì. Ngao Khâm cúi đầu hôn lên mi tâm của y, tựa như mưa bụi nhẹ nhàng tinh mịn rơi xuống làn tóc mai, “Chỉ là, vì sao người cố tình chỉ nhớ người đó?”

Người đó rốt cuộc có gì hay ? Nhu tình như nước, cười như xuân phong, hấn có thể, ta cũng có thể. Nhưng là vì sao ? Vì sao người chỉ tâm tâm niệm niệm người đó ? Người rõ ràng nghe được, người rõ ràng nghe được, hấn chỉ là một, một

Không cam lòng, cho tới bây giờ cũng không cam lòng. Ngàn vạn năm đã thấy hết tang thương, cái gì cũng có thể không cần, chỉ có chút chấp niệm này không thể bỏ qua, cho dù phi yên diệt *, một là người, một là hấn, không nhìn ra chính là không nhìn ra !

Cuối cùng nụ hôn dừng bên khoe môi tươi tắn, đầu lưỡi thấm chút vị rượu mơ thanh ngọt. Mũi chạm mũi, Ngao Khâm nói: “Tiểu đạo sĩ, dừng ngực nữa, người tìm không thấy hân đâu.” Nhu tình như nước, tiểu dung * như xuân phong, dùng âm điệu nhẹ nhất trên đời.

Hắn ôm lấy đạo giả đi vào nội thất, cửa phòng phía sau mở rộng, ước chừng sau đêm nay lại là một ngày mưa triền miên không dứt, tựa như ai đó đã giận dữ đánh đổ sông Ngân Hà.

“Nếu đã đến thì vào đi, hay muốn ta dâng hương tịnh thân quỳ nghênh đón ?” Ngao Khâm đưa lưng về phía ngoại thất đột nhiên lên tiếng, nửa câu sau dần lại rất lâu rồi mới nói, từng chữ từng chữ cố ý nhấn mạnh, “Thanh, Long, thần, quân.”

“Vừa nghe huynh thổi phồng ta như vậy, chắc ta không đến mức phải kinh sợ chấp tay thi lễ nói lời đa tạ chứ ?” Rõ ràng không thấy cửa viện mở ra, một người xuất hiện từ màn mưa bụi đan vào nhau trông rỗng, quả thực là đến từ cơn mưa biển ảo của trời đất, quanh thân lại không thấy một chút vết tích của mưa.

Tương truyền, từ thuở thiên địa hỗn độn sơ khai, tứ phương sinh ra các dị thú quý hiếm, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, chính là tổ tiên của vạn vật sinh linh sau này, Thượng đế bởi vậy mà tôn kính, lệnh cho chúng tiên xưng là thần quân, về sau để các thần tại đông tây nam bắc cung phụng, tôn quý vô cùng. Bản thành cũng có truyền thuyết, tại Đông Sơn Quần Phong ngoài thành trăm dặm, đỉnh núi mệnh mông mây phủ chính là chỗ ở của Thanh Long thần quân, mặc dù chưa có người nào tận mắt thấy qua, nhưng dân chúng gần xa lại một mực tin tưởng không chút nghi ngờ, rất nhiều thế hệ dâng hương hỏa cầu bảo hộ, tầm thường trăm sự không rời một câu “Thần quân phù hộ”.

Thần quân đến từ trong mưa cũng một thân cẩm bào màu thanh thạch, vạt áo lật phất theo bước chân, tay áo dài chấm đất, bước chân lướt qua con đường khúc khuỷu sáng chói: “Ta càn nguyện huynh vẫn như trước kia ngẩng cao đầu gọi thẳng ta một tiếng Ngao Cẩm.”

Như bức tranh họa lại giấc mộng vu vơ của thế gian, ngài mang quan mào cao ngất như mây, ngọc lâm lang thúy hưởng*, xứng với thanh kiếm mảnh dài tinh xảo, long chương phượng chất*, phong tư tuấn sảng*. Nửa câu cuối cũng cố ý, dần lại một hồi: “Đại ca.”

Hắn nhìn bóng dáng Ngao Khâm, nói thẳng ý đồ: “Để y đi đi.”

Ngao Khâm trước sau không quay đầu lại, đạo giả say đến mê mết an nhàn gối lên đầu vai hắn ngủ, “Chuyện của y người biết được bao nhiêu?”

Ngao Cẩm nhìn chăm chú bóng dáng cố chấp của huynh trưởng, cao giọng nhấn mạnh: “Huynh không nên lưu y lại.”

Ngao Khâm lạnh lùng chất vấn: “Người biết từ đâu ?”

“Huynh nếu muốn tốt cho y, nên mặc y rời đi.”

“Nếu không phải không thể giấu được nữa, người định vĩnh viễn không cho ta biết sao ?”

“Huynh rất rõ ràng, lưu y lại, đối với y không hề có lợi !”

“Y còn nhớ [người kia] !” Ngao Khâm đột nhiên quay lại, dưới ánh nền nhạt nhòa, hai gương mặt tương tự nhau đều âm trầm, ngay cả góc nhướn lên của chân mày cũng tương tự, chỉ là trong hai đôi mắt, một đôi chứa lạnh lẽo một đôi chứa sầu lo.

Giằng co một hồi, Ngao Cẩm bất đắc dĩ nhượng bộ: “Sự bền bỉ của y huynh cũng thấy rồi, ta đã thử rất nhiều cách, không cách nào ngăn được đường đi của y, cũng đã để y rời xa nơi này đến nơi y phải đến, ai ngờ, một trận mưa lại làm cho y quay trở lại. Ngoại trừ nói cho huynh, ta không còn lựa chọn nào khác.”

“Người không có nói cho ta biết, y đến để tìm [người kia].” Tất cả vết thương trăm năm đã phủ mờ khói bụi, nhưng chỉ có một chút này từ đầu chí cuối vẫn làm tim hắn nhói đau.

“Nếu ta nói cho huynh, huynh sẽ không chỉ cho y uống mấy chén rượu.” Ngao Cẩm từng bước tiến đến, gần đến mức như muốn chạm vào đạo giả trong lòng hắn.

Ngao Khâm không thoái nhượng, cảm ngắc cao ngạo mạn đến không ai bì nổi, mang theo cảm giác huynh đệ bề trên, khoe miệng vẽ nên một nét cười: “Đúng vậy, ta thà rằng độc chết y.”

“.....” Đường như cuối cùng cũng mệt mỏi vì trận khắc khẩu không có kết quả này, Ngao Cẩm lùi lại, lắc đầu thở dài, “Huynh sẽ không. Nếu không, trăm năm đến giờ, huynh đã không hề một bước không ra khỏi thành.”

Ngao Khâm trầm giọng nói: “Đây là chuyện của ta.”

Ngao Cẩm giương mắt nhìn hắn, đôi mắt sâu như nước tràn ngập xót thương, “Nghe ta khuyên một câu đi, nếu huynh còn nhớ năm đó, để y đi đi. Luân hồi vãng phục*, chấp niệm của y đến một ngày sẽ nhạt phai, với huynh, với y đều là giải thoát.”

Ngao Khâm không thêm nhắc lại, chỉ cúi đầu nhìn đạo giả trong lòng mình. Trận khắc khẩu đã quấy nhiễu mộng đẹp của y, mi gian bằng phẳng hơi nhú lại, hiện lên vài rãnh sâu nhợt nhạt. Mặc kệ Ngao Cẩm bên cạnh mà cúi đầu hôn lên trán y, dịu dàng vuốt lên ưu phiền của y. Ngao Khâm hôn xong lại ôm đạo giả vào nội thất, “Y nói y muốn lưu lại nơi này một tháng, ta nghe theo y.”

Lại là một tiếng thở dài, Ngao Cẩm đứng tại chỗ nhìn hắn dần ẩn sau bình phong, “Không lâu nữa, Hi Di cũng tới.”

Nam nhân sau bình phong cúi đầu cười: “Ta còn lo hắn không đến.”

Không biết phải làm sao, Ngao Cẩm nói: “Chớ quên nguyên do trước đây huynh dựng lên tháp cao kia.” Cuối cùng cũng nhắc đến.

Trả lời hắn chỉ là tĩnh lặng.

Hết chương 2

Chú Thích

Hoành vĩ: Hoành tráng, vĩ đại.

Kiều giác: phần cong nhô ra ở mỗi góc tháp như chiếc sừng.

Hôi phi yên diệt: tan thành tro bụi

Tiểu dung: khuôn mặt cười, nét cười.

Ngọc lâm lang thúy hưởng: Ngọc quý

Long chương phượng chất: khí chất như rồng phượng

Phong tư tuấn sảng: phong thái đẹp đẽ thẳng thắn.

Vãng phục: lặp đi lặp lại

=====

3. Chương 3

Cố ý hay vô tình, Ngao Cẩm vừa đi, cơn mưa không ngừng không dứt đã tạnh hẳn. Đến nửa đêm, chân trời thậm chí còn dâng lên một vầng trăng viên mãn sáng vàng vạc, gió thổi mây trôi, sao rải khắp trời. Đợi đến khi mặt trời mọc lên ở phương đông, bên tường đông ánh sáng mờ ảo như ngàn sợi tơ mảnh từ từ buông xuống, không trung được mưa gột rửa mệnh mông một màu xanh thăm thẳm. Thật là một ngày tốt lành, trời cao biển rộng ngàn dặm không mây, hợp để tắm nắng, hợp để xuất hành, hợp để đi xa.

Ngao Khâm đứng trong viện nhìn một gốc cỏ mới mọc ở đầu tường, xanh non mướt mát như nhánh lá vẽ trên miếng chén đêm qua, trên phiến lá hẹp dài còn vương lại vài giọt mưa lấp lánh, chiết tia nắng sớm

thành bảy màu. Phía sau vang lên tiếng cửa phòng hé mở, tiếp theo là giọng một người nào đó có chút khàn khàn, “Đêm qua bản đạo uống rượu, nếu có gì thất lễ mong thí chủ bao dung.”

Y nhất định đã ở phía sau nắm lấy khung cửa chặt vật suy nghĩ rất lâu mới nói được hai câu như vậy, tiểu đạo sĩ cực kỳ giữ lễ, vừa tỉnh lại thấy mình uống rượu, đương nhiên hồi tới mức muốn chết đi. Ngao Khâm quay người tò mò đánh giá gương mặt tái nhợt như tờ giấy của y, muốn từ trong đó tìm ra một chút dấu vết để lại, trong tay nhàn nhàn một chén trà ướp hương hoa lượn lờ hơi nước, “Đêm qua tại hạ cũng say, nói gì làm gì cũng không nhớ rõ lắm.”

Đạo giả hồ nghi, “Thật không ? Ta nhớ rõ thần sắc của thí chủ lúc đó rất thanh tỉnh, còn hỏi ta rất nhiều.... người hỏi ta, hỏi ta....” Y nghiêng đầu cố sức tự hỏi, một tay đặt lên trán, sắc mặt lại kém đi một phần, nghĩ đến đau đầu.

Ngao Khâm thông thả tiến đến, mỉm cười, “Đạo trưởng còn chưa hết say, uống một ngụm canh giải rượu rồi cùng ta đối chất cũng không muộn.”

Chậm rãi đưa ra chén trà cầm trong tay đã lâu, chất lỏng trong vắt không màu bên trong khế động, phản chiếu rõ nét đôi mắt hoảng hốt mờ mịt của Vô Nhai.

“Đây là” Đạo giả trong đầu ong ong rối loạn, cổ họng khó chịu, âm điệu phát ra càng trầm thấp.

Ngao Khâm nói, “Là canh giải rượu.” Đôi mắt thoảng sâu như nước, không dò xét được.

Đạo giả nheo mắt chăm chú nhìn hẩn, trong giây lát, cẩn thận đưa hai tay nhận lấy, đưa đến bên môi chậm rãi nuốt xuống, khi hoàn trả không quên khách sáo nói, “Phiền công tử phí tâm.” Sắc mặt trắng bệch cuối cùng cũng khôi phục một chút hồng hào.

Ngao Khâm cũng đưa hai tay tiếp nhận, lại không dám nhìn vào đôi mắt không chút vẩn đục của y. Đoạn đối thoại với Ngao Khâm lại vang lên bên tai.

“Nếu ta nói cho huynh, huynh sẽ không chỉ cho y uống mấy chén rượu.”

“Đúng vậy, ta thà độc chết hẩn.”

“..... Huynh sẽ không. Nếu không, trăm năm qua huynh sẽ không một bước không rời thành này.”

Đạo sĩ ngốc, người nói đúng rồi, tiểu tử Ngao Khâm kia quả thật không hề thua kém ta.

Năm đó khí thịnh, ngang ngược kiêu hoành, nói năng bậy bạ, đã từng đắc tội với rất nhiều người, Huyền Mặc, Thương Giả, Lăng Khung..... Tiên giả tiếng tăm hiển hách của thiên giới trong mắt hẩn chẳng qua chỉ là mấy kẻ cổ ra vẻ ngạo mạn, tiểu đệ Ngao Khâm được người người khen ngợi sống lâu như vậy cũng chưa hề thể hiện một chút thú vị nào, những kẻ khác lại càng không đáng nói, buồn chán đến mức không thể trong vài ba câu mà tóm tắt hết được, không mặc kệ mà đi một mạch đến dòng thiên hà rửa tai đã là nể mặt lắm rồi. Hi Di nói, thật không chịu nổi sự cuồng vọng của người, coi như trời đất bao la, chỉ Thanh Long thần quân Ngao Khâm người là lớn nhất.

Trước mặt chúng tiên, hẩn cười dài khước từ, “Làm sao, không phải còn có Hi Di người sao ?” Trong bụng hận đến nghiến răng, người không muốn nhìn ta, ta cũng không muốn nhìn người !

Thượng tiên Hi Di, khi cùng bá làm môn hạ của lão quân, y sớm hơn Ngao Khâm một tác hương, khi cùng luận kinh học đạo, y biết nhiều hơn Ngao Khâm một bộ kinh, khi cùng đánh một ván cờ, a, thật sự là chân mệnh khắc tinh, y khó khăn lắm mới thắng Ngao Khâm nửa mục, Ngao Khâm liên tục thất bại, quả thật như ai đó có ý định trên đũa, nhiều lần như vậy..... Đã có tâm so đo, chỉ sợ cho dù cùng uống một ấm trà, chén của y so với Ngao Khâm hương thơm cũng phải thuần hơn một chút. Đây không phải chân mệnh thiên địch thì là gì ?

Trên trời tiên gia vô số, trước mặt công chúng chỉ có Hi Di dám trước mặt hẩn đủ khí phách nói một câu, “Ngao Khâm, làm người xử sự đừng quá đáng.” Bạch y phiêu phiêu ngay thẳng đến nghiêm nghị, khiến người ta tức giận đến lục phủ ngũ tạng không nơi nào không bị lửa giận thiêu đốt.

Hận đến tận cùng cứ lặp đi lặp lại, thế gian nếu có tử địch hận thù không thể hóa giải được, vậy đó chính là hẩn và Hi Di.

Sau khi đạo giả xuất môn, Ngao Khâm đứng trong viện trầm lặng suy ngẫm tới lui, sao rơi lác đác, tựa như chiếc bình hoa vỡ thành muôn vụn mảnh nhỏ. Trăm năm thoáng qua như giấc mộng, cơ hồ không có một thời khắc nào để nhớ trước đây. Bây giờ, tiểu đạo sĩ đến đây, Ngao Cẩm đến đây, nghe nói Hi Di cũng đến, không ngờ đến cả hồi ức cũng tới góp vui, nối gót nhau mà đến.

Buổi chiều, đạo giả trở về, một thân đạo bào bụi bặm cùng sắc mặt u ám, ánh mắt nhạt nhòa một tia mệt mỏi. Ngao Khâm châm một ngọn nến ngồi bên bàn tròn lẳng lặng chờ y, trên bàn đầy thức ăn thịnh soạn. Nhắc tay ý bảo y ngồi bên cạnh mình, “Đạo trưởng nên nghỉ ngơi một chút chẳng?”

Tiểu đạo sĩ cũng không chịu ngồi vào vị trí, đầu hơi nghiêng tựa như muốn nhớ lại điều gì.

Ngao Khâm nói, “Đây là trà ngon mới pha.”

Y do dự đưa tay, lúc cúi đầu, hai tay nhìn chén trà bán tín bán nghi.

“Ồ.... Có chút tiến bộ.” Ngao Khâm gật đầu như thật.

Vô Nhai bỗng dưng đỏ mặt, cố ý ngồi cách hẵn xa xa, “Thí chủ dùng bình rượu đựng trà là vì muốn dọa lừa bần đạo?”

Ngao Khâm liên tục lắc đầu, giờ chiếc bình bên trong vang lên tiếng tí tách, “Nếu ta nói, thứ này là ẩm trà nhà ta thì sao?”

Đạo giả không nói gì, nhìn vẻ mặt ranh mãnh đắc ý dạt dào của hẵn mà bất đắc dĩ mím môi.

“Nhìn xem, nhìn xem....” Ngao Khâm bỗng nhiên kêu to, một tay cầm chiếc bình, một tay chỉ vào mi tâm của đạo giả.

Lưng đạo giả cứng đờ, ngơ ngác buông đũa, “Sao vậy?”

Ngao Khâm thu tay lại, thông thả nâng bình nhấp một ngụm trà, dưới ánh nến mờ nhạt, rướn người tỉ mỉ nhìn nét mặt khó hiểu của tiểu đạo sĩ, nét cười mỉm mẩn tràn từ đôi mắt đến khóe miệng, “Như vậy là quên hết một mối đúng không?”

“Người....” Đạo giả cứng họng.

Hắn tự nhiên hào phóng giải thích, “Người bên ngoài bốn ba một ngày, tất nhiên là muốn ngủ. Dọa người một chút, cho người tạm quên hết chuyện ban ngày, buổi tối cũng sẽ ngủ ngon.”

Lời nói vẫn như trước đây sơ hở, Ngao Khâm cau mày làm bộ trách móc, “Kỳ thật cười một cái cũng rất tốt, tiếc là người bị mấy lão già cổ hủ dạy hư, từ hôm qua đến bây giờ, căn bản chẳng thấy một nét mặt tươi cười chân chính nào cả. Là bọn họ không dạy người, hay là người không học được?”

Hắn nói xong một lúc lâu, đạo giả vẫn ngồi cách chiếc bàn không đáp. Sờ sờ cái mũi, trầm nghĩ hổng rồi, không nói gì là giận. Ngao Khâm hạ mày, khẩu khí do dự, “Là ta lại thất lễ với đạo trưởng.....”

Từ lúc ở dưới thành gặp nhau, đã không đếm được đến lần thứ bao nhiêu rồi, nếu đặt vào một trăm năm trước, quả thật cũng chỉ là nói nhảm mà thôi.

Vẫn như cũ không có hồi âm, xem ra là giận thật rồi. Tiểu đạo sĩ từ trước đến giờ tâm địa thờ ơ, có thể thực sự làm y tức giận không nhiều lắm, cho nên mới sinh ra những chuyện sau này. Nếu như trước đây y sớm hưng dữ với mình, sợ là sẽ có một kết cục khác..... Đem những lời mình vừa nói ra chuyên chú ngẫm lại một lần, Ngao Khâm không dám nhìn sắc mặt của y, không cam tâm tình nguyện mà đem khẩu khí hăm lại một chút, hai tay đặt dưới bàn hung hăng kéo vạt áo, “Tại hạ đối với sư tôn của đạo trưởng cũng thất lễ.”

Chậm rãi giương mắt, trong phút chốc nhịp tim vừa mạnh vừa loạn, khóe miệng đạo giả khẽ cong lên, sau đôi môi đỏ tươi thoáng lộ ra hàm răng tuyết trắng, y đang cười, mặc dù câu nệ, mặc dù lạ lẫm, nhưng là nụ cười chân thật nhất toát ra từ tâm can.

Y ngại ngừng nói, “Công tử là người tốt.” Cùng một lời giống hệt đêm qua, lúc đó là say rượu, bây giờ lại tỉnh táo.

Ngao Khâm không nói được gì, trong đầu trống rỗng chỉ còn lại nét cười không thể xóa đi. Tiểu đạo sĩ, người đã cười với ta, với một mình ta. Người sẽ không biết, vì nụ cười này, ta đã khổ sở chờ suốt một trăm năm.

Phải dựa vào bóng nền mờ lung mới có thể che đi sự mất mát trên nét mặt, Ngao Khâm cứng nhắc đổi đề tài, “Đạo trưởng hôm nay có thu hoạch gì không ?”

Đạo giả chậm rãi lắc đầu, sợ là đã sớm quen với cự tuyệt cùng thất vọng, trong đôi đồng tử đen như mực của y, phẳng phất như cũng được châm lên một ngọn nến, “Có lẽ ngày mai xuất môn sẽ gặp được.”

Ngao Khâm phụ họa gật đầu, “Chỉ mong là thế.” Rõ ràng là nói cho có lệ.

Đạo giả ngốc cái gì cũng không nghe ra, lấp loáng đôi mắt như lưu ly ngọc, nửa người trên hơi cúi về phía trước, miệng không ngừng tán thưởng, “Người dân bản địa rất tốt tính, dù bản đạo chưa hỏi được tin tức gì, nhưng cũng không hề bị gây khó dễ.”

“Gây khó dễ ?” Hắn chặt chẽ nắm lấy mấu chốt cuối cùng.

Đạo giả nhận ra đã lỡ lời, hoang mang rối loạn để thêm một câu, “Không có gì, tại vận số của bản đạo không tốt thôi.”

“Có bị mắng không ?”

“Chỉ là chút hiểu lầm.”

Người ta muốn tìm là người sao ?

Phi, đạo sĩ điên ! – chặn người qua đường mà hỏi, mười người nghe thì tám chín người nói một câu như thế. Mấy vị phu nhân lớn tuổi tính tình thiện lương, cúi đầu cảm thán, ai yo, nghiệp chướng, một người đang êm đẹp sao lại phát điên thành thế này ? Tưởng y không nghe thấy, kỳ thật nghe rõ không sót một chữ nào.

“Có bị đánh không ?”

“Hiểu lầm thôi mà.”

Con người cũng có trăm triệu loại, khó tránh khỏi gặp phải những người nóng tính, kỳ thật chỉ cần nhìn khuôn ngực bóng lưng đã biết là người không dễ chọc, nghĩ đi nghĩ lại, có khi lại biết được gì chẳng ? Vì thế bị đánh cũng coi như là tự mình chuốc lấy, mặt mũi bầm dập bị người cười chê cũng đáng, ai bảo người bị quỷ ám ?

“Còn gì nữa ?” Sắc mặt của hắn đã khó coi đến không thể khó coi hơn, ánh nến âm u chiếu lên quỹ mị dọa người.

Đạo giả vẫn giữ nét cười, bưng bát cơm chậm rãi và vào miệng, “Không có.”

“.....” Vừa nghe đã biết là không thật. Ngao Khâm trầm mặc sau ánh nến.

Y buông bát, đưa trúc ngay ngắn đặt trên miệng bát, “Ta không muốn nhắc đến.”

Chịu qua giá lạnh, chịu qua đói khát, nhìn bóng mình vật vờ trên đường cái tựa như không còn là con người mà là một loài ác quỷ, hai mắt tỏa ra lục quang, chỉ đợi có một sinh vật xuất hiện liền lao đến mổ bụng moi lấy nội tạng ăn sống nuốt tươi, bị đánh bị mắng là chuyện thường, khi không gặp may, có hôm còn bị người ta thả chó dữ đuổi theo chạy cả ba bốn dặm phố, cánh tay bị súc sinh cào rách sâu thành ba đường, khổ nhất là khi sinh bệnh, cuộn tròn dưới bàn thờ trong ngôi miếu đổ nát suốt ba ngày, vừa đói vừa khát toàn thân rã rời, cũng là ba ngày tuyết rơi lả tả như lông ngỗng, cửa miếu không một bóng người qua đường. Rồi khỏi bàn run rẩy đối diện tượng Lão Quân với đầy bụng thống khổ, ngài đã từ bi với biết bao người, tại sao lại chưa từng từ bi với ta ? “Người đó” rốt cục là ai đang ở phương nào, ta vì sao phải tìm hắn và làm thế nào mới tìm được hắn, cho dù nói cho ta một chữ thôi cũng là công đức của ngài vạn hạnh của ta. Tượng đất với đường nét thép vàng nứt nẻ chỉ im lặng không nói lời nào, ngơ ngác nhìn ngoài miếu tuyết rơi, nét mặt xót thương chờ đợi.

Bởi vậy, không bị mắng không bị đánh đã là tốt lắm rồi, chẳng sợ người nọ lạnh lùng nghiêm mặt hay triệt để mặc kệ y. Ban đầu còn tấm tắc lấy làm lạ, đi cả ngày, trong thành này chẳng phân biệt nam nữ già trẻ

đều như thế, đều vội vội vàng vàng như có chuyện rất quan trọng phải đi, dừng chân lắc đầu rồi lại vội vã bước đi, một chữ nửa câu cũng không chịu lãng phí. Đạo giả đuổi theo vài vị phụ nhân quen thuộc hỏi thăm mấy con phố, các nàng dừng lại, lắc đầu, rồi sau đó tiếp tục bước đi. Đạo giả lại hỏi, các nàng lại dừng, cứ trải qua như vậy, nhưng không hề giận dữ, thậm chí một chữ “phiền” cũng không thấy nói ra, chỉ vừa đi vừa cằn nhằn liên miên trò chuyện về cuộc sống của các nàng.

Cứ suy nghĩ mãi cũng không tìm ra được một nguyên do, chỉ có thể bán tín bán nghi đoán là con người bản địa vốn rất tốt tính. Nếu sau này đi đến nơi khác cũng được như thế, vậy thật sự cảm ơn trời đất.

Đạo giả lại cường điệu, “Ta sinh ra là để tìm người đó, từ khi mới biết ghi nhớ ta đã biết là phải tìm người.”

Ngao Khâm biết ý muốn né tránh, hướng mắt nhìn ánh sao lóe lên trên khoảng trời trong sân, “Nếu không tìm được người đó thì sẽ thế nào ?”

“Sẽ mơ thấy ác mộng.”

“Cảnh trong mơ như thế nào ?”

Y lắc đầu, đôi mắt nhìn thẳng thản nhiên tự thuật, “Giống như một đêm trời đất sập xuống mất đi tất cả.”

Đôi tay đặt dưới bàn lại hung hăng siết chặt vạt áo, Ngao Khâm dõi theo nét mặt y, tầm mắt như mũi tên sắc nhọn, “Người đã bao giờ thấy con sông chảy xuyên qua một thành nọ, có biết dưới sông có bao nhiêu cá chép, hoa rơi trên sông có bao nhiêu cánh, liễu trồng bên bờ có bao nhiêu lá không ?”

Đạo giả nói không biết, hần lại trầm mặc, khi mở miệng lần nữa đã thay đổi chủ đề, “Vậy người có từng nghe qua truyền thuyết Kinh Hà long vương cùng thuật sĩ đánh cược chưa ?”

Long vương kiêu ngạo có ý làm hại một thuật sĩ rất giỏi gieo quẻ, cố ý mang cả đầu rồng ra đánh cược xem ngày hôm sau mưa sẽ rơi bao lâu. Vốn tưởng rằng bản thân thao túng gió mưa mà nắm chắc thắng lợi, ai ngờ, gần đến lúc cho mưa, thiên đình đột nhiên triệu đến thay đổi, mà yêu cầu lại giống hệt như những gì thuật sĩ nói ra. Vì muốn thắng cược, long vương khư khư cố chấp, dám cãi mệnh trời cho mưa xuống ba tấc tám giờ, được như nguyện sĩ nhục thuật sĩ. Cũng không ngờ, vừa quay lưng đã có người mang chuyện cắt xén mưa báo lại với thiên đình, cuối cùng long vương đầu rồng cũng không giữ được.

Đạo giả gạt đầu, “Đây là một truyền thuyết dân gian.”

Ngao Khâm đứng dậy cầm đĩa gấp đồ ăn bỏ vào bát cho y, “Chuyện như vậy, không hẳn chưa từng có.”

Đạo giả tròn mắt.

Hần thông thả ngồi xuống, tựa lưng lên thành ghế, nét mặt phần khởi, “Có thời gian rảnh rồi thì luyện quẻ thuật đi, đợi người trả lời được dưới sông có bao nhiêu cá chép, hoa rơi trên sông có bao nhiêu cánh, liễu rủ bên bờ có mấy chiếc lá, ta sẽ nói cho người biết.”

“Thì ra căn bản là người không muốn nói cho ta biết.” Có chút suy tư, đạo giả dùng đũa chọc chọc đáy chén, sóng mắt long lanh.

Ngao Khâm không chút hoang mang, tâm cơ toàn bộ đều viết trên mặt, “Người có thể không muốn trả lời, ta đương nhiên cũng có thể không muốn nói.”

Hết chương 3

Chương 4

Khi rảnh cùng đạo giả lên phố, nói là chỉ ở bên cạnh tuyệt không quấy rầy, kỳ thực là kéo tay áo người ta đi suốt cả con phố, một chút cũng không để người ta ý kiến.

Con sông mềm mại chảy qua dưới chiếc cầu cong hình vòm, đàn cá chép dưới sông đỉnh đầu đỏ thắm quẫy chiếc đuôi rực rỡ như gấm lụa, trên mặt sông hoa rơi lả tả, hai bờ sông liễu rủ vô số, soi xuống mặt nước trong veo sóng sánh như kết thành một đôi. Đây là tiền trang còn bên đó là hiệu cầm đồ, bên cạnh tửu quán trà lâu là cửa hàng tạp hóa, như sợ đạo giả sẽ không nhận ra, Ngao Khâm nhất nhất chỉ điểm cho y, “Son của người bán rong kia làm ra dùng vô cùng tốt.”

Hắn giơ một ngón tay chỉ, đạo giả nhìn về hướng đó, khuôn mặt hơi nghiêng, khóe mắt mang cười, “Ta còn nhớ lúc mới vào thành cũng đã gặp hân.” Người bán rong trẻ tuổi trong mưa vẫn chăm chỉ rao hàng, lúc ấy chỉ nói là hân trú mưa, thì ra trước giờ đã thích nương nhờ dưới mái hiên.

Đi thêm vài bước nữa chính là trù trang, nhớ mang máng hân từng nói qua, ở trù trang* và được phô* khi trời quang sẽ có đạo sĩ đến mở quán xem quẻ. Vô Nhai theo bản năng nhìn trời, mấy ngày nay đều đẹp trời, không trung xanh thẳm trong veo không tạp chất. Trước đây khi đến trù trang, lượn qua lượn lại mấy lần cũng không gặp bóng đạo sĩ. Thấy có chút nghi hoặc, tay đột nhiên bị nắm lấy, ngập ngừng một chút rồi bị kéo đến dưới mái hiên cạnh trù trang.

Hình ảnh ngược sáng mơ mơ hồ hồ chỉ nhìn thấy ánh mắt người kia sâu như đáy nước, so với u đậm còn khó lường hơn mà so với đại dương mênh mông lại càng thêm thâm trầm. Đạo giả nghi hoặc hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Ngao Khâm buông tay, bộ dạng phục tùng thu tầm mắt, mà tất cả tâm tư trong đôi mắt đó đều được che giấu đến tận đáy, “Trời nắng quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi lại đi.”

Đạo giả còn chưa hết nghi ngờ, y không hề phát hiện ra, thân thể cao lớn từ lúc nào đã chặn hết đường đi của đạo giả, đưa y chặt chẽ vây lấy giữa mình và vách tường.

Cũng như năm đó.

Năm đó năm đó, một năm đã rất xa, trăm năm của trăm năm trước, bấm đốt tay mà tính, cảnh xuân loáng cái đã trôi qua. Đông Sơn Thanh Long thân quân Ngao Khâm, người người đều kiêng kị, phóng nhãn nhìn khắp thiên đình, ngoại trừ Hi Di đáng ghét kia, có ai không tôn kính cúi người gọi một tiếng [điện hạ] ?

Bên cạnh kiêu hoành* tất sẽ có hư vinh, lúc đó yêu xa hoa phù phiếm, quan mao bát bảo nạm ngọc khí thể ngút trời, cổ bào măng đới* đập vân ngoa*, tùy tiện bất nhập thế gian, tùy tiện bất nhiễm tục trần, thượng thể phải mời gọi khó khăn lắm mới có một lần bước chân đến Lăng Tiêu điện, còn phải có chúng tiên một đường chào đón từ Nam Thiên môn, luận phô trương luận khí chất, Ngao Cẩm bây giờ còn kém xa đến cả vạn dặm. Vốn ở Đông Sơn tiêu dao qua ngày, đại nhân đại lượng ân xá cho Hi Di vô lễ làm càn kia. Bọn họ lại nói, chân núi có đạo nhân mở quán xem quẻ, nói đúng nói sai chưa bàn, nhưng gương mặt cùng bóng dáng thì mười phần giống hệt Hi Di.

Ngao Cẩm đứng trên bậc thềm thuận miệng nói, “Nghe cũng thật thú vị, huynh trưởng muốn đi xem?”

Vừa dứt lời, hân đã không chút lưu tình cười nhạo, “Người thật còn không nhìn, người giả nhìn làm gì? Người rảnh quá sao?”

Đến tận hôm sau vẫn quanh quẩn trong đầu, chung quy cũng chỉ vì câu ‘một Hi Di khác’ đã nắm được sự hiếu kỳ của hân, thiên địch nan giải vạn năm, kể ra cũng muốn nhìn một chút đạo sĩ kia giống đến mức nào.

Tâm niệm một khi đã nổi lên sẽ không dễ dàng biến mất, dẫn theo Ngao Cẩm lập tức xuống núi. Không hô phong khử uế bất khán vũ tảo trần*, một thân thanh thạch trường bào khoác sa y xanh nhạt, tay áo gấm vóc cùng quan mao trên đỉnh đầu như hòa cùng trời mây. Như vương tôn công tử tiền hô hậu ủng, gia đình lớn tiếng hét mở đường, hộ vệ hùng hổ, nha hoàn bưng trà phẩy quạt cùng một quần gia khôn khéo, người đi đường e sợ không dám trêu chọc, ai ai cũng tránh xa. Hân đắc ý vênh vang vào thành, nhắm thẳng quẻ quán của ‘người giống Hi Di’ trong truyền thuyết.

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo, người bán hàng rong ý bên vách tường phe phẩy trống bỏi ân cần gọi khách, chính giữa trù trang cùng hiệu thuốc, đạo sĩ một thân đạo bào sắc xám đang vùi đầu xem quẻ.

Hân chợt nhìn đến gương mặt nghiêng nghiêng liền cười thầm, đám kia đúng là mù rồi, từ xưa tới giờ, thượng tiên Hi Di cổ hủ đến mức ngoan cố có bao giờ trông thuận mắt như vậy chứ?

Đến gần một chút nghe y giải quẻ. Tiểu đạo sĩ duỗi một ngón tay chỉ lên phiến quẻ, giọng nói không thể coi là uyển chuyển dễ nghe, nhưng âm áp mượt mà, so với Hi Di dễ nghe hơn không ít. Ngao Khâm chú tâm nghe hết một đoạn, quẻ y bói ra coi như không tệ, mười phần cũng đúng được sáu bảy, không thể so được với thiên đình, nhưng ở nhân gian thì cũng không coi là giả danh lừa bịp.

Người phụ nữ trước mặt nói đủ thứ chuyện thượng vàng hạ cám chả biết hiểu được bao nhiêu rồi thỏa mãn bước đi, kế tiếp chính là vị thần quân không có ý tốt. Quẻ quán của đạo sĩ rất nhỏ, chỉ chuẩn bị một băng ghế nhỏ cho khách đến xem. Ngao Khâm đứng thẳng, thị tông phần thành hộ vệ đứng thành một vòng tròn bên ngoài, một gia đình tiến đến đưa tay áo lau lau mặt ghế, nha hoàn không ngừng quạt, Ngao Cẩm hóa thành bộ dạng quân gia đứng bên cạnh hẳn.

Đạo sĩ thu thập xong quẻ thẻ ngẩng đầu, tóc đen như mực vén gọn trong đạo quan, toàn bộ khuôn mặt từng nét từng nét rơi vào đồng tử thâm uyên của Ngao Khâm. Gì cũng không kịp nghĩ, gì cũng không kịp nói, Ngao Cẩm đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc. Nói cho đúng là tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Quá giống, nếu không phải biết chắc giờ phút này Hi Di đang ở trong Lăng Tiêu điện bầu bạn với thánh giá, đảm bảo sẽ nghĩ rằng đây chính là Hi Di cải trang tuần du nhân gian.

“Nghe nói đạo trưởng là thần quẻ nổi danh, tại hạ đặc biệt đến thỉnh giáo.” Lời nghe thực êm tai, nhưng cảm trước sau lại ngẩng cao, Ngao Khâm đứng thẳng người chỉ dùng khóe mắt từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống. Mắt, mũi, miệng, nếu chỉ luận dung mạo thì quả thật giống hệt Hi Di, thế nhưng sợ rằng lúc đó cách nhìn của hẳn và Ngao Cẩm đã không giống nhau. Chỉ cần nhìn kỹ lại là có thể phát hiện những điểm bất đồng, một mảnh thần thái trong đôi mắt kia, Hi Di là nghiêm nghị, cả ngày cứng đờ, khó khăn nhất là bắt hẳn nói xem phải cười như thế nào, y lại kiên tịnh, tựa như một tờ giấy trắng.

Tiểu đạo sĩ khách khí cả giận, “Không dám nhận”, bày ra quẻ thẻ sắp thành hàng. Ngao Khâm ra tay như chớp, siết lấy cổ tay mảnh mai của y, “Không vội, tại hạ muốn cùng đạo trưởng đánh cuộc, không biết đạo trưởng có dám hay không?” Khẩu khí quan tâm, hòa nhã như gió xuân tháng ba. Cố ý thu hẹp khoảng cách giữa hai người, mắt đối mắt, đến hơi thở cũng có thể cảm nhận được, thấy rõ ràng nét kinh ngạc cùng sợ hãi trên khuôn mặt y.

Tiểu đạo sĩ cứng ngắc muốn thu tay lại, “Giữa thanh thiên bạch nhật, thí chủ chớ làm càn.”

Chắc chắn, lại phát hiện ra một điều, y cùng Hi Di đều thích thuyết giáo như nhau, mở miệng ngậm miệng là “Chớ làm càn”, “Đừng quá phận”, thật dễ khiến người ta ghét. Cố ý dùng ngón cái miết trên cổ tay y, tiểu đạo sĩ ăn rau xanh đậu hũ lớn lên, thoát nhìn gầy gò, khi chạm vào lại rất mềm mại, nắm trong lòng bàn tay cảm giác cũng không tồi. Ngao Khâm thú vị nhìn sắc mặt y thoát đỏ thoát trắng, đôi môi hồng nhạt bị cắn đến ửng đỏ. Ừm, sắc mặt lúc này mới không tồi, so với Hi Di đáng yêu hơn nhiều.

Tựa như kẻ phong lưu chơi bời trong nhân gian cố ý kéo tay y kề sát lên mặt, tiểu đạo sĩ bị dọa đến mức hai mắt mở to như hai viên bi, Ngao Khâm cười tươi như hoa nở, “Người sợ ta làm cái gì? Ta ăn người được sao?”

Vươn tay kia vỗ nhẹ khuôn mặt y, khuôn mặt cơ hồ giống Hi Di như đúc, thật không ngờ, một ngày kia lại có thể nhìn thấy những biểu tình thú vị như thế. Lần này đến nhân gian là đúng rồi. Nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to, Ngao Khâm đột nhiên từng bước lui về phía sau, hai tay nhanh chóng thu lại. Ánh mắt tiểu đạo sĩ lộ ra kinh ngạc, hai tay hẳn chấp sau lưng, cảm ngẩng cao, dùng khóe mắt từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống, lại là tư thái cao cao tại thượng, “Chọc cho người khóc cũng không hay, khó nhìn lắm.”

Cảm giác vui vẻ trong lòng không dừng được, hẳn cười ha ha, khiến người qua đường cũng phải nhìn lại.

Khi cười xong, tiểu đạo sĩ mới mở miệng, trên mặt còn vệt hồng, lời nói trực tiếp, tựa như Hi Di, “Thí chủ tới gây rối?” Không thể ỷ nghiêm như Hi Di.

Ngao Khâm đắc ý dạt dào, “Phải thế thì sao?”

Đạo sĩ thở dài, uốn thẳng thắt lưng, cuối cùng cũng không cố chấp được nữa, “Thí chủ muốn đánh cuộc gì?”

Đến chỉ vì xem người, thật không phải cố ý gây hấn. Ngao Cẩm bên cạnh thấp giọng khuyên bảo, “Dù có giống thế nào, y cũng không phải Hi Di, bỏ qua đi.”

Hẳn lại ngăn không được từng cơn lại từng cơn xúc động dâng lên, gương mặt quá giống Hi Di, thần thái, cử chỉ, giống Hi Di, nhưng không phải Hi Di, là một Hi Di khiến hẳn muốn ngừng mà không ngừng được. Liếc mắt thấy mấy đồng tiền trên bàn, từ trong tay áo lấy ra một mảnh vàng lá đặt trước mặt y, Ngao Khâm nói, “Cực xem quẻ thuật của người có chính xác hay không.”

“Ta ra đây, nếu người bói ra được, lá vàng đó là của người. Nếu người bói sai, tiền xem quẻ của đạo trưởng ta có thể mang đi.”

Tiểu đạo sĩ đưa tay về phía trước, “Thí chủ thỉnh.”

Phòng tầm mắt nhìn chung quanh, hần thuận tay chỉ về phía con sông chảy xuyên qua thành, “Xin hỏi đạo trưởng, cá chép dưới sông có bao nhiêu con ?”

Người hiểu chuyện nghe xong, thì thầm bàn tán, rõ ràng là giả trò vô lại.

“.....” Tiểu đạo sĩ lại thở dài, từ từ lắc đầu. Chán nản đưa tiền đồng cùng lá vàng trên bàn đến trước mặt hần, “Thí chủ, người thắng.”

Lần đầu tiên trong đời, Hi Di cúi đầu trước mặt hần.

Ngày đó hần lấy tất cả tiền xem quẻ ngênh ngang mà đi, từ trong thành tới ngoài thành, bưng bưng giận dữ, người đi đường tránh còn không kịp. Kỳ thật còn chưa ra khỏi thành, tâm trạng vui sướng đã bị cảm giác trống rỗng bất mãn thay thế.

Ngao Cẩm đi sát bên cạnh nhỏ giọng nói với hần, “Cần gì phải như vậy ?”

Bước chân Ngao Khâm chậm lại. Ngao Cẩm đi sau liên miên cẩn thận, “Nhìn bộ dạng của y đích thị là đạo nhân vân du tứ phương, dựa vào mở quán xem quẻ để kiếm ăn, cực chẳng đã mới phải vậy, chắc chắn không lấy nhiều tiền của người ta. Mấy đồng tiền này, không chừng là chi phí mấy ngày của y.”

Hần dừng bước, đột nhiên quay đầu lại, mâu quang tăm tối, Ngao Cẩm nhất thời ngậm miệng.

Vừa chớp mắt mà một tháng đã vội vàng trôi qua, tiền nhân không lo cơm áo không vội làm ăn, ung dung tự tại lên trời xuống đất là qua một tháng, có qua mười năm cũng chỉ là tịch liêu vô biên vô hạn.

Mấy đồng tiền chẳng biết lừa được ở đâu, Ngao Khâm nửa nằm trên giường, cầm trong tay thưởng thức, nghiêng đầu hỏi Ngao Cẩm, “Người nói đây là chi phí mấy ngày của y đúng không ?”

Ngao Cẩm vẻ mặt như khấn cầu, “Bỏ qua đi, y chẳng qua là mặt mũi giống thôi mà”

Ngao Khâm quay đầu, ánh mắt như dao, “Y có chỗ nào giống ?”

Đem đồng tiền tung lên cao rồi vũng vàng bắt lấy, hần khoác trường bào cười mây ra khỏi thần cung.

Tiểu đạo sĩ quả nhiên vẫn ở chỗ đó, dưới mái hiên bên bờ sông, ở chính giữa trù trang và hiệu thuốc. Bộ dạng y cúi đầu xem quẻ cực kỳ chăm chú, vẻ mặt chuyên tâm, đôi mắt như tỏa sáng, khi nói chuyện với người khác thì có vẻ ngại ngùng, khuôn mặt hơi đỏ lên, lúc thì cúi đầu ngậm miệng, y trông thấy Ngao Khâm đứng trước quán, miệng chưa mở mà mặt đã biến sắc, “Thí chủ lại muốn hỏi quẻ ?” Khách sáo xa lạ, nơi khước miệng xuất hiện một tia căng thẳng.

Ngao Khâm khoanh tay nheo mắt cười, “Nghe nói đạo trưởng là thần quẻ.”

Y xua tay, ngẩng đầu không kiêu ngạo không xiểm nịnh chống lại ánh mắt của Ngao Khâm, “Thí chủ lại muốn hỏi dưới sông có bao nhiêu cá chép ?”

Ngao Khâm quay đầu lại nhìn gợn sóng trên mặt sông xanh biêng biếc, nghiêm trang lắc đầu, “Ta muốn hỏi trên sông có mấy cánh hoa rơi?”

Lời còn chưa dứt y đã lắc đầu, cầm lấy tiền đồng đưa đến trước mặt y, “Thí chủ, thỉnh.”

Ngao Khâm không tiếp, khoanh tay chép miệng. “Đạo trưởng ngài trước giờ xem quẻ cho người ta cũng nhàn hạ như vậy sao ?”

“Thí chủ muốn thế nào ?” Ánh mắt tiểu đạo sĩ sáng rực.

Ngao Khâm chống tay lên bàn, nghiêng về phía trước, cùng y bốn mắt nhìn nhau, “Ta tới hỏi quẻ.” Cái gọi là vô lại đơn giản cũng chỉ đến thế mà thôi.

Y lại thở dài thườn thượt, cúi đầu xếp quẻ ra, xếp thành hàng, khước miệng cứng ngắc rũ xuống, “Yêu cầu của thí chủ bản đạo bói không ra.”

Hi Di ủ rũ, thú vị.

Số tiền đồng lần này ít hơn so với lần trước, nghĩ có lẽ Ngao Cẩm nói đúng, tiểu đạo sĩ cố gắng qua ngày cũng rất gian nan.

Với tay vào lòng bàn tay y, đầu ngón tay vừa chạm đến, cánh tay y đột nhiên run lên, đôi môi mỏng mím thành một đường. Ngao Khâm cầm tiền đồng trên ngón cái và ngón trỏ, nháy mắt với y, “Tiểu đạo sĩ, ta sẽ lại đến.”

Đi được vài bước quay đầu lại, tiểu đạo sĩ vẫn đứng đó, như là thở dài một hơi, bả vai có phần suy sụp.

Lần thứ ba hạ phàm, vừa vặn là ngày mưa.

Ngao Cẩm gần như đã tuyệt vọng với hắn, “Y chỉ là một tiểu đạo sĩ bình thường ! Nếu huynh thấy y giống Hi Di, chỉ bằng dứt khoát hủy khuôn mặt đó đi !”

Ngao Khâm hưng trí dạt dào nhìn màn mưa giăng phủ trời đất, “Người cho rằng ta chỉ vì khuôn mặt của y thôi sao ?” Dư quang trong khóe mắt không một chút che dấu sự khinh bỉ.

Tiểu đạo sĩ không có ở đó. Gió thổi bay vạt sa y cùng ống tay áo ướt mưa, trong mưa gió, đường xá nhà cửa đều vắng hoe. Chỉ có người bán hàng rong cách đó không xa vẫn đứng rao hàng, một mình bung dù đứng dưới mái hiên trông y như một tên ngốc.

Cao hứng mà đi, mất hứng mà về.

Lúc hồi cung, vừa bước lên bậc thang đã thoáng thấy một tiểu đồng búi tóc hai bên trông cực kỳ quen mắt, không khỏi dừng chân nhìn lại lần nữa. Thêm chục bậc nữa lại thấy Ngao Cẩm từ bên trong chạy ra, trên tay cầm một quyển sách từ thẻ trúc màu nâu sẫm. Ngao Cẩm thấy hắn cũng dừng bước, “Đây là Hi Di sai người đưa tới, Đạo Đức kinh, nói là gần đây đọc lại có chút thu hoạch, cảm thấy ảo diệu vô cùng, nhớ đến Đông Sơn Thành Long thần quân huynh trời sinh trí tuệ, đương nhiên cũng có thể ngộ ra như vậy.”

Y càng nói càng nhỏ giọng, nhìn chiếc ô ướt sũng trong tay Ngao Khâm cùng đầu vai thấm nước, lại nhìn sắc trời dưới chân núi, lắc đầu quả thực không biết phải nói sao với hắn mới tốt đây, “Làm gì có ai trời mưa còn ra ngoài hỏi quẻ ? Đạo sĩ kia có quần bách đến mấy cũng phải tìm một chỗ trú mưa, mái hiên hẹp như vậy che được cái gì ?” Trong hai người, dường như y mới là vị huynh trưởng chín chắn lão luyện.

Ngao Khâm không thèm nhìn lại mà đi thẳng về phía trước, mạnh tay đoạt lấy quyển sách trong tay y quẳng xuống, thẻ trúc chạm xuống nền đá nghe rào rào như tiếng mưa rơi.

Màu sắc tốt lành của tường vôi trong thần cung vạn năm không thay đổi, mưa dưới chân núi rơi suốt một đêm lại một đêm. Chỉ vì một lý do không thể nói thành lời, hắn không muốn phái người đến thiên cung hỏi, ngày ngày xuống lưng chừng núi, dừng ở thạch đình, dưới chân sương mù băng lạnh, mệnh mang như biển khơi, mưa của nhân gian rơi trên lan can đá, bắn lên cả khuôn mặt âm trầm của ai kia.

Ngao Cẩm đã bó tay, mặc kệ hắn tùy ý nóng nảy giận dữ một ngày, “Huynh cứ nháo nữa đi, để Hi Di biết được, bị quở trách cũng là huynh.”

Chữ cuối cùng vừa mới nói ra, Ngao Khâm đã vung ống tay áo, bình sứ xanh sứt qua khuôn mặt đẹp như nữ tử, “Choang ——” một tiếng vỡ nát phía sau lưng.

Nói dài thì không dài mà nói ngắn cũng không ngắn, ước chừng ba ngày, đối với hắn, tựa như ba năm, cảm giác khó hiểu muốn bỏ mà không được. Người ta nói, thế gian có một loài hoa cực kỳ diễm lệ, kết quả thành quả lại cực kỳ xấu xí, hái xuống chế thành cao, thêm một ít lá cây bỏ vào ống khói, mùi hương của nó có thể khiến cho người ta nghiện ngập, đến chết cũng không thoát ra được. Với hắn mà nói, tiểu đạo sĩ đó cũng là một loại độc như vậy.

Nhìn mây mưa dưới chân núi tan dần khiến hắn cấp bách muốn rời cung, Ngao Cẩm đứng sau lưng nói, “Có lẽ người ta đã sớm đi rồi, không thể trêu vào huynh, y không trốn được sao ?”

Nếu không xuống núi, hắn thực sự sẽ chán đến chết.

Tiểu đạo sĩ cũng chưa đi, thậm chí vẫn ngồi đó xem quẻ. Vì câu nói lần trước khi rời đi của Ngao Khâm, thấy Ngao Khâm tới, y mặt mày trấn định không chút dao động, “Công tử lại đến xem quẻ ?”

Ngao Khâm cảm thấy khẩu khí của y có vài phần giống Ngao Cẩm, cúi người cẩn thận nhìn vào mắt y, đen huyền như mực, trong vắt không chút dao động. Ngao Khâm chậm rãi nói, “Bọn họ nói, người lớn lên cực kỳ giống kẻ thù của ta.”

Tiểu đạo sĩ trong nháy mắt, con người tinh lượng thẳng thắn nhìn lại, “Vô Lượng thiên tôn, bản đạo quả thực tội ác tày trời.”

Không để ý tới lời châm biếm trong miệng y, Ngao Khâm hai tay chống bàn, ghé về phía trước càng lúc càng gần, chớp mũi cơ hồ cũng chạm vào nhau, “Theo ta thấy, cũng không giống.” Khẩu khí yêu dị đến gần như mê hoặc. Vừa lòng nhìn y hơi ngả về sau né tránh, Ngao Khâm nhất thời cảm thấy được u ám bao phủ trong lòng mấy ngày qua đang dần tan biến.

“Thì ra đây mới là lỗi của bản đạo.” Tiểu đạo sĩ làm bộ như bưng bình tĩnh, áp chế cảm giác xấu hổ cùng giận dữ để trả lời một cách mỉa mai, đáng vẻ cố gắng chống đỡ này so với đáng vẻ suy sụp hai lần trước lại càng đáng xem.

Ngao Khâm thấp giọng cười, bàn tay giữ lấy bả vai đơn bạc, “Hôm trước mưa to, không biết đạo trưởng có bị ướt không?”

“Tạ ơn thí chủ quan tâm.” Y trả lời cứng ngắt.

Đạo sĩ thú vị, cứ tưởng là người ngoài không thể nhìn ra, kỳ thực trên mặt viết đầy hai chữ cảnh giác, toàn thân căng thẳng như cánh cung đã giương lên.

“Ta đã đứng ở đây suốt một ngày.”

Y nhất thời kinh ngạc, cảnh giới cũng mất đi, hơi hé miệng, bộ dáng kinh hãi.

Ngao Khâm tinh tế thưởng thức, lòng bàn tay nhân cơ hội đó vuốt nhẹ gò má hơi nóng lên của y, “Ta đã chờ ngươi ba ngày.” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính, ý vị mê hoặc nồng nàn, tựa như màn sương vô sắc vô hình vây lấy đạo sĩ không hề phòng bị, dụ y từ từ bước vào cạm bẫy.

Y chấn động, đôi mắt như mực dần hoang mang, gò má càng nóng bỏng, “Ngươi muốn làm gì?”

“Hỏi quê.”

“Quê gì?”

“Tên của ngươi.” Người không phải Hi Di chán ngắt, người cũng không phải Hi Di khiến người ta muốn bỏ mà không được, người không phải Hi Di. Cho nên ta muốn biết, ngươi là ai? “Tiểu đạo sĩ, nói cho ta biết.”

“Ta?” Y hoàn toàn rơi vào mờ mịt. Ngốc nghếch tự hỏi, đôi môi thản nhiên lộ ra sắc hồng nhè nhẹ, là loại kịch độc trí mạng không gì so được trên thế gian.

“Ừm?” Gần thêm một chút nữa, hơi thở nóng rực trên môi gần như làm đau đối phương.

Không cách nào thừa nhận, tiểu đạo sĩ mở miệng, trong mắt tràn đầy mê hoặc, “Vô Nhai, bản đạo..... đạo hào Vô Nhai.”

Ngô sinh đã hữu nhai nhi học đã vô nhai. Thật hợp với tính cách của y.

“Vô Nhai.” Ngao Khâm gọi y, sợi dây mê hoặc như truyền đến tận đáy lòng.

Y mở to mắt, căn môi không chịu lên tiếng trả lời. Bàn quẻ nho nhỏ không biết từ bao giờ đã bị đẩy qua một bên, ở giữa không còn gì ngăn cách. Ngao Khâm tiến sát từng bước, y lại tiếp tục lùi về phía sau, cho đến sát chân tường, không còn đường lui nữa.

“Đạo trưởng có biết, liễu rủ bên bờ sông có bao nhiêu lá?” Ngao Khâm cười nhẹ một tiếng, đột nhiên lùi hẳn về sau, thẳng lưng như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Àn?”

Kinh ngạc trong nháy mắt, tiểu đạo sĩ không tự chủ ngẩng đầu, hần nhanh chóng khom lưng, nụ hôn nhẹ như lông hồng dừng trên mi tâm không nhiễm một hạt bụi.

Bên đường dòng người qua lại như thoi đưa, nụ hôn vừa rồi nhanh đến mức người qua đường không ai kịp để ý.

“Tiểu đạo sĩ, ta sẽ nhớ kỹ người.” Ghé vào tai y nhẹ giọng thì thầm, phía dưới ôn nhu tiền tàng vô vàn hiểm ác.

Thân thể gần trong gang tấc đột nhiên run lên.

Lúc đó thật sự là rất náo loạn rất hoang đường, cười to mà đi, lại không hề nghĩ đến, những thăng trầm sau này đều từ đó mà ra.

Hết chương 4

Chú thích

Trù trang : hiệu vài

Dược phô: hiệu thuốc

Kiều hoành : Ngang tàng kiêu ngạo.

Cổn bào măng đới : áo long bào + thắt lưng rắn

Dập vân nga : Có lẽ nên hiểu là cười mây.

hồ phong khứ uế bất khán vũ tảo trần : Đại loại là hồ mưa gọi gió tẩy rửa bụi bặm, hiểu nôm na vậy đi.

4. Chương 5

“Cuối cùng ta cũng hiểu..... công tử coi ta thành ai.....” Đạo giả chất phác hiền lành nhưng kỳ thực không phải kẻ ngu ngốc, đến giờ ăn cơm, y đột nhiên đề cập đến.

Ngao Khâm chấn động, muối canh nóng bỏng đổ cả ra ngoài chén, tràn xuống cả ngón tay đỡ đáy bát, “Sao có thể như vậy ? Đạo trưởng nghĩ nhiều quá rồi.”

Hắn khoa trương cười, ánh nền phiêu diêu, che phủ tia sáng lóe lên trong mắt. Đạo giả ngồi ngay ngắn ở đầu bên kia, vẻ mặt trước sau đều nghiêm túc, “Hoặc là..... công tử đã từng gặp qua bản đạo ?”

“Chưa từng.”

“Vậy thì vì sao.....”

Y còn chưa kịp hỏi xong, Ngao Khâm đã ngắt lời, “Người chính là người, chúng sinh vạn vật, với ta, người là duy nhất.” Đúng là lời y từng chính mồm nói ra.

Đạo giả không nói, nghiêm chỉnh ngồi sau chiếc bàn, biến ảo thoáng qua trong đôi đồng tử đen như mực, y như nằm đó.

Nôn nóng bộc phát, Ngao Khâm buông bát đĩa, cách mặt bàn rộng lớn nhìn vào mắt y, “Người từng coi ta thành ai ?”

Y chần chờ, sau đó chậm rãi lắc đầu, “Công tử trước sau vẫn là công tử.”

Trong lòng không biết là chua xót hay vui mừng, Ngao Khâm lại mở miệng, lời nói thông thả, “Vậy.... Người đã từng cho hắn là ai ?”

Tiểu đạo sĩ mỉm cười, nơi đáy mắt nhu tình chơi vơi, “Người đó trước sau vẫn là người đó.”

Ánh nền bao phủ, sắc vàng nhạt nhòa bao phủ.

“Nếu ta nói ta biết người đó, người có tin không ?” Nửa thật nửa giả, lời nói nấn ná trong lòng cuối cùng cũng nói ra, Ngao Khâm nhìn sâu vào mắt y. Y gật đầu, đôi mắt không e dè nhìn thẳng lại, ánh sáng long lanh nơi đồng tử trong như nước, “Ta tin.”

Ngao Khâm vì sự thản nhiên của y mà kinh ngạc. Y cong khoe miệng cười, đưa trục thản nhiên nâng lên một khối đậu hũ trắng như bạch ngọc, núp đồng tiền bên má như ẩn như hiện, “Nhưng người nguyện ý nói sao ?” Thái độ vô cùng thông dong, ngữ khí vô cùng chắc chắn, ánh mắt vô cùng lợi hại.

Tựa như có một mũi kiếm lách vào tim, tấm lưng ưỡn thẳng như từng bách, Ngao Khâm hạ mắt, cúi đầu cười khê, là tán thưởng với y, cũng là trào phúng với mình, “Người đó, ta tuyệt đối sẽ không nói cho người.”

Đạo giả hiểu rõ gật đầu, sau đó gấp rau, và cơm, tinh tế nhai, chậm rãi nuốt. Mãi đến khi ăn xong hạt cơm cuối cùng, y mới nói tiếp, nhàn nhã như tán chuyện nhà, “Người hận người đó.”

“Phải.” Hắn thừa nhận con người tệ hại của mình, không phải vì y có khả năng nhìn thấu vạn vật chúng sinh như Hi Di, đơn giản chỉ vì y có thể thấu suốt được cái điên cuồng tiềm tàng dưới vẻ ngoài lãnh đạm của hắn, càng lãnh đạm, càng cố chấp, càng liều lĩnh, cho đến khi cả thể xác lẫn tinh thần đều bị thiêu đốt, hơi phi yên diệt.

Bỗng nhiên xoay người, trước mặt là vách đá tuyết phủ thác cao trăm trượng đổ xuống, núi đá treo leo, nước tung bọt trắng xóa, trên đỉnh huyền nhai lẻ loi hiu quanh một cây tùng thân dáng cong cong. “Người quan tâm ?” Chưa nói ra, Ngao Khâm đã thấy thực ngu xuẩn.

“Ta chỉ quan tâm đến người đó.”

Quả nhiên là ngu xuẩn.

Trong phòng không ai nói gì thêm, chỉ còn lại tiếng đĩa khê chạm vào bát đĩa, lát sau, cửa phòng hé mở, đạo giả đứng dậy rời đi.

Lại chỉ còn một mình hắn, như một chiếc đinh bị đóng lên mặt bàn, không thể lùi về phía sau, không thể tiến về phía trước, mặc kệ thời gian như nước chảy mây trôi, bàn tay không nín kéo được chút gì. Ánh nến rừng rực như muốn chọc mù hai mắt, Ngao Khâm chậm rãi nhắm mắt lại, mảng tuyết trước mắt như ánh huỳnh quang *, lại như thanh kiếm cứ lặp đi lặp lại những vết cắt trong lòng.

Hắn thống hận sự thành khẩn của y, so với thống hận người kia lại càng sâu.

Có đôi khi cảm thấy, hắn và Ngao Cẩm lúc đó, hai huynh đệ ai lớn ai nhỏ thật khó mà nhận ra, Ngao Cẩm dường như còn giống ca ca hơn.

Sáng sớm thức dậy nhìn qua song, ngoài cửa sổ có con chim bói cá xinh xắn bay vào, móng vuốt vàng nhạt mỡ đỏ tươi, màu lông xanh biếc. Ngao Khâm để nó tự nhiên đứng trên mặt bàn, đi đến bên cây đàn tùy ý gảy vài dây, âm điệu thánh thót, không mang theo khí thế hào hùng, cũng không thấm nhuần tình tự triền miên, lại có chút gì như tiếng cơn mưa rả rích đêm qua, đinh đinh đang đang, cảm giác vừa tươi mát lại có chút tiêu điều, “Nói đi, chuyện gì.”

Chim bói cá mở miệng, thanh âm mềm mại ngọt ngào, non nớt như tiếng bé gái năm, sáu tuổi ở nhân gian, “Điện hạ nói, Hi Di thượng tiên thực sự nổi giận rồi.”

Điện hạ ở đây tất nhiên là Ngao Cẩm. Nhớ năm đó, khi mình còn tại vị, tựa như rất thích chim ưng. Mỏ như dao sắc, vuốt như mảnh đao, so với ánh mắt lạnh lẽo cùng biểu tình ngạo mạn của mình cũng không khác biệt là mấy, chưa cần mở miệng đã dễ dàng chiếm thế thượng phong. Chỉ có Ngao Cẩm mới thích được cái thứ chim nhỏ nhìn mềm mại đẹp đẽ mà kỳ thực không chịu nổi một kích này, thật đúng là dù leo lên được địa vị cao thế nào thì bản tính vẫn nan di. Rõ ràng chuyện không liên quan đến y, lại không chút nghĩ ngợi mà nhúng tay vào Có lẽ chính vì vậy, trước kia chính mình mới có thể không chút lưu tình mà coi đứa em thân thiết hơn, hiền lành hơn này thành kẻ “không có tiền đồ.”

Ngao Khâm từng chút từng chút gảy dây đàn, thiếu huân hương, tiếng đàn mất đi sự mờ ảo, thanh âm không theo cảm phổ nghe qua như cổ ý gảy bùa, “Vậy sao ?”

Chim nhỏ ở ngay trong tầm tay vốn không nghĩ rằng mình có thể bị bóp chết, khó hiểu quay đầu nhìn hắn, đôi mắt to tròn trong veo đầy ngạc nhiên.

“Hi Di nổi giận cũng chẳng phải lần đầu, có gì mà ngạc nhiên.” Dây đàn tình tể bị từ từ kéo lên rồi đột nhiên dùng sức gảy mạnh một cái, phát ra âm thanh run rẩy trầm thấp, [đang] một tiếng như dội thẳng vào con tim trống rỗng. Dư âm lượn lờ, hần rớt cục dừng tay, ưỡn thẳng lưng, thản nhiên ngẩng cao đầu, đồng tử sẫm màu bị nắng chiếu đến lại càng như sâu hơn, “Trở về bảo Ngao Cẩm cố gắng ngẫm lại xem, Ngao Khâm ta có bao giờ sợ Hi Di chưa ? Thật buồn cười.” Chân mày như lưỡi kiếm, đôi mắt hẹp dài như dao, khóe miệng cong lên như ma quỷ ngủ sâu trong lòng đất.

Dưới mâu quang lạnh như băng, chim bói cá đẹp đẽ không nói một câu xoay người vọt đi, đảo mắt đã mất tăm trên nền trời xanh mênh mông bát ngát.

Tiểu đạo sĩ sau khi rửa mặt chải đầu, thần thanh khí爽 tình cờ ngang qua, cách một bụi hoa hồng hần đôi câu, “Công tử có biết đó là loài chim gì không ? Trông thật xinh đẹp.”

Hần đứng bên song cửa tao nhã cười nhạt, “Có sao ? Ta không để ý.” Khói bụi tan đi, chỉ còn lại đôi đồng tử long lanh như nước, nửa kính ngạc nửa trêu đùa.

Tiểu đạo sĩ nhanh chóng sửa miệng, “Có lẽ bản đạo nhìn lầm.” Muôn hoa khoe sắc sau lưng, mi mục thanh tú như tranh vẽ, thần sắc lại vô vị y như trước kia. Như lời y nói, sự chấp nhất cả đời của y cũng chỉ vì “người kia”. Những chuyện còn lại, gian nan cũng được, ủy khuất cũng thế, đều không có ý nghĩa gì cả.

Hần hạ mắt cười đến thê lương, ra khỏi phòng đến đứng trước mặt đạo giả, kéo cổ tay y siết chặt, “Trời trong nắng ấm, quả là thời tiết thích hợp để ra ngoài dạo chơi. Đạo trưởng có đồng ý ra ngoài du ngoạn với ta một chuyến không ?”

Đạo giả chưa kịp trả lời đã bị hần lôi tuột ra khỏi cửa.

Mọi thứ trong thành đều y như ngày hôm qua, con sông chảy qua êm đềm, chiếc cầu nhỏ cong cong, người bán rong ngồi dưới mái hiên rao hàng. Đang giữa mùa xuân, giọt mưa phùn đọng lại trên phiến dương liễu, bầu trời có cánh én liệng quanh, bên đường chim non chiêm chiếp. Thật hợp với câu [hoa thốn tàn hồng thanh hạnh tiêu, yến tử phi thi, lục thủy nhân gian nhiều]. (hoa hạnh tàn trút cánh đỏ tươi, khi chim én bay qua, nước biếc nín chân người)

Ngao Khâm dắt theo đạo sĩ đi dạo khắp nơi, hứng lên, thoáng thấy một tửu lâu ven đường, sải bước tiến vào kêu lên mấy món điểm tâm cùng một bầu Nữ nhi hồng lâu năm. Dưới sự chỉ dẫn nhiệt tình của tiểu nhị, hần thoải mái đi về phía trước, dãi tơ tằm của quan mao buông dài nơi đầu vai, tiểu đạo sĩ yên lặng đi theo để mặc hần tùy tiện tác chủ, thi thoảng không nhìn được, lặng lẽ lắc đầu. Chiếc bàn vuông ở lầu hai sát tường vừa được dọn sạch, ngồi đối diện nhau, nhìn xuống đường cái người xe qua lại ồn ào náo nhiệt, phồn hoa đều ở dưới chân.

Tiểu đạo sĩ nhìn chén rượu trước mặt liên tục xua tay, hần cười ha ha đến thoải mái, không hề miễn cưỡng, đuổi khéo ông chủ quán đang tìm đủ cách khoe khoang về mấy món điểm tâm đi. “Nếu ăn không ngon, ta đập quán của hần.”

Đạo giả bất đắc dĩ, không hiểu sao lại lắc đầu, bên môi mang chút cười như có như không, “Công tử vẫn nhớ bản đạo trước khi ra ngoài chưa dùng cơm sao ?”

Hần không tự nhiên đảo mắt, mở miệng than ngắn thở dài, “Người xuất gia các ngươi thật không biết quý trọng bản thân.”

“Sáng sớm đã uống rượu, công tử cũng quý trọng bản thân sao ?” Y chớp mắt mấy cái rồi há miệng hỏi lại, bữu môi ra hiệu về phía chén rượu trên bàn, vẻ mặt đắc ý hùng hồn đến khó bỏ qua.

Ngao Khâm không nói được gì, sững sờ nhìn vào đôi mắt cong hình bán nguyệt của y. Đột nhiên không tiếng động, bốn mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Rảnh rỗi chỉ tay xuống thuyết minh một loạt những thứ trên con phố dài dưới tầm mắt, hiệu trà, hàng lương thực, hiệu trang sức trong nhuyển kiêu màu phấn hồng kia chắc chắn là tiểu thư dưỡng trong khuê phòng nhà ai, cuối tháng sẽ gả cho công tử nhà ai. Sự tử đá đặt ở cổng thành, chuyện cũ về mấy chiêu bài của tiền trang, còn có thân ảnh quý dị vào buổi đêm không người ở hiệu thuốc bắc..... Hạ bút thành văn tựa như những thứ này đều do hần sáng lập.

“Quả thực là rõ như lòng bàn tay.” Tiểu đạo sĩ nghe xong cảm thán.

Ngao Khâm nhấp một ngụm rượu rồi liếc mắt nhìn xuống dưới lầu, thản nhiên tự đắc, “Sinh ra ở đây, không biết được sao ?”

“Này không phải là biết quá nhiều sao.”

Tựa như che giấu lại tựa như vô tình, hần chuyên chú đưa chén rượu sóng sánh nước lên miệng, nhẹ nhàng nhấp môi.

“Thắng cảnh trong thành chỉ sợ người đã xem qua hết rồi, chi bằng ra ngoài coi chút đi.” Ngao Khâm nói, tiểu đạo sĩ còn đang bối rối không biết phải làm sao đã bị hần kéo tuốt ra đến ngoài thành ba dặm.

Nơi đến quả nhiên có chút vắng lặng, thành nhỏ chín phố mười tám ngõ hẹp không hiểu sao lại có thể che giấu những mỹ cảnh tráng lệ nhường này. Mái ngói lớn cùng tường ngăn trắng tinh, hồng hạnh đầu tường khai hoa rực rỡ, sâu hơn nữa là mấy khóm thúy trúc mọc bên dòng suối nhỏ, chỉ có leo lên nóc nhà ai đó mới thấy được lưu vân bảy màu..... Mỗi khi nhìn ra thứ gì kinh ngạc, quay đầu lại, đạo giả lại thấy sườn mặt góc cạnh rõ nét của hần, không chút gợn sóng như nước đọng trong đầm.

“Đã xem nhiều đến chán rồi sao.” Đạo sĩ phỏng đoán.

Hần đem đường nhìn từ trong hư không thu lại, nhàn nhạt nét cười, đôi mắt đen huyền thâm u lóe lên một chút rồi lại trở về với màu sắc trầm sâu âm đạm, “Không. Dù thấy nhiều nữa cũng sẽ không chán.”

“Có lý do gì sao ?”

Đi đến một ngã rẽ, đạo giả đi về bên trái. Ngao Khâm vươn tay, nhẹ nhàng khoác lên vai đạo giả, hai người cùng đi vào khúc quanh, “Có. Vì một cổ nhân.”

Đạo giả lắng lắng nghe, Ngao Khâm cũng không định tiếp tục, đổi đề tài, chỉ cho y một trà trang nhỏ vắng lặng không tiếng tăm nằm bên ngõ, “Trà ở đây rất ngon, ngồi bên trong có thể trông thấy hoa lê trong hậu viện.”

Lời hần nói vẫn đúng, trà trang mặc dù vô danh, pha trà lại là đầu bảng, ngồi bên trong quả thật có thể xuyên qua cửa sổ mở rộng nhìn thấy hoa lê tràn đầy trong sân, trắng nõn như tuyết, mờ ảo như mây, gió nhẹ khẽ thổi qua, từng đoá hoa tinh khiết bay vào, rơi rụng trên mặt bàn đen bóng, nền sứ trắng tôn lên màu trà xanh sậm, hơi nước nồng đượm, âm ỉ ẩn mấy phần thanh tịnh.

“Đạo trưởng đi nhiều như vậy có gặp kỳ văn dị sự* gì không ?” Hần rót cục cũng thôi tràng giang đại hải thao thao bất tuyệt, nhấp một ngụm chè xanh, ngẩng mặt hỏi.

Tiểu đạo sĩ suy tư, học theo điệu bộ của hần, nâng chén trà trên tay, dùng nắp gạt đi những mảnh lá trôi nổi trên mặt nước, “Toàn là mấy chuyện nhỏ, lật vật không đáng nói đến.”

Hần vẫn không bỏ cuộc, “Cũng không kết giao tri kỷ sao ?”

“Qua lại vội vàng, cũng chỉ như bèo nước gặp nhau.” Trầm ngâm chút nữa, hình như cũng có, muốn mở miệng nói lại không biết phải nói từ đâu, “Là một người rất dễ khiến cho người ta yêu quý.”

“Ồ?” Hần tò mò, đặt chén trà xuống, nhướn mày, nhìn qua màn hơi nước đang dần phiêu tán.

Tiểu đạo sĩ chìm vào hồi ức, ngay cả ngữ khí cũng trở nên xa xôi, “A Tất a, hần nha”

Âm cuối kéo thật dài, tựa như dẫn theo vô số chuyện xưa, vui vẻ có, bi thương có, uất ức có..... Mãi đến khi giọng lạc đi, lại hóa thành một câu cực kỳ đơn giản, “Nếu nói đến tri kỷ, thì chắc là hần.”

Che giấu nỗi thất vọng, Ngao Khâm uống trà, mâu quang bị nước trà phản chiếu thành một màu xanh mượt, “Đó nhất định là người thích nói thích cười.”

Y kinh ngạc thốt lên, “Người biết hần sao ?”

Đó vốn dĩ là một câu rất chung chung.

Ngao Khâm thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong chén trà, mặt nạ hoàn hảo đến vậy, thông dong không một vết rách, “Ta đoán thôi.” Nắng đẹp như cảnh xuân.

Thật sự rất dễ đoán. Thậm chí không cần đoán, nhắm mắt lại cũng có thể từng nét từng nét miêu tả được, chuẩn xác đến từng chi tiết, tinh tế như họa một bức tranh. Người người thích, khuôn mặt không cần quá tuần tú, thân hình không cần quá đĩnh bạt, học thức không cần quá uyên bác, thậm chí quyền thế phú quý không có cũng được, nhưng nhất định phải dịu dàng, nhất định phải quan tâm, nhất định phải bao dung, nhất định phải lương thiện, mắt như hàm châu, cười như xuân phong. Tỷ như “A Tất” mà người nói, tỷ như Ngao Cẩm, tỷ như —— “người kia”.

Chỉ có ta là không thể.

“Người thì sao ? Trước thường cùng vị cố nhân kia tới đây uống trà ?” Cẩm giác trầm mặc khó xử, y mở miệng.

Đạo sĩ ngốc, lại khơi ra chủ đề không nên khơi ra nhất.

Đưa nắp chén trà gạt qua mặt nước, hình ảnh của mình phản chiếu trong chén trà vỡ tan, lan tỏa thành lớp lớp vòng tròn gợn sóng. Ngao Khâm lắc đầu, “Chưa từng, đến tận giờ cũng chưa.”

Y khó hiểu, nghi hoặc viết đầy trên đôi mắt trong trẻo như tờ giấy trắng.

Ngao Khâm nâng chén trà, đầu ngón tay vuốt dọc theo mép sứ, “Vì trước sau chưa từng nên mới trước sau theo đuổi.”

“Mong muốn sẽ được đền đáp mà, đúng không ?” Y ngốc ngếch an ủi.

Chắc, người nha, lúc thông minh thì thông minh tuyệt đỉnh, đã ngốc lên rồi là ngốc đến bó tay. Tiểu đạo sĩ, ta nói cho người, nếu thế sự đơn giản như vậy, nếu hồng trần thông suốt như vậy, âm u quỷ phủ đã biến mất, nước Vong Xuyên cũng chẳng còn.

Đạo sĩ ngốc. Ngao Khâm cười nhạo trong lòng. Dục vọng nếu đơn giản như vậy thì đã không phải là dục vọng, yêu thích vốn không phải có thể dự đoán được, đạt được rồi thì sẽ muốn độc chiếm, ham muốn độc chiếm vĩnh hằng, vô biên vô hạn, không bao giờ dứt. Tựa như tình ái, cùng ăn một mâm cơm, tối đến ngủ cùng giường, tối bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không có hồi kết.

Nếu như, nếu như.... nếu như lòng tham cũng có tận cùng, trời xanh thương cảm, thời khắc tan thành tro bụi xin cho ta một vọng cầu*, “Ta nguyện..... ta nguyện.....ta nguyện.....”

Hắn đảo mắt chăm chú ngắm lê hoa, sáng như trăng, tinh khiết như mây. Nhớ mảnh giấy năm đó nhận được, giấy trắng thuần như hoa lê, nét mực đen như mặt bàn gỗ mun, cuộn thành cuộn nhỏ tinh tế đặt dưới vuốt hạc, mở ra chỉ thấy ít ỏi hai hàng chữ, đường nét đan vào nhau, chỉ muốn nói lên một ước muốn, Nguyện dữ quân triền miên, chí tử phương lưu. (nguyện cùng quân triền miên, đến chết không xa rời)

Chín chữ ngắn ngủi, thiêu đốt một tấm lòng ngạo thị chúng sinh.

“Ha ha.... Đó mới là si vọng.” Nước trà đã hết, sứ trắng mơ hồ phản chiếu một nét mặt mờ nhạt, đuôi lông mày nhíu lên cùng khóe miệng cong cong, “Đạo trưởng đến giờ còn khách sáo gọi ta là công tử sao ?”

Vừa rồi y nhẹ nhàng gọi một tiếng “A Tất”, thực thân mật.

Tiểu đạo sĩ lúng túng, “Vậy gọi thế nào....”

“Ngao Khâm.” Hắn kiên nhẫn, thấp giọng dạy y, dịu dàng đến mức khiến người ta muốn tan chảy, “Gọi ta là Ngao Khâm.”

Y liền đoan chính chấp tay, “Bần đạo đạo hào Vô Nhai.”

Ngao Khâm đưa tay chống cằm, “Tiểu đạo sĩ.”

Tiểu đạo sĩ há miệng định sửa lại.

Hắn lại gọi, “Tiểu đạo sĩ.”

“Tiểu đạo sĩ tiểu đạo sĩ tiểu đạo sĩ.....” Nói đi nói lại, không để y có cơ hội xen mồm vào, thẳng đến khi y mím môi bất đắc dĩ bỏ cuộc. Ngao Khâm nói như đinh đóng cột, “Ta gọi người là tiểu đạo sĩ.” Thân quân miệng vàng lời ngọc, bất dung dù chỉ chút mây may trái ý.

Khi rời đi, lơ đãng phát hiện một con bướm nhỏ đậu lại giữa những đóa hoa, hai cánh hiếm thấy trắng như tuyết, không chút tạp màu, xen lẫn trong hoa, nhìn thoáng còn tưởng nó chính là hoa.

Hình như nhận ra tầm mắt của hai người, nó vỗ cánh bay đi, dáng điệu thanh nhã, tựa một cánh hoa rơi.

Tiểu đạo sĩ nhìn đến sững sờ, suýt vấp phải bậc cửa, Ngao Khâm hảo tâm đỡ y, thừa cơ nắm lấy cổ tay y, “Ta mang ngươi đến chỗ tiếp theo.” Bá đạo mà ngang ngược.

Lùi đến tận ngã rẽ, y định đi thẳng, chân còn chưa kịp bước, hắn đã nhẹ nhàng nắm lấy vai y, kéo y về phía con đường rải đá bên phải.

Nhìn tưởng không có mục đích, thì ra, hắn đều đã tính toán cả.

Chỉ dạo quanh mà bất giác mặt trời đã lặn về tây. Lăn lộn một hồi, khi ráng chiều buông xuống, vừa vặn đã đến bên chiếc cầu hình vòm. Ngao Khâm kéo tay đạo giả dắt y lên cầu. Đến giữa cầu, ánh sáng do sóng nước phản chiếu lên thành cầu không ngừng dao động, ánh tà dương viên mãn trải thứ ánh sáng hoàng kim rực rỡ lên mặt sông. Dừng chân lơ đãng nhìn, nước sông trong suốt, bồng bềnh những cánh hoa rơi trôi từ xa xa đến, vờn quanh đàn cá chép, nhìn hai hình ảnh phản chiếu dưới mặt nước do đàn chép quấy động mà xiêu xiêu vẹo vẹo không nhìn rõ hình hài.

“Có tự tại hơn so với việc bươn chải khắp nơi tìm người hay không ?” Hắn xoay người, tấm lưng rắn chắc dựa trên lan can bằng đá, quay đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của tiểu đạo sĩ bị ráng chiều nhuộm đỏ.

“Ừm.” Y ngượng ngùng cúi mặt, tựa như say, bên tai ửng hồng.

Ngao Khâm liền đưa tay nắm lấy một sợi tóc bị gió thổi bật của y, kẹp giữa hai ngón tay, “Vây ở thêm vài ngày đi, chậm trễ mấy ngày đi không phải cũng rất tốt sao ?”

Tiểu đạo sĩ cố chấp, lắc đầu quả quyết, “Không được, một tháng cũng đủ rồi.”

Người khấn cấp như vậy, người thương hắn như vậy !

Ngón tay dụng lực, sợi tóc so với dây đàn còn mỏng manh hơn đứt đoạn trong tay, ngón tay trắng nõn bị siết tạo thành một vết đỏ, bàn tay vừa mở, sợi tóc đã bị gió thổi bay đi không thấy đâu nữa.

Không muốn nhìn vào khuôn mặt ngây thơ đơn thuần không tì vết của y, mi mục thanh triệt, ánh mắt thẳng thắn, vô tri đến lòng người phát đau. Ngao Khâm đem tầm mắt hướng ra xa, kim ô đã trầm xuống một nửa, Hàng Ma tháp cao cao ẩn trong mây, “Sau khi tìm được hắn, ngươi muốn làm gì ?”

Tiểu đạo sĩ nhìn thẳng về phía nắng chiều, xuất thần, đạo bào đơn bạc bị gió đêm thổi bay, “Hắn muốn làm gì, ta sẽ làm cái đó.”

Tà dương dịu nhẹ, hắn đứng bên cạnh nhìn, vầng trán bằng phẳng đầy đặn cùng chiếc cằm hơi nâng lên, ánh sáng kim sắc vừa vặn vẽ thành một đường, lên xuống vừa vặn, mượt mà khoan thai.

“A.....” Suy nghĩ sượt qua khiến khóe miệng Ngao Khâm cong lên rất cao, rất cao, rất cao, quay đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong nước, “Tiểu đạo sĩ, đàn chép dưới sông có bao nhiêu con ?”

Đạo giả hoàn hồn, ánh mắt rơi xuống mặt nước, giữa nước màn xanh ngọc gợn sóng, trấn định đáp, “Bằng số cánh hoa rơi trên sông.”

“Trên sông có bao nhiêu cánh hoa rơi ?”

“Bằng số cành liễu rủ trên sông.”

“Liều rủ trên sông thì sao ? Có bao nhiêu lá ?”

“Bằng số cá chép dưới sông.”

“Đạo sĩ ngốc.” Nhìn bóng y trong nước, Ngao Khâm thì thâm mắng, “Lần đầu tiên ta hỏi ngươi, ngươi đã nghĩ ra rồi.”

“Phải.” Người xuất gia không nói dối, đạo giả thành thật thừa nhận.

Ngao Khâm đột nhiên nhanh chóng rời đi, ống tay áo thật dài phi tán giữa không trung, vẽ nên một đường cong duyên dáng. Đạo giả không kịp đề phòng, đầu tiên là kinh ngạc, tiện đà nhanh chóng đuổi theo, “Từ từ...”

Còn cách vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt y lúng túng, ống tay áo tung bay, hắn chặt chẽ ôm y vào lòng.

“Một lần, chỉ một lần này thôi.” Không nhìn đạo giả giãy giụa, đem cằm chôn vào đầu vai y, Ngao Khâm nhìn về phía trước, hoàng hôn buông xuống, sau tầng tầng lầu các, Hàng Ma Tháp trầm ngâm không tiếng động.

Vẫn gầy yếu như vậy, dùng sức siết trong lòng chỉ sợ còn ôm chưa đủ chặt, hai tay muốn dùng lực lại sợ làm đau tấm lưng mảnh khảnh của y.

Tiểu đạo sĩ, kỳ thật người đã sớm nghĩ ra, cá chép như hoa rơi, hoa rơi như liễu rủ, liễu rủ như cá chép. Chỉ là người không nói, người bày ra mấy quẻ thẻ chỉ chỉ trỏ trỏ, rồi thần nhiên trả cho ta một câu, “Bần đạo nhận thua.” Đôi mắt trong veo đánh giá sự cao ngạo ngang ngược của ta. Nhìn ta nghênh ngang mà đi, người nhất định cười trộm trong lòng, cho dù ta có lấy đi mấy đồng tiền ăn của người.

.

.

.

Một lần lại một lần, thời gian qua đi, tiền đồng trên bàn trà tích phải đến hai mươi có lẽ, xếp chỉnh tề thành một cọc trên bàn, sau đó dùng ngón tay đẩy đổ, rào rào một tràng. Dọn xong lại xếp, lại hất đổ, thế gian còn có đứa nhỏ to xác nào nguyện chơi mấy trò chơi chán ngắt thế này, chỉ có thần quân coi rẻ chúng sinh, lại có cái loại mê luyện không biết mệt, lật qua lật lại mấy vấn đề kia.

“Dưới sông cá chép có.....”

“Bần đạo nhận thua.”

“Hoa rơi trên sông.....”

“Thí chủ thắng.”

“Ven bờ sông.....”

“Cho người. Đi đi.”

Một ngày lại một ngày, y nhịn không nổi nữa, ban đầu là thờ ơ, về sau là chán ghét. Đạo giả tao nhã ôm đồm một đồng bao gồm cả quẻ thẻ lần tiền đồng đưa đến trước mặt y, đôi mắt đắc thắng gợi lên chút chọc phá khó hiểu, “Thí chủ, ngày mai bần đạo sẽ thu thập hành trang ra khỏi thành, cuộc cá cược này dừng ở đây đi.”

Từ lúc gặp tới nay, đây là câu dài nhất mà y từng nói.

Buồn cười ! Vượt qua quẻ quán, giữ lấy vai y, người phía sau liền hoàn toàn không thấy y nữa.

“Tiểu đạo sĩ.” Ngao Khâm ghé sát mặt y, hai chóp mũi gần như đụng nhau, “Người nói người đi rồi, ta có tìm được người không ?” Thanh âm đè nén trầm thấp, hàn khí dày đặc.

Y lại mang biểu tình như vậy, xót thương cùng bất đắc dĩ, sống động như một Hi Di khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Người cần gì phải vậy ?”

Lời nói cũng giống hệt Hi Di.

Ngao Khâm cảm thấy trong bụng một ngọn lửa giận vô danh sắp áp chế không nổi. Ngao Cẩm phía sau gắt gao nắm lấy tay áo hắn, “Coi như xong đi, đại ca !”

Không tính, không tính, nhất định không thể bỏ qua như vậy ! Chẳng qua mang khuôn mặt giống Hi Di, người cho rằng người cũng có thể giống tên Hi Di kia làm cản trước mặt bốn quân ?

“Tiểu đạo sĩ, không trả lời được vấn đề của bốn quân, giữa ngươi và ta sẽ không bao giờ tồn tại ba chữ ‘dừng ở đây’ !” Siết đầu vai y đến mức hận không thể đâm thành năm lỗ thủng, hấn nhìn khuôn mặt vốn trắng nõn của đạo giả dần trở nên tái nhợt.

Y rõ ràng đau đến toát mồ hôi, lại cắn chặt môi không chịu kêu ra tiếng. Đạo sĩ ngốc ! Kêu đau một tiếng thì đã làm sao ? Giận càng thêm giận, lửa cháy trong lòng thiêu đốt tâm can, nếu có tấm gương trước mặt, sẽ thấy trông mắt kia chuyển thành màu đỏ, giống như ma quỷ đã mất đi tâm trí trong lời đồn.

“Chúng ta còn phải đến Lăng Tiêu Điện, mau không muộn mất !” Ngao Cẩm kéo ống tay áo hấn thúc giục, “Thượng đế triệu kiến, không thể đến muộn.”

Ngao Khâm cố chấp nhìn y, nhìn y đau đến mức khóe môi cũng bị nghiền nát, “Ngươi thu lại lời vừa rồi, ta tạm tha cho ngươi.”

Đạo giả không nói lời nào, nơi đáy mắt đen như mực không hề có bóng dáng của hấn, một giọt máu đỏ tươi thấm ra từ đôi môi trắng bệch.

“Y sao chịu được tu vi của huynh ? Huynh muốn giết hấn sao !” Không nhịn nổi nữa, Ngao Cẩm hô to.

Ngao Khâm lưỡng lự, đầu ngón tay buông xuống năm phần lực, đạo giả mềm yếu ngã xuống sau quẻ quán, trên trán một tầng mồ hôi trong suốt.

Muốn quay lại nhìn y, Ngao Cẩm vội vàng túm lấy ống tay áo kéo hấn rời đi. Cũng không khước từ, khi rời đi, nghe thấy phía sau có người lẳng lặng tự thuật, “Cá chép dưới lòng sông nhiều như hoa rơi trên mặt sông, hoa rơi trên mặt sông nhiều như liễu rủ bên bờ sông, liễu rủ bên bờ sông nhiều như có chép dưới lòng sông.”

Y đã sớm biết, chỉ là ần nhẫn không nói mà thôi.

Không cần Ngao Cẩm kéo đi, Ngao Khâm bước nhanh về phía trước, đến nơi mệnh môn sương khói không người, gọi một đụn mây tới, bay lên trời, không nghe thêm một câu nào của đạo sĩ kia nữa. Bản quân nói không kết thúc thì chính là không kết thúc.

Hết chương 5

5. Chương 6

Năm ấy trên Lăng Tiêu điện gặp phải Hi Di. Chúng tiên biết rõ hai người bọn họ nhìn nhau không vừa mắt, nếu không phải cần thiết thì sẽ cực lực lảng tránh nhau. Lần gặp gỡ này cũng thật khéo, nếu không phải có chút khúc mắc với tiểu đạo sĩ, sau khi hấn rời đi mới đến lượt Hi Di vào yết kiến. Ai ngờ, hấn đến muộn, Hi Di sớm hơn nửa khắc, vừa vặn đụng nhau trước đại điện hoàng kim rực rỡ.

Thượng đế lão nhân lo cho thiên hạ chưa đủ loạn, hào hứng từ bên trong truyền chỉ, “Nếu đã đến thì cùng vào đi, vừa lúc cùng quả nhân chơi cờ.”

Ước chừng phải qua cả ngàn năm mới có lần thứ hai sóng vai mà đi. Ngẫm lại một hồi lần đầu gặp gỡ, làm môn hạ của lão quân, xét nét cũng chỉ hơn kém nửa tắc hương, cứ thế tạo thành cục diện ngàn năm không giải được.

Ngồi vào chỗ của mình, Ngao Khâm vờ một quân cờ đen trong tay, nhường thượng đế đi trước. Lão nhân chết tiệt bắt đầu rồi việc về việc đứng đây, cố làm ra vẻ nhường cho Hi Di, “Lúc trước Bạch Hổ thần quân tới, cùng hấn hạ hai ván, quả nhân mệt mỏi rồi, vẫn là thượng tiên đến đi.”

Hi Di nói gì hấn không thèm nghe, một mạch cố định tầm mắt nơi bàn cờ với những quân cờ đan xen. Lần đầu tiên trong đời khi đối mặt với Hi Di, hấn không mở miệng khiêu khích.

Thế cờ đã hỏng, ngay cả Ngao Cẩm phía sau cũng nhện không được thở dài. Ngao Khâm lơ đãng, cố chấp mang quân cờ mượt mà mát lạnh [lạch cách] gõ xuống bàn cờ. Tình thế quân binh tan rã, có dốc lòng lo lắng cũng uống công, tùy tiện đặt một quân xuống, nghe Ngao Cẩm thốt ra một bụng ai oán thất vọng.

Hi Di nhặt quân cờ lên đặt trước mặt hắn, “Điện hạ có cần suy nghĩ thêm không ?” Quả là độ lượng, càng thoái nhượng càng khiến người ta căm ghét.

Hắn bắt cháp, ngọn lửa vô danh bùng lên trong lòng, [cách] một tiếng thật mạnh đặt về chỗ cũ, “Bản quân muốn đi nước này.”

“Ta đây xin đa tạ.” Đại cục đã định, Hi Di nâng tay khách khí, ngữ khí không nóng không lạnh, có lẽ y đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Trước nay chỉ kém một chút, chưa bao giờ thảm bại như vậy, truyền ra ngoài chúng tiên đều lấy làm lạ. Ngao Khâm không biết mình vì để ý điểm này hay điểm nào khác, thấp thỏm không yên, một bụng lo lắng, trực giác không muốn tiếp tục ở lại Lăng Tiêu điện, đứng dậy hành lễ qua loa rồi đi.

Hi Di đứng lên bước đến một bước, chắn trước mặt hắn. Không thể không ngẩng đầu, rốt cuộc Ngao Khâm đối diện với khuôn mặt kia, khuôn mặt cùng tiểu đạo sĩ giống nhau như đúc, bớt vài phần ngây thơ lại thêm vài phần nghiêm nghị, hoàn toàn là một diện mạo khác.

“Nghe nói thần quân gần đây thường xuống nhân gian, cho nên kì nghệ sao nhãng ?” Tiên nhân bạch y trắng tuyết, mở miệng đã khiến người ta căm giận, thẳng thắn, nhất châm kiến huyết, vẻ mặt vẫn cứ từ bi.

Ngao Khâm dõi theo nét mặt y, trong đầu nghĩ đến một người khác.

“Thí chủ, bản đạo ngày mai sẽ thu thập hành trang rời khỏi thành, cái gọi là đánh cuộc, nên dừng ở đây đi.”

“Hừ !” Nét mặt âm nghiêm, tay áo phát qua mặt bàn cờ trơn bóng còn hơn cả hảo ngọc của thượng đế, quân cờ từ ngọc mài rơi xuống ào ào như mưa, Ngao Khâm phẩy tay bỏ đi, “Đây là chuyện của bản quân.”

Nếu đã có người thích nói huyền thuyên, vậy thì cứ để cho bọn họ tự nhai luôn lưỡi của mình đi. Ngao Cẩm nói đúng, Hi Di không phải tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ không phải Hi Di, dù có vô cùng chán ghét Hi Di, hắn cũng chưa từng mất kiểm soát để lộ sự tức giận rõ ràng trước đám đông như vậy.

.
. .

Đến giờ vẫn còn nhớ rõ những cây phong đỏ trang trí ngoài đại điện, đỏ sẫm như ráng chiều trước mắt. Đạo giả trong lòng cũng không giãy giụa, ngoan ngoãn tùy ý hắn đưa hai tay siết mỗi lúc một chặt, dù thân thể cứng nhắc như thể muốn căng hết da thịt để thử xem có nổi lòng được vòng tay đang quấn quanh mình kia không.

Ngao Khâm vùi đầu vào cổ y không ngừng gọi, rất mơ hồ, ngay cả chính mình cũng không nghe rõ. Vô Nhai, Vô Nhai, Vô Nhai..... Cứ thế ngâm nga tựa như năm tháng vô cùng vô tận, ta vốn nghĩ chỉ cần giang tay là có được, ai ngờ cánh tay dù có dài đến đâu cũng không đủ, cố gắng đến thế, cánh tay duỗi ra đến mức gần như tê liệt, vốn vẹn chỉ thiếu một đốt tay, dựng lên Hàng Ma tháp, vĩnh viễn trở thành không thể.

“Còn nửa tháng nữa ngươi sẽ đi, trước khi đi, cùng ta tiếp tục dạo chơi trong thành được không ?”

Ngữ khí thật bi thương dịu dàng, đạo giả xúc động, vụng về mở hai tay vòng qua lưng hắn, “Ân, được.”

Người nha, có biết cái tính bướng bỉnh ưa nhẹ không ưa nặng đó là rất không ổn không ? Tại sao dù đã qua luân hồi chuyển thế cũng không biết vì mình mà tính toán một chút ?

Ngao Khâm buông y ra, đôi mắt tiểu đạo sĩ dưới hoàng hôn thoáng qua chút suy tư, sóng sánh lưu chuyển, con người trong veo đen như mực được nhuộm lên một màu sắc rực rỡ.

Ngủ đông dưới nhân gian suốt trăm năm, từng có gánh hát đi qua trước cửa thành, vì tránh một cơn bão vô danh, bắt đắc dĩ phải vào thành, Ngao Khâm cho bọn họ ăn ngủ nhờ, mượn cơ hội này thỉnh bọn họ

ở trong nhà dựng một sân khấu hát hí khúc. Một lần lại một lần, hát suốt bảy ngày, ngày ngày đêm đêm được dịp nghe nhịp trống giục tiếng sênh ca du dương, thủy tạ tạo ngoa*, cả sân khấu hoạt sắc sinh hương.

Một bộ ghế bành bằng gỗ táo cùng một chiếc bàn trà đồng màu, ngâm một ấm trà ngồi dưới đài lắng nghe, trong tiểu viện tĩnh mịch, ngay cả ngõ nhỏ ngoài kia cũng lặng ngắt như tờ, tiếng ca cơ vút lên như muốn xuyên đến tận trời cao. Bọn họ trên sân khấu diễn ân oán tình thù sinh ly tử biệt, từng câu từng chữ nước mắt rưng rưng, đối lấy gương mặt hần từ đầu chí cuối không biểu lộ vui buồn cùng một phần thù lao so với công hầu vương phủ còn hậu hĩnh hơn.

Sau đó thi thoảng lại mời người đến, đều là nghệ nhân giang hồ, gánh hát các nơi hoặc những người thuyết thư ngôn ngữ trôi chảy, đi ngang qua thành nhỏ liền bị hần kéo vào nhà. Trải qua mấy đêm đèn đuốc sáng trưng tranh cãi âm ỹ, diễn hết anh hùng hào kiệt, nói hết tài tử giai nhân, chuyện xưa kỳ thật đều tương tự nhau, người đa tình đều gặp phải kẻ bạc tình, lãng tử phụ lòng chỉ cần quay đầu là sẽ được tha thứ. Bọn họ diễn đến náo nhiệt chân thành, còn hần dưới đài lạnh lùng xem, một bên khóe miệng khẽ nhếch lên.

Về sau liền có lời đồn kỳ quái truyền ra khỏi thành, nói đây là tòa thành quỷ, rất nhiều người trong gánh hát gắng sức miêu tả hần như quỷ vương khó lường, có dung mạo anh tuấn phi phạm cùng trái tim không thấy được vui buồn của nhân gian. Ngao Cẩm chạy tới nói cho hần nghe, vẻ mặt như xem truyện cười. Thật sự là buồn cười.

Vốn đã là một thành nhỏ hẻo lánh vô danh, giờ người lui tới bên thành lại càng thưa thớt. Bởi vậy không còn gánh hát nào đến nữa, nhìn hoa viên ngũ sắc rực rỡ bên ngoài, đột nhiên nghĩ tới, trong kịch vẫn luôn có vài tiên giả động tâm, như thiêu thân lao vào ái tình nhìn như sai trái của phàm nhân, trở thành một tên ngốc đến cả trẻ nhỏ cũng không bằng, chỉ trong một đêm đánh mất tất cả phép thần thông, còn đứng ở phe bên kia là một tiên giả khác lãnh khốc vô tình ác độc, không hiểu vì sao công khai bày ra đủ loại chướng ngại, thực thi đủ loại độc kế để cản trở. Kết cục luôn là khổ tận cam lai, tiên giả thiện lương sẽ được ở bên phàm nhân của hần, còn tiên giả độc ác sẽ bị lột bỏ cốt tiên đuổi xuống trần gian.

Nhớ đến là không nhận được cười, kinh động một con bướm nhỏ giữa bụi hoa. Đạo giả vừa ra ngoài cả một ngày, đẩy cửa vào, “Người cười cái gì?”

Cuộc dạo chơi trong thành cũng xóa đi không ít sự cảnh giác của y, tiểu đạo sĩ không còn quá khách sáo với hần, ngẫu nhiên khi lơ đãng, có thể nghe y bật thốt vài tiếng “Ngao Khâm”, thanh âm nhẹ nhàng mà trầm thấp, gọi cũng rất thuận miệng.

Ngao Khâm vậy y, “Lại đây ta nói cho người nghe.”

...

Đạo giả sau khi về nhà luôn bị hần kéo lại quấy rầy một lúc, có thể là cùng xem một quyển kinh thư. Trên tháp, đạo giả nằm chính ngồi, hần biếng nhác chống thân, một tay vắt lên cánh tay đạo giả, cầm tì lên đầu vai bên kia, giao toàn bộ sức nặng của mình lên người tiểu đạo sĩ không được mấy lạng thịt, hoặc có thể mang hai chiếc ghế dựa ra hành lang ngồi ngắm trước sân trăm hoa khoe sắc, bánh phù dung lung linh tinh xảo, đạo giả cẩn thận cắn một miếng, còn một nửa, hần không do dự đưa tay đoạt lấy, nhét vào miệng, không quên chừng ra bản mặt tươi cười chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

Khi im ắng không tiếng động, ngẫu nhiên tán chuyện vài câu tào lao. Đạo giả nhìn Hàng Ma tháp xa xa, nói ngày ngày đi qua Hàng Ma tháp, thấy đá vụn rải khắp nơi, “Có phải tháp kia sắp đổ không?”

Ngao Khâm ha ha cười, đưa tay vô cùng thân thiết chọc lên trán y, “Người nhất định là tìm người mệt rồi, suy nghĩ đến cái tháp kia làm chi?” Nhào đến ôm người kia vào lòng, không quên xoa nắn mặt y không cho y phản bác.

Mới đầu đạo giả kháng cự, hần mặt dày vãi chào thề thốt, “Chỉ một lần này thôi, tại hạ tuyệt đối không có ý mạo phạm.”

Thấy hần quả thật không còn chút ý muốn khinh bạc nào nữa, lại qua giây giũa không hiệu quả, đạo giả cũng đành tùy hần, không hề lưu tâm đến ánh sáng nhàn nhạt lóe ra nơi đáy mắt sâu kín kia.

...

Tiểu đạo sĩ không có nghi ngờ hấn, nghe lời lại gần, bắt cần một cái, bị hấn túm tay kéo xuống ngồi bên giường, “Ta đang cười ngươi nha.” Đạo sĩ ngốc, mấy ngày liền bị hấn lừa như vậy không biết bao nhiêu lần, thế mà vẫn không học được đạo lý một lần vấp ngã là một lần bớt dại.

Cười hì hì bưng canh hạt sen trong tay đến trước mặt y, “Chạy bên ngoài cả ngày, cũng đói bụng rồi, ăn chút điểm tâm lót dạ đi.”

Từ sáng sớm hấn đã bắt đầu rửa sạch hạt sen, từng viên từng viên cẩn thận gỡ lấy tâm sen, tự tay lấy nước suối từ tận thượng nguồn, bỏ đường phèn rồi đặt lên bếp lửa nhỏ chậm rãi đun, ninh đến khi hạt sen mềm xộp, nước đường sóng sánh trong veo mà quánh lại, tính đúng thời gian y trở về, đợi y mở cửa bước vào, vừa hay đã nguội đến ôn hòa vừa miệng, không lạnh không nóng.

Đạo giả hai tay cẩn thận đón lấy, lại chậm chạp không động muối. Ngao Khâm cầm một quyển sách nửa nằm bên cạnh y, nhìn về mặt y nặng nề tâm sự, “Làm sao vậy ?”

Tiểu đạo sĩ nhìn bát đến xuất thần, muốn nói lại thôi, “Hôm nay trên đường gặp một vị đồng tu, hấn vừa tới nơi này, còn chưa tìm được chỗ nghỉ chân..... Ta, bản đạo bắt chuyện với hấn vài câu”

Ngao Khâm nhắc chiếc thìa, chậm rãi quấy nhẹ trong bát, “Người bắt chuyện với hấn ? Hay là hấn tìm tới người trước ?”

Trong mắt đạo giả tràn ngập sợ hãi, cúi đầu nhỏ giọng biện giải, “Hấn cùng ta đều là đạo nhân vân du khắp nơi, chúng ta”

“Không có chỗ nào để đi ? Cho nên người nghĩ đến việc mang hấn đến nơi này ?” Ngao Khâm đưa tay nâng cầm y, sẵn sốc đưa một muôi canh đến bên miệng.

“Bản đạo hiện tại ở nhờ đã quá rầy thí chủ, bây giờ” Y khó khăn ôm lấy chiếc bát, cắn môi sợ hãi, “Chính là.....”

“Người nhận lời hấn ?” Nước canh quá đặc, thìa đặt bên miệng bát gạt qua gạt lại mãi mà vẫn dính theo.

Tiểu đạo sĩ như đứa nhỏ phạm lỗi, rụt rè gật đầu.

“Đạo sĩ ngốc.” Ngón tay giữ cầm tăng thêm ba phần lực, khiến hàm dưới của y không thể không nâng cao, Ngao Khâm lại dứt cho y một thìa, tiểu đạo sĩ còn chưa kịp nuốt xuống, ánh mắt trong veo bỗng nhiên hiện ra kinh ngạc, cũng bởi vì Ngao Khâm đột nhiên nghiêng người về phía trước dùng lưỡi liếm đi nước ngọt tràn ra khóe miệng y, “Ta không phải đã nói rồi sao ? Gọi ta là Ngao Khâm. Lần sau gọi sai ta sẽ phạt người.”

Lau khóe miệng hạ xuống một cái hôn, Ngao Khâm nằm lại chỗ cũ, dựa vào gối nhìn đạo sĩ kinh ngạc ngồi gần ra như tượng, “Ta là người keo kiệt vậy sao ?”

“Là ta tự quyết định....” Y tự trách.

Hấn mở miệng ngắt lời, “Người kia đâu ?”

Tựa như nghe được câu hỏi, tiếng gõ cửa vang lên đưa ra câu trả lời, chắn trước mặt đạo sĩ, hấn phát tay đứng dậy, vạt áo thật dài quét qua phiến đá không nhiễm một hạt bụi tạo nên những tiếng [sàn sạt] nho nhỏ.

Cửa mở ra, người nọ mỉm cười đứng bên ngoài, vốn dĩ là tóc đen như mực áo trắng như tuyết, giờ đổi thành đạo bào màu tro, tưởng như yêu tinh biến thành tiểu đạo sĩ vẫn còn trong phòng, một người toàn thân giống y chang đứng ngoài cửa.

“Ta bắt chuyện với hấn, là, là bởi vì bộ dạng của ta và hấn rất giống nhau.....” Tiểu đạo sĩ đi phía sau vội vàng giải thích.

Kỳ thật vốn không cần nhiều lời, hấn biết người này sẽ đến. Ngao Khâm nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt như dao thẳng tắp bắn về người phía trước.

“Bần đạo quấy rầy thí chủ.” Người kia tựa như hoàn toàn không phát hiện ra nguy hiểm, vẻ mặt trời sinh đã khoan dung, mỉm cười như Phật tổ cầm hoa năm đó, cúi thấp người thi lễ. Khi ngẩng đầu gọi người thấy rõ mi tâm của y, không nhiễm một hạt bụi, khác với đạo giả kiền tịnh, là tôn nghiêm trang trọng.

Hi Di, dù đã cách trăm năm, lại gặp lại, bộ dạng của người không thay đổi, khí chất toàn thân khiến người ta buồn nôn chán ghét cư nhiên cũng không thay đổi.

Ngao Khâm đứng trước cửa ngăn trở tiểu đạo sĩ phía sau, khoe miệng cong lên, cũng trả lại cho y một nụ cười đẹp mắt, “Nên xưng hô thế nào ? Đạo trưởng ? Hay là.....”

“Đạo trưởng là tốt rồi.” Y hiểu ý, lập tức nói tiếp.

Chưa bao giờ gặp qua đạo sĩ vô lễ như vậy, hần thế mà không đợi ông chủ mở miệng đã bước vào, nghiêng người lách qua, thậm chí còn không dấu vết hung hăng đẩy người bên cạnh một phen.

Hết chương 6

-
- Thủy tự tạo ngoa : Trang phục biểu diễn kinh kịch.

6. Chương 7

Tiểu đạo sĩ nói liên miên không ngớt về cuộc gặp gỡ với Hi Di, trên con phố dài, dưới Hàng Ma tháp, ngẫu nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc lùi ba bước, có ảo giác thoáng qua như lạc vào cõi mộng.

Ngao Khâm nhíu mày, “Không phải đã nói rằng tránh xa tòa tháp đó một chút sao ?”

Tiểu đạo sĩ chưa kịp mở miệng, Hi Di đã đáp thay, “Chỉ tình cờ ngang qua thôi, có gì nghiêm trọng sao ?” Thần sắc bình thản, ẩn ẩn chút ngạc nhiên trào phúng.

Ngao Khâm muốn phản bác, tiểu đạo sĩ vội vàng giữ chặt tay hắn, cứng ngắc pha trò, “Không ngờ lại có người dung mạo giống ta như vậy, cảm giác cứ như soi gương.”

“Đạo sĩ ngọc.” Ngao Khâm quay đầu mắng, “Người là người, hần là hần, giống là giống thế nào ?”

Tiểu đạo sĩ sợ hãi cầm miệng, ngoan ngoãn mặc hần tùy ý siết chặt tay mình trong lòng bàn tay.

Hi Di bên kia thấy vậy, khoe miệng khê lộ ra nét cười, lúc quay đầu không kịp nhận ra, ánh mắt lướt qua bức tranh trên tường rồi rơi xuống bản vẽ tinh tế bên song cửa, “Vạn vật đều do tâm chứng, giống là giống, không giống là không giống, cần gì phải luận đến đúng sai ?”

Tiểu đạo sĩ khiên tốn hiểu học liên tục gật đầu, “Đạo hữu tu vi cao thâm, bần đạo tự than không thể sánh bằng.”

Phi, chó sói khoe răng dài mà thôi. Ngao Khâm hung hăng trợn mắt trừng người kia, người kia lại thông dong nhàn nhã, nét cười thản nhiên nhìn vào đôi mắt sáng ngời của tiểu đạo sĩ, “Sắc trời không còn sớm, bần đạo mệt mỏi, xin cáo lui trước.”

Bây giờ mới có chút thức thời. Ngao Khâm ước gì hắn đi mau đi, ngồi ngay ngắn trên bàn giả ý hiếu khách, “Hành lang trong nhà gấp khúc quanh co, chỉ sợ đạo trưởng không tìm được khách phòng, có cần tại hạ dẫn đường không ?” Lại không có một chút dự định đứng lên.

Hi Di đứng cạnh cửa nhìn lại, đôi mắt khê động, sượt qua đầu Ngao Khâm nhìn về mảng tường trắng phía sau. “Làm phiền thí chủ, đạo hữu giúp nhau cũng vậy mà.”

Từ lúc vào cửa đến giờ, người kia chưa một lần nhìn Ngao Khâm.

Tiểu đạo sĩ hưng phấn vùng ra khỏi tay Ngao Khâm, vội vã chạy đến bên Hi Di, “Đạo hữu thỉnh.”

Đạo giả từ trước tới nay luôn bị đối xử khắc nghiệt, rất hiếm có người thân thiện với y như vậy. Y vô cùng thân thiết kéo tay Hi Di dắt ra ngoài. Khi bước qua cánh cửa, Hi Di quay đầu lại liếc Ngao Khâm một cái, trong đôi mắt đen sẫm như mực thoảng qua một chút đắc ý, hiện rõ trên nét mặt từ bi.

Đời này kiếp này, không ai có thể khiến hấn ghét như vậy ! Hai tay nắm chặt, Ngao Khâm khẽ nghiêng răng.

Trăng treo giữa trời, lúc nửa đêm lại có khách quý từ xa tới. Ngao Khâm ngồi bên song cửa, nhìn trăng mười lăm rải ánh sáng bạc trên mặt đất, nơi tận cùng của ánh sáng, Thanh Long thần quân đương nhiệm chậm rãi bước vào. Vẫn một thân một mình, quan mao không cao bằng hấn năm đó, y phục cũng kém phần rườm rà, trên đầu vai là con chim bói cá nhỏ nhỏ nhìn kiểu gì cũng mảnh mai không chịu nổi một kích.

Cái tính cách thật sự rất không có tiền đồ, vị Thanh Long thần quân ấy không phải một khi xuất hành gặp núi phá núi gặp sông lấp sông đó sao ? Chỉ vì không muốn làm tổn thương một khóm hoa dại, y cam nguyện vòng đường mà đi, nghiêm trang trịnh trọng đứng gõ cửa.

Phất ống tay áo, cửa phòng mở rộng. Ngao Khâm ngồi bên cửa sổ nhếch đuôi lông mày chỉ giáo, “Nhấc chân đạp ra là được, Đông Sơn thần cung bị người đánh đổ rồi à ? Ngay cả khối ván cửa của ta cũng mở không nổi nữa ?”

Ngao Cẩm tốt tính lắc đầu, thông thả bước vào phòng, chim bói cá nhỏ trên đầu vai nhìn thấy ánh mắt của Ngao Khâm liền không tự chủ rút lại, “Ta nghe nói Hi Di đã tới rồi.”

“Chạng vạng vừa tới.”

Ngao Khâm phất tay ý bảo y ngồi xuống, y bất động, đứng thẳng trước mặt Ngao Khâm, ánh trăng xuyên qua song cửa chiếu vào, ánh lên vân vân liên miên trên vạt áo.

Ngao Khâm nheo mắt cẩn thận đánh giá y, người anh em ruột thịt luôn cung kính đi theo bên cạnh mình, rõ ràng còn mang khuôn mặt chín phần tương tự, thế nhưng khuôn mặt mình dù nhìn đi nhìn lại cũng không thấy được nửa phần ôn lương khoan hậu của y. Nhất thời không khỏi nghĩ đến Hi Di cùng Vô Nhai, “Ha ha” cười ra tiếng.

Nhìn nét lo lắng trên gương mặt cực kỳ giống mình trước mắt, đôi mắt vốn nên thản nhiên không gì sánh kịp lại phủ kín sầu lo, “Rốt cuộc huynh muốn thế nào ?”

Ngao Khâm không nhanh không chậm hỏi, “Người muốn ta thế nào ?”

Y vào thẳng ý chính, “Huynh đã nói một tháng sau để hấn đi.”

Thần sắc của Ngao Khâm càng thêm vô vị, “Một tháng đã qua sao ?”

Cẩn thận nghiêm cứu biểu cảm hiện tại của y, có lẽ vừa rồi lúc Hi Di quay đi, thần sắc của mình chắc cũng mất mặt xấu hổ như thế này, mi tâm nhíu lại, khớp hàm nghiêng chặt, thần tình giận dữ cùng không cam lòng, hừ, thật sự là khó coi.

Ngao Cẩm vẫn không bớt lo, “Hi Di cũng vì muốn tốt cho các người.”

Đối với tiểu đạo sĩ, có lẽ hấn thật lòng. Về phần với Ngao Khâm A, cho dù hảo tâm, cái tên Hi Di kia cũng phải có đến bảy tám phần là muốn xem náo nhiệt.

Ngao Khâm nói, “Xem ra thần quân ngài càng ngày càng không rảnh, đặc biệt hạ Đông Sơn đến đây đông dài này nợ với ta.”

Đệ đệ siết nắm chặt tay lo lắng, “Người là huynh trưởng của ta, ta mới đến đây nói những điều này !”

Ngao Khâm khoát tay, tùy tiện lướt qua mặt y, đi đến bên đàn cổ sau bức màn châu*, “Không thể đổi câu nào mới mẻ hơn một chút sao ?”

Xuyên qua tấm màn đông đưa có thể thấy được sắc mặt y trầm xuống, lúc này hấn mới thoảng thấy được cảm giác có lỗi mà đáng ra phải cảm thấy từ lâu.

Cuối cùng, người đứng ngoài màn giọng cũng lạnh xuống, “Hay là huynh lại muốn giẫm lên vết xe đổ ?”

Ngao Khâm hạ mắt, dây đàn tẩm trong ánh trăng, sợi dây mảnh mai lấp lánh sắc bạc, “Vậy thì đã sao ?”

“Đừng quên kết cục của y năm đó ! Cuối cùng huynh chiếm được cái gì !” Ngao Cẩm lao đến, tay áo gạt lên bức màn tạo thành những tiếng [đinh đang] nhiễu loạn. Phía sau bức màn châu loang loáng, mặt nạ ôn nhu trước mặt thể nhân bị lật bỏ, thì ra y cũng có lúc khóe mắt sẫm đỏ như thời khắc nhập ma.

Ngao Khâm yên lặng nghe tiếng y thở nặng nề, mặc cho những hạt châu trong suốt phản chiếu khuôn mặt người anh em sinh đôi của mình phân thành từng mảnh nhỏ, “Vậy thì sao, cũng sẽ không thể thâm nhập như lúc trước.”

“Vạn nhất hẳn nhớ lại thì sao ?”

“Vậy thì lại dựng thêm một tòa Hàng Ma tháp, song tháp xa xa đối xứng nhau, không chừng có thể mãi mãi sánh cùng thiên địa.” Phía sau bức rèm, hắc nhếch môi cười châm biếm, hư ảo đến mức gần như không tồn tại.

Không ngoài ý muốn, Ngao Cẩm lại thở dài.

Ngao Khâm hảo tâm nói cho y, “Đừng thở dài nữa, mắt uy nghiêm không nói, lại còn mau già.”

Y vén vạt áo mang theo chim bói cá xinh đẹp bước qua ngưỡng cửa, tựa như lúc đi, nhẹ nhàng thông thả, dung mạo tao nhã, “Trước khi lo lắng cho ta, huynh tự ngắm lại chính mình đi. Nếu thật sự tới lúc phải lập thêm một tòa tháp nữa, bản quân tuyệt không niệm tư tình.”

Phía sau, Ngao Khâm rướn người thổi tắt ánh nến phiêu diêu. Mây trôi trắng ửng, thiên địa đồng màu, tối sẫm đến không nhìn được năm ngón tay.

Tiểu đạo sĩ tên Vô Nhai đối với tiên nhân tên Hi Di càng thêm khiêm nhường, ngay cả ánh mắt nhìn người kia từ đầu đến cuối đều là ngưỡng mộ, kính ngưỡng toàn tâm toàn ý đến mức không thể hơn nổi nữa. Từ sau đó, họ xuất hiện luôn có đôi có cặp, cùng nhau ra ngoài, đến khi về nhà cũng nói cùng một chuyện, nhìn nhau mà cười, tựa như đôi chim uyên ương trên sông, đôi hồ điệp trong viện, không lúc nào không có nhau.

Ngày ngày sau khi họ xuất môn, thông thả ninh một tô canh, táo đỏ, tâm sen, gạo nếp, đường phèn, mùi thơm bay ra cửa sổ, mèo nhỏ tham ăn nhà bên cạnh bị hấp dẫn kêu “ngao ngao”. Sau giờ ngo chột tỉnh giấc, những thứ trong nồi đã được ninh đến thật xốp thật mềm, dùng chén nhỏ bằng sứ xanh để đựng, đặt lên bàn trà, vừa xem qua vài trang sách, cửa phòng đã vang lên tiếng gõ nhẹ, khi tiểu đạo sĩ bước vào, tô canh đã nguội vừa phải, không nóng đến bỏng lưỡi không lạnh đến thấu tâm, hương vị ngọt nồng trôi xuống cổ họng.

Tiểu đạo sĩ từ chối, ở trước mặt hắc đề thấp giọng, “Sợ là không thích hợp.” Về mặt luồng cuống, khóe mắt trộm liếc về phía Hi Di gần đó.

Hi Di thực thức thời, hơi nghiêng người, làm như đang nhìn bức tranh trên vách.

“Đặc biệt ninh cho ngươi, có gì không thích hợp ?” Ngao Khâm nâng thìa, múc một muôi đưa vào miệng đạo giả, tiểu đạo sĩ da mặt mỏng xấu hổ đến mức không biết trốn vào đâu, gương mặt đỏ như xuất huyết.

Đi đến đâu, làm gì, gặp ai Vừa bôn vừa giả như lơ đãng hỏi.

Tiểu đạo sĩ vài lần đưa tay muốn giành lấy cái thìa trong tay hắc, đầu ngón tay vừa chạm vào, hắc liền nhanh như chớp mà tránh ra, đôi mắt trong veo như thấy đáy hết nhìn trái lại nhìn phải, căng thẳng như chim nhỏ bị bắt đến giữa một đám người. Quán trà, từ lâu cùng đường cái người đến kẻ đi, vẫn những người nghe y hỏi mà không hề chán ghét, vẫn câu hỏi có phải là người y đang tìm hay không. Y vừa cố nuốt vừa trả lời, sau cùng không quên thêm vào một câu, “May mà có đạo hữu làm bạn nên mới không đến mức tịch liêu.”

Nước canh đầy tràn ra khóe miệng, y không do dự vươn đầu lưỡi liếm đi, đầu lưỡi lướt qua đôi môi loang nước long lanh, bên môi càng thêm ướt át. Ngao Khâm kìm lòng không đậu cúi đầu muốn chạm vào. Bên tai đột nhiên “Ai nha” một tiếng kêu kinh hãi, là Hi Di. Người kia một tay chỉ lên cuộn tranh trên tường, một tay thuận thể kéo tiểu đạo sĩ đến bên mình, “Thì ra bút tích trong tranh này là thật, chẳng trách sinh động như vậy.”

Ngao Khâm căm giận nói, “Đạo trưởng quả là tinh mắt.”

“Đâu có đâu có.” Hi Di cười đến vui vẻ, ánh mắt rơi xuống chiếc bát trống rỗng trong tay Ngao Khâm, không quên chu đáo nhắc nhở, “Bàn đạo đối với hội họa cũng biết một phần, vừa hay có thể mượn bức tranh này cùng đạo hữu thưởng thức. Thí chủ nếu có việc phải làm vậy cũng không cần bận tâm đến hai người bàn đạo.”

Người kia lời tuốt tiểu đạo sĩ đến bên bức tranh tinh tế giải thích, từ ánh mắt đến nét mặt đều hòa ái, thân thiết ấm áp như xuân phong. Ngao Khâm bị bỏ rơi cầm chiếc bát rỗng không sững sờ nhìn theo hai người. Tựa như cảm giác được, tiểu đạo sĩ quay đầu lại nhìn, chưa kịp nhút nhát cười với hắn, tay đạo giả đã bị Hi Di túm lấy lôi đi, nụ cười chưa kịp lộ ra hết đã cứ thế biến mất phía cuối đường.

Ngao Khâm cười khanh khách, trước khi bọn họ ra khỏi cửa, hắn còn nhận được một ánh mắt tràn ngập ý cảnh cáo của Hi Di.

Lúc trước, người kia cũng dùng tầm mắt sắc bén như vậy cảnh cáo mình.

Từng lén bình luận với Ngao Cẩm, cái kiểu để ý chăm lo như vậy, đừng nói toàn bộ thất tình lục dục của phàm nhân đều hướng tới tri kỷ hảo hữu hoặc anh em một nhà, cứ như tình cảm của một người cha hiền, nâng niu con gái như hòn ngọc quý trong tay cũng chỉ được đến mức ấy mà thôi.

Lại bị Ngao Cẩm vội vàng bịt miệng, “So về ngang ngược bá đạo không chịu nói lý, huynh không có tư cách xét nét người ta !”

Trò đùa cứ thế mà cho qua.

Khi lần thứ hai trở lại phòng, bọn họ không còn luận bàn về bức tranh nữa. Tiểu đạo sĩ nhanh chân lẹ tay rót trà, nghe Hi Di lan man kể chuyện xưa. Khác với tài hùng biện phô trương của hắn, Hi Di ở thiên giới nổi danh tiếng chữ như vàng, chỉ có thận trọng từ lời nói đến việc làm mới có thể tạo ra một đắc đạo tiên nhân siêu phàm thoát tục đến như vậy. Bây giờ nghe y từng câu từng câu nói đến thoải mái, đột nhiên thấy không quen.

Nói về những truyền thuyết hư vô có vẻ khó xác định, phi điều trên lưng mọc ra sáu cánh, cự thú đầu hổ mình voi linh tinh, kỳ quái xa lạ, vốn không thể có ở nhân gian. Ngao Khâm nằm trên tháp* vuốt ve thư giản* mát lạnh, lẳng lặng lắng nghe, tầm mắt rơi xuống bóng dáng tiểu đạo sĩ mảnh mai như chỉ cần một cơn gió thổi cũng bay đi mất.

Nói liên miên một hồi, người kia đột nhiên đổi đề tài, “Đạo hữu có từng nghe nói đến bàn nhược hoa ?”

Tiểu đạo sĩ nghe đến mơ hồ ngoan ngoãn đáp, “Chưa từng.”

Tựa như muốn hỏi ý kiến, bạch y tiên nhân thật hiếm thấy xoay người để ý đến hắn, “Vậy thí chủ thì sao ?”

Thật uống cho một thời gian dài làm kẻ thù không đội trời chung, thế mà đến giờ hắn mới biết hắn còn có thể ghét người kia đến mức này, “Đạo trưởng nếu cảm thấy muốn nói thì cứ nói.”

Hết chương 7

7. Chương 8

Uống cho một quãng thời gian đằng đẳng làm kẻ thù không đội trời chung, thật không ngờ thì ra Hi Di còn có thể khiến cho người ta chán ghét đến mức này. Ngao Khâm nhếch đuôi lông mày chống lại ánh mắt khó lường của y, “Đạo trưởng nếu đã muốn nói thì cứ nói.”

Bàn nhược hoa, gọi là hoa, nhưng thực ra trông còn giống một loài cỏ hơn, vạn vật đều là hoa đỏ lá xanh, chỉ riêng nó ngược lại, đài hoa xanh thẫm lá đỏ tươi. Loài hoa này không kết quả, khi úa tàn, cũng như lúc đầu, từng cánh từng cánh hoa rơi tan tã, cho đến khi lá cũng rụng hết chỉ còn trơ lại một cành dài, đỏ như lửa, chói lóa như diễm, tựa như đàn nhang hương thơm ngát trước mặt Phật tổ, từ trong ra ngoài vô

số hồng quang, cuối cùng cũng như một nén nhang đã được đốt lên, từng tắc từng tắc trở thành tro bụi, gió lướt qua là tiêu tán, không để lại dấu vết.

Vật ấy rất hiếm có trên thế gian, trăm năm khó được một gốc, cũng có người không ngừng tìm kiếm, hoặc lên tuyết sơn vạn trượng, hoặc đến sa mạc cần cỗi, người hữu tâm tìm đến tận chân trời góc biển cũng không thấy một mảnh lá còn sót lại, người vô tâm chỉ cần sáng sớm gạt một bụi cỏ dại dưới chân tường, nó lẫn lộn giữa một đám hoa cỏ tầm thường um tùm tươi tốt. Mọi người nói hoa này vô cùng kỳ diệu, đến tột cùng là vì sao, rồi lại phân vân, không ngoài việc có thể cải tử hoàn sinh, kéo dài tuổi thọ hoặc tăng cường tu vi, sự thật thế nào, ngay cả chúng tiên cũng không biết được.

“Có lẽ, chẳng qua chỉ là một sinh vật kỳ lạ mà thôi.” Hi Di nói.

Tiểu đạo sĩ tám tắc cảm thán, “Trước mặt đạo hữu, bản đạo thực hổ thẹn.”

Hi Di nâng chén trà nhấp một ngụm, cười nhẹ, “Đạo hữu trà nghệ thật cao tay, bản đạo cũng thấy rất hổ thẹn.”

Bốn mắt nhìn nhau, lại ăn ý cười, mặt mày vui vẻ, ngay cả độ cong khóe miệng cũng giống nhau.

Đạo giả cẩn thận phát hiện ra nét hoảng hốt trên mặt Ngao Khâm, quay sang, trong mắt là nét tinh nghịch hiếm có, “Người còn phân biệt được ta và đồng đạo không ?”

Ngao Khâm bật cười, “Sao lại không phân biệt được ?”

Y nhân tiện nói, “Hôm khác ta và đồng đạo ăn mặc giống nhau, người đừng nhận sai.”

Hi Di đứng một bên che miệng cười, tiên nhân nghiêm nghị đại nghĩa cao với không tới như vậy, giờ phút này nhìn về phía tiểu đạo sĩ trong mắt lại tràn ngập cưng chiều. Lại nhớ đến câu nói đùa, người cha lớn tuổi chỉ có duy nhất một cô con gái, mang ra so, tự nhiên trên lưng nổi lên một tảng da gà. Đạo sĩ trì độn, còn không ngẩng lên xem mình với kẻ lai lịch không rõ ràng kia quen biết mới được mấy ngày, cứ thế buông hết mọi đề phòng mà thẳng thắn đùa giỡn với y, còn không sợ bị hấn lừa bán đi mất. Thật là.....

Ngao Khâm nói, “Không đâu, cho dù bịt kín hai mắt bảo ta đoán, ta cũng chắc chắn không đoán sai.”

Dù có thể thốt thế nào cũng chỉ đối lấy phỏng đoán bán tín bán nghi của y, Ngao Khâm không nói nữa, nghe y cùng Hi Di miên man bất tận hết nói chuyện học vấn trà đạo đến mấy chuyện linh tinh.

Ánh nến cháy hừng hực ẩn trong chao đèn, mông lung chiếu khắp phòng, ánh nến vàng vọt, mi tâm kiên tịnh của tiểu đạo sĩ được phủ lên chút ánh sáng nhẹ nhàng, càng tôn thêm khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt thanh tú. Ngao Khâm xuyên qua khe hở giữa những thẻ tre nhìn trộm y, tiểu đạo sĩ, người đã quên hết chuyện trước kia, đã quên ta, đến cả bản nhược hoa cũng bị người quên đi.

Loài hoa sinh ra đã trái ngược lạ lùng, hoa nở không tiếng động hoa tàn không vết tích, bởi vì quá trân quý hân hữu mà từ trước đến nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Khi chúng tiên tụ họp không biết ai đã mở miệng nhắc đến, mọi người đều nói, “Muốn có được vật ấy, chỉ sợ hết thủy đều dựa vào tạo hóa mà thôi.”

Có người không quên tăng bốc, “Nếu là Thanh Long thần quân, những việc khác không cần phải nói.”

Nịnh nọt trắng trợn lại rất hợp lòng người. Hấn cười nhận lấy hảo ý, “Nào có, mấy chuyện vụn vặt này bản quân quả thật rất lười.”

Bên kia đã có người đổi đề tài, “Nếu là Hi Di thượng tiên cũng sẽ dễ như trở bàn tay.”

Lần thứ hai sau ván cờ ngày đó bất ngờ dừng mặt, lần thứ hai thấy được khuôn mặt kia, vẫn một bụng lửa giận bùng bùng. Nhất thời tâm huyết dâng trào, trước mặt chúng tiên khoa trương nói, “Hi Di, người và ta cùng cực, thế nào ?”

Lấy điện quân chi tôn một phương ra đặt cực, thẻ phải tìm được bản nhược hoa trước, “Nếu không, Ngao Khâm ta cam nguyện ba quý chín khẩu cung kính cúi đầu tôn Hi Di người một tiếng ‘thượng tiên’ trên Lăng Tiêu điện.”

Trước mắt bao người, Hi Di vẫn bộ dạng ôn hòa cổ hủ, đôi mắt rũ xuống cùng thần sắc thật giống với tiểu đạo sĩ khi đưa tiền đồng cho hấn, “Ta nghĩ thần quân cũng không phải người thua mà không dám nhận.”

“Hừ !”

Tựa như năm xưa, gây hấn chọc hấn tức giận rồi quay đầu rời đi, lần này không phải vì ngôn từ của Hi Di, mà là vì không muốn thấy gương mặt của y.

Tiểu đạo sĩ quả thực đã đi, dưới ánh nắng chói chang, hấn một mình đứng canh dưới mái hiên nhỏ hẹp, quần áo bị mồ hôi thấm ướt, thực giống một tên khờ. Đạo sĩ ngốc, thiên hạ rộng lớn cũng không hơn được ngũ chỉ như sơn của Ngao Khâm hấn, đã sớm cảnh báo y rồi, muốn trốn cũng trốn không thoát, y còn cố chấp chuẩn bị hành trang đi ngày đi đêm đến vất vả.

Đầu phổ trán nhỏ xa lạ, người đến người đi rộn ràng nhốn nháo, xa xa thấy bóng người gieo quẻ quen thuộc lảo đảo đi tới, Ngao Khâm khoanh tay đứng nơi râm mát, ung dung nhìn đôi mắt như lưu ly kia kinh ngạc tròn tròn, “Tiểu đạo sĩ, chúng ta lại gặp nhau.”

Y nhắm mắt, hai chữ tuyệt vọng viết rõ ràng trên mặt, “Thí chủ quả nhiên thần thông.”

Ngao Khâm tránh đường, đứng nhìn y mở quẻ quán, đoan đoan chính chính ngồi sau quẻ quán. Khi đó y còn non trẻ, trong mắt không giấu được tâm cơ, ngồi không bao lâu đã không chịu nổi, quay mặt qua cau mày chất vấn, “Thí chủ còn muốn xem bói ?”

Ngao Khâm cúi người, lắc lắc đầu ngón trỏ, “Không phải, tới ngắm cảnh mà thôi.”

“Bản đạo không biết nơi này có thắng cảnh gì khiến thí chủ lưu luyến.”

“Đạo trưởng biết hay không không quan trọng, mình tại hạ biết là được rồi.” Nụ cười kia đã tràn khắp đầu mày khỏe miệng, trắng trợn đọng lại trên nét mặt.

Tiểu đạo sĩ cần môi quay đầu đi, không nhìn lại nữa, Ngao Khâm ngả người tựa vào tường, xòe rộng chiết phiến mạ vàng, coi sườn mặt y như bức tranh ngắm nghía một lần lại một lần.

Mới đầu chỉ cần nhìn vẻ mặt y mỗi lần thấy mình xuất hiện là uể oải liền cảm thấy sung sướng, mỗi ngày thấy hấn liền cúi người làm bộ như không quen, cảm giác trầm xuống vốn chưa từng có xuất hiện, sinh ra vài phần không vui. Gò má căng cứng cùng cặp mày nhíu lại cũng khiến người ta khó chịu. Ngao Khâm gọi y, “Ê, tiểu đạo sĩ, người cứ ngậm miệng như vậy, không thấy buồn sao ?”

Bóng lưng như sơn, y không chút dao động.

Ngao Khâm gọi y vài lần, y lại một mực im lặng. Nghĩ bụng, đạo sĩ ngốc nhàm chán này, thật là càng ngày càng khiến người ta không coi nổi. Âm thầm hạ quyết tâm, ngày mai nhất định không thềm đến đây để tự rước nhục nữa !

Ngày hôm sau, lại tiếp tục kiên trì đến sớm hơn y một bước, thay y giữ lấy chỗ dù có chính ngộ cũng không bị ánh nắng chói chang chiếu vào. Một ngày lại một ngày, nhìn y mở quán, nhìn y xem quẻ, nhìn y trầm mặc, nhìn nét hăm hực trên mi tâm của y một ngày lại một ngày dần trở thành chán chường thất bại. Khả năng kiềm chế của tiểu đạo sĩ càng ngày càng tốt, đối mặt với đủ loại lời nói hành động của y dường như đã bình tĩnh như lão tăng nhập định, muốn hỏi quẻ liền trả lời, còn thực sự nghiêm túc mà bói, muốn nói cười thì im lặng lắng nghe, thi thoảng ngắc đầu, đôi đồng tử đen như mực không gợn sóng, “Thí chủ, bản đạo phải về.”

Đối mặt với vẻ ta cần ta cứ lấy của y, Ngao Khâm chỉ cảm thấy cơn giận càng ngày càng khó mà khống chế được, trở lại Đông Sơn thần cung, phát tay gạt rơi hết một giá sách. Hồi đó ai bảo y khác với Hi Di ? Rõ ràng là giống nhau, đáng ghét chướng mắt như nhau !

Ngao Cẩm xoay người thay hấn nhặt từng quyển sách lên, “Không phải đều là huynh nói sao ?”

Giật lấy một quyển sách trong tay y, Ngao Khâm vừa hạ mắt liền thấy, lại đúng là [đạo đức kinh] Hi Di tặng, lửa giận bùng lên, lần thứ hai quăng phịch xuống đất.

Trước mặt chúng tiên gặp Hi Di cũng không đến mức cáu giận như vậy, cuồng ngôn thốt ra tràng giang đại hải, đến tột cùng cũng không rõ là vì giận Hi Di hay oán Vô Nhai. Chỉ nói như nước chảy, thốt ra khỏi miệng liền không thể thu hồi, vì một đóa bàn nhược hoa, suốt một ngày tìm hết trời nam biển bắc, khi trở về tay vẫn trống trơn.

Thế gian đều biết Hi Di giỏi xem quẻ, có thể gọi là diệu thủ thần toán, chỉ e trong lúc hẩn hối hả ngược xuôi, Hi Di đã sớm ngồi trong phòng tính toán kỹ càng. Càng nghĩ càng ảo não, ngồi dưới bóng cây ngày thường mát mẻ tự tại cũng có cảm giác buồn bức nóng nẩy. Ngao Khâm gấp quạt, cúi kính nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, ngoảnh lại, đụng ngay đôi mắt thanh minh của tiểu đạo sĩ, tò mò pha lẫn tìm tòi nghiên cứu, còn thêm một chút hỗn tạp khó diễn tả. Bất quá cũng chỉ như một ánh lửa lóe lên trong chớp mắt, ánh mắt của y khẽ run lên, vội vàng quay người chìa cho Ngao Khâm khuôn mặt nghiêng nghiêng trầm mặc. Ngao Khâm kinh ngạc sững sờ nhìn, biến cố quá nhanh, vừa rồi bốn mắt chạm nhau tựa như một hồi ảo mộng hoa trong tranh, trắng dưới nước.

Ba, năm ngày sau, Ngao Cẩm đến bẩm báo, “Bên Hi Di nghe đồn đã tính ra rồi, một ngày gần đây trên thế gian sẽ có một đóa bàn nhược hoa nảy mầm.”

Ngao Cẩm áo khoác mở rộng, tay áo trải dài, từ trên cao uốn lượn buông xuống, vạt áo đóng đưa, bỗng bành như sóng, người trước giờ tiến lui hợp lý lại áp ứng khuyên bảo, “Gọi là kỳ hoa, đối với chúng ta cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ được cái hiếm lạ mà thôi. Cần gì phải mang ra tranh đua với Hi Di ? Vạn nhất hẩn may mắn có được, huynh thực sự có thể ba quỳ chín khấu với hẩn sao ? Chi bằng nhân dịp này..... chi bằng nhân dịp này.....”

“Người muốn ta cúi đầu trước Hi Di ?”

Một thoáng qua, hẩn cúi đầu ném ra một câu hỏi, Ngao Cẩm không dám nhiều lời.

Có lẽ sự việc liên quan đến bàn nhược hoa có rất nhiều biến đổi, cũng có lẽ quẻ bói của Hi Di cũng chưa được kỹ lưỡng như lời đồn, thời gian nửa tháng trôi qua, bên kia vẫn chưa có tin tức gì. Liên tục nghe được những tin kiểu như “Hi Di thượng tiên đi đâu đó tìm đến ba ngày cũng không thu hoạch được gì.” linh tính đủ loại, dù không khiến người ta hả lòng hả dạ gì nhưng mọi người trong Đông Sơn thần cung cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngao Khâm ở dưới tàng cây âm thầm tính toán, hiện giờ ai cũng không hơn được ai, muốn có được kỳ hoa, chỉ sợ thực sự phải dựa vào duyên phận của người đó. Vạn nhất, nếu thực sự bị Hi Di đoạt được, cùng lắm thì mặt dày đi cướp của hẩn thôi.

Khóe mắt lướt qua, lại đột nhiên đụng phải đôi mắt tìm tòi nghiên cứu của tiểu đạo sĩ, lúc này, y không trốn tránh, “Người có tâm sự.”

Khẩu khí nghiêm trang, hiển nhiên là tiểu đạo sĩ đã cân nhắc rất lâu.

“Sao người biết ?”

“Bởi vì.....” Y chần chừ, khi mở miệng lại theo thói quen cắn môi, “Bởi vì mấy hôm nay người không huyền não như ban đầu.”

Huyền não, đó không phải từ để hình dung chim chóc chứ hả ? Vừa tức giận vừa buồn cười, một lòng muốn so đo với y, “Ê, tiểu đạo sĩ.”

Y hoàn toàn không để ý tới, tầm mắt lớn mật hướng thẳng, “Phần thắng của người hình như không lớn.” Rõ ràng là câu trần thuật thường thường thân nhiên, không mang theo tình cảm, nhưng nghe thế nào cũng khiến người ta trong lòng không thoải mái.

Mồm miệng của mấy kẻ làm đạo sĩ luôn thích chọc vào nỗi đau của người khác như vậy à ? Ngao Khâm đứng trước mặt y, ngang ngạnh từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt bình thản của y, “Tiểu đạo sĩ, bản quân chưa bao giờ thua.”

Mí mắt tiểu đạo sĩ cũng không buồn nâng lên, tựa như thủy khí tường vân thêu trên vạt áo hẩn còn đáng nhìn hơn, “Phải không ?”

Hai chữ vô cùng đơn giản, hơn nữa gương mặt này lại hoàn toàn giống với gương mặt vốn có của Hi Di, chọc ngay vào vết thương trên ngực hẩn.

“Thôi được, vậy ta nói cho người.” Không muốn nhiều lời nữa, chưa bao giờ thua cũng chưa bao giờ thắng, kia đều là những thứ không thể nói mà dù có nói cũng nói không lên lời. Ngao Khâm chặt vật mở mắt, đặt cược một hồi, đem chuyện về bàn nhược hoa nói đầu đuôi cho y, “Lần này ta cũng không ức hiếp người, có

bói cũng bói không ra, người nghe một chút thì tốt rồi, ngày nào đó sau này có may mắn thấy được, nhớ phải tích phúc.”

Y quả thực là tròn mắt chăm chú lắng nghe, bên trong đôi đồng tử trong veo như nước lần đầu tiên hiện rõ khuôn mặt mình đến vậy, không nói lên lời là vì sao, khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt y, một bụng nôn nóng trở thành hư không, lẩm miêng cũng được, huyền nào cũng tốt, muốn nói tiếp như vậy, chỉ cần y lắng nghe, chỉ cần y chăm chú nhìn, đề tài đã sớm chệch khỏi bàn nhược hoa đến cả vạn dặm, nhưng dù dào dạt cả tâm tư cũng không muốn dừng.

“Ngoại trừ bàn nhược hoa, thế gian kỳ hoa dị thảo vô số...”

“A, ngoài ra còn một ít dị thú đã sớm không còn tồn tại trên thế gian...”

“Nói đến kỳ văn dị sự, mấy thứ mà người nghe từ xưa đến nay đã là gì, để ta kể vài thứ cho người nghe...”

Thao thao bất tuyệt, giống như muốn hết toàn bộ tri thức trong đời mình ra nói, nói xong trán cũng toát mồ hôi, giữa lúc ngừng lại, chợt nghe y chậm rãi mở miệng, “Bói ra được, ta có thể bói ra được.”

Hoa trong gương trăng dưới nước, đủ loại ảo mộng tuyệt vời đều tan nát như vậy, tiểu đạo sĩ ngẩng đầu, đôi mắt trong veo không thấy đáy vẫn tĩnh tường phản chiếu hai cái bóng của chính mình, thậm chí ngay cả đuôi lông mày cũng không rung động, Ngao Khâm lại cảm thấy sợ hãi, “Người nói cái gì ?”

“Ta có thể bói ra được.” Y lặp lại, giống như mất hồn, từng câu từng chữ âm điệu giống y như vừa rồi. Quả bói từ tán trên mặt bàn không biết từ lúc nào đã xếp thành một bức tranh quỷ dị, tiểu đạo sĩ ngồi sau bàn, đôi môi hồng nhạt bị nghiền chặt dù có ánh mặt trời chiếu vào cũng ánh lên trắng bệch, “Nếu người muốn biết, bản đạo có thể nói cho người.”

“Nhưng.... Ta có một điều kiện...”

Hết chương 8

8. Chương 9

trans

Mọi thứ như chìm vào khoảng không, rõ ràng trên phố ngựa xe như nước tiếng người ồn ào, nhưng hẳn lại không hề nghe thấy một câu một chữ nào, cũng không nhìn thấy một ai, chỉ mơ hồ thấy bóng người màu xám ngồi ngay ngắn sau bàn quẻ, từng chữ từng chữ từ đôi môi mềm mại kia tuôn ra, không thể kháng cự mà lọt vào tai, “Hi vọng thí chủ sau này chúng ta không ai quấy rầy ai nữa.”

Ha, người đã nghĩ thấu triệt đến vậy rồi, cần gì phải che che lấp lấp ăn nói vòng vo ? Nói gọn gàng dứt khoát một câu ‘Ta không muốn gặp người nữa’ chẳng phải lại càng thẳng thắn rõ ràng hơn sao ? Cái thứ không hiểu thế sự lại không biết chân thành, người nói bản quân là ai ? Ta đường đường là Đông Sơn Thanh Long thần quân, Thiên đế còn phải nể mặt ta vài phần. Ba mươi bốn thính ta còn chưa chịu hạ mình, người lại nói ta ngày ngày tới quấy rầy người ? Người lại oán ta ngày ngày ở bên người cười đùa là huyền nào ? Hôm nay thấy ánh mắt người nhìn lại, lần đầu tiên người chủ động mở miệng, vốn tưởng rằng, vốn tưởng rằng thì ra ta đúng là tên gốc.

Chuyện Hi Di vất vả mãi cũng không tìm được, người lại chỉ cần một quẻ đã bói ra, như vậy, như vậy Tất cả những lần nhận thua trước đây chỉ vì người không muốn dây dưa với ta mà thôi, người thà mang công sức xem quẻ cả ngày cho ta cũng không nguyện nói thêm với ta một câu ? Người bốn cột ta, người trên đùa ta ? Bản quân có thể cho người ngàn đại vinh hoa phú quý muôn đời, thậm chí có thể đưa người lên thiên đình đứng vào hàng tiên ban, vậy mà người mở miệng, chỉ một câu không bao giờ muốn gặp nữa. Người nói người là ai !

Đạo sĩ ngốc, người xem ra đã đề cao mình quá đáng rồi mới dám mang bản quân ra bốn cột hạ thấp. Đáp ứng điều kiện của người thì sao ? Không gặp lại thì thế nào ? Thế gian mờ mịt chúng sinh vô vãn, người

cùng lắm cũng chỉ là một cánh hoa trong biển hoa, sáu mươi năm lướt qua trong giây lát, với ta cũng chỉ là một khoảnh khắc mà thôi. Dưới thần cung cao sang đẹp đẽ, hồng trần không biết bao nhiêu đạo sĩ giỏi xem quẻ vân du tứ xứ, lại không biết bao nhiêu thiếu niên xinh đẹp có dung mạo như người, đẹp đẽ hơn người, hiểu ý hơn người, mềm mại hơn người, triêu vi sinh ca mộ hoãn khâm bị, hứng lên gọi thì đến, đuổi thì đi. Ai nói với người là ta không có người không được, ai khiến người tin rằng ta không thể rời xa người ? Người cùng lắm cũng chỉ là một tiểu đạo sĩ của thế gian này mà thôi !

Cảm giác buồn bức như muốn nổ tung, Ngao Khâm tức giận chống xuống quẻ quán lung lay sắp đổ, cố gắng kiềm chế cảm giác đang dội lên trong lòng, “Tiểu đạo sĩ, người lặp lại lần nữa.”

“Điều kiện của ta là, xin thí chủ dừng đến đây nữa.” Y hít sâu một hơi, lông mi thật dài rung động, khi mở miệng lại không chút gợn sóng, “Bần đạo chỉ là thường dân áo vải, đứng trước chân long chỉ nhỏ bé như phù du, không đáng để thí chủ tức giận, lại càng không đáng để thí chủ nhiều lần chú ý. Cho nên, cũng khẩn cầu thí chủ bỏ thí cho bần đạo một chút tự tại.”

“Ta cứ coi người như cái hồ lô không bao giờ mở miệng, thì ra cũng rất giỏi ăn nói. Muốn ta bỏ thí cho người một chút tự tại ? Được, ta đồng ý. Có điều” Càng buồn bức, khẩu khí lại càng thông thả, dùng ngón trỏ và ngón cái nắm lấy cảm đạo sĩ, nhìn khuôn mặt y run rẩy nhưng vẫn cố gắng tỏ ra như không có gì, Ngao Khâm thoáng thoải mái hơn một chút, “Tiểu đạo sĩ, nếu người bói sai thì sao ?”

Người trước mặt gần đến mức không thể gần hơn, ánh sáng trong đôi mắt y trong một thoáng gần như biến mất, “Mặc ngài xử trí.”

Chóp mũi chạm nhau, chỉ trong nháy mắt như vậy, Ngao Khâm gần như đã tiến tới hôn lên môi y, dụng vọng thăng hoa bị hung hăng áp chế, chỉ còn hơi thở nóng rực hòa vào nhau giữa hai đôi môi, “Đạo sĩ ngốc, người sẽ không đổi ý ?”

Tựa như ảo giác, Ngao Khâm cảm thấy tiểu đạo sĩ giống như đang cười.

“Sẽ không.”

“Thật đúng là xuân đạo sĩ.” Nghĩ đi nghĩ lại, thuận miệng hỏi, “Nếu ta đổi ý thì sao ?” Nửa đùa nửa thật.

“Có lẽ thí chủ không phải người người như vậy.”

Cũng lời này Hi Di đã từng nói, ngữ khí gần như giống nhau. Trong nháy mắt, tựa như có cả thùng băng dội xuống đầu, Ngao Khâm thu tay lại, giọng nói không chút tình cảm, “Nói đi, tiểu đạo sĩ, hoa ở đâu ?”

Sau đó tiểu đạo sĩ vẫn cúi đầu, ngón tay trắng nõn điểm trên phiến quẻ ngăm đen, hai sắc thái tương phản rõ nét, năm ngón tay thon dài như ngọc càng thêm nổi bật. Ngao Khâm thẳng lưng nghe y giải quẻ, y dùng chất giọng trầm thấp mà trong trẻo êm tai, tao nhã trầm ổn, không nhanh không chậm, tựa như kì nhân, ôn nhuận như ngọc. Đôi mắt hé mở không hề nhìn vào mặt hắn mà ánh mắt tựa như rơi vào cảnh vật phía sau, y lĩnh màu lam cùng vài sợi tóc tản mát, thứ ánh sáng trắng trong veo hiển lộ, chói mắt như bông tuyết bằng bạc dưới ánh dương quang, nhất thời không khỏi lóa mắt. Tiểu đạo sĩ nói gì đó, tất cả cứ thế trượt qua tai.

Sau một lúc y nói xong, Ngao Khâm khẩn cấp quay người đi, sải bước về phía trước, thẳng đến cuối con phố dài, chiếc cổ cứng ngắc không chịu nghe lời, nhất quyết không quay đầu lại. Nện bước lảo đảo, chập vạt như chạy trốn.

Năm đó Ngao Cẩm từng hỏi hắn, “Có đáng không ?”

Đệ đệ luôn đứng sau mình như cái bóng cuối cùng cũng ngạo nghễ trước chúng nhân, cũng quan mao cũng thất lưng cũng y phục giấy dếp, hào quang vạn tượng, phong tư tuấn tú, một chút cũng không kém mình.

Ngao Khâm tự tay đặt châu quan ngay ngắn lên đầu y, lại đưa tay giúp y vuốt thẳng vạt áo, còm cộm dưới ngón tay muôn vằn đường thêu thụy khí tường vân, “Đáng.”

Thân là huynh trưởng, đương nhiên sẽ ngự ở nơi cao nhất của thần cung, chưa bao giờ gần gũi với thủ túc của mình như vậy. Ngao Khâm hơi liếc mắt, quả nhiên thấy khóe mắt Ngao Cẩm phấp phấp hồng ửng ửng, “Không có tiền đồ, còn muốn ta thay người lau nước mũi sao ?”

Đổi lấy khuôn mặt y cười đến không thể khó coi hơn. Những khi như vậy thật muốn ấn thật mạnh vào mũi y, bấu lấy hai bên má phúng phính mà nhéo, không thấy y khóc thì không dừng tay.

Tiến lên phía trước, chợt nghe Ngao Cẩm phía sau thì thào nói nhỏ, “Ta cảm thấy không đáng.”

Không phải là đáng giá hay không, nhưng thuyền đến đầu cầu đành chỉ có một kết cục, ai thắng ai thua đều không so đo được nữa. Thua thiệt cũng được, phụ lòng cũng tốt, nợ cũ mở từng trang từng trang tính lại, tính hết thiên hà vạn vật cũng không đếm được ân oán này. Nếu thật có lòng truy cứu, giờ Ngao hôm đó, cuối con phố dài, chỉ cần dừng bước ngoái đầu nhìn lại, mọi việc sẽ theo một hướng khác không chừng.

Chỉ là hiện giờ, mọi thứ đã qua, bát nước đổ đi không dễ thu lại được.

Nếu hỏi hắn chiếm được cái gì, vậy đó là một lần quỳ gối của Hi Di. Lần đầu tiên trong đời, cái đầu luôn luôn ngẩng cao kia trịnh trọng cúi xuống trước mắt hắn, “Thần quân thật cao tay, tiểu tiên bội phục.” Hi Di dưới chân nhận thua, không phải là sự bồi thường của tiểu đạo sĩ cuối con phố nhỏ chốn phần gian.

Hắn khoanh tay đứng giữa chúng tiên, diện mạo hiên ngang, oai hùng không ai bì kịp. Ngao Cẩm đứng bên cạnh trên tay nâng một chiếc hộp gấm, trong hộp gấm lót óng ánh lụa tơ tằm, mà bọc trong đó chính là bàn nhược hoa hiếm có, hoa xanh lá đỏ, ngay cả nhụy hoa cũng xanh biếc lạ lùng. Chúng tiên xúm lại tấm tắc lấy làm lạ, lời tán thưởng không dứt bên tai. Theo ước định trước đó, Hi Di cung kính quỳ dưới chân hắn, vạt áo trải xuống đất như tuyết mịn. Năm đó trước cửa lão quân chỉ hơi sơ ý một chút đã đến chậm mất nửa tắc hương, ngàn năm sau không vẫn hồi lại được, bây giờ bao nhiêu nợ nần đều đã đòi hết, chúng tiên làm chứng, Ngao Khâm rốt cục cũng được hãnh diện.

Chỉ là những lời khen ngợi cứ thoảng qua tai như làn gió, trong giây lát liền tan biến. Được kỳ hoa, thắng Hi Di, trong lòng cứ nhắc đi nhắc lại tới mấy lần, hết thấy đều là mây khói. Có người sôi nổi bày yến tiệc, muốn thỉnh rượu, muốn vui vẻ, Ngao Khâm mờ mịt nghe, chỉ cảm thấy ngây ngốc vô vị. Trên Lăng Tiêu điện, cư nhiên đến cả Thiên đế nói gì hắn cũng nghe không rõ.

Ngao Cẩm cầm hộp gấm tới hỏi hắn, “Hoa này xử trí thế nào?”

Bảo vật hao tổn tâm cơ mới tìm thấy, hắn lại chẳng buồn nhìn lại, chỉ hướng ánh mắt về phương xa, bên ngoài thần cung, dưới những dãy núi, bên kia bờ biển. “Người xem đủ rồi chứ.”

Ngao Cẩm vâng dạ gật đầu, đi vài bước rồi lại quay trở lại, “Người kia cùng lắm cũng chỉ là một đạo sĩ chưa từng trải, nếu chịu lùi một bước, tươi cười nhiều hơn, nói thêm vài câu mềm mỏng, không chừng y cũng không nở đuổi huynh đi. Nếu huynh muốn tìm y thì bây giờ y đang ở ...”

Hắn cúi thẳng bàn tay, năm ngón tay ép sát, cái lạnh tràn đến buốt tận xương, dấu ấn phương thiên họa kích hiện lên giữa hai chân mày, chỉ cần xoay cổ tay, tu vi cao thâm tới đâu cũng phải máu tươi lênh láng.

Ngao Cẩm nhướn mày, “Ta là đệ đệ của huynh.”

“Cút !”

Đến nước này, chi bằng chưa từng thấy hoa, cũng chưa từng thấy người.

Sau này, dù phạm gian đủ loại mỹ nhân khuynh thành cung điện nguy nga, hắn thà tùy ý ngao du chín tầng trời cũng không nguyện đặt chân xuống núi nửa bước. Một ngày nào đó, không biết là yến tiệc nhà ai, tiếng ca ồn ào, vũ điệu hỗn loạn, ba chén rượu ầm lút dạ cũng đủ để gỡ xuống bộ mặt quân tử đoan trang. Ngắm rượu, có người lớn mật tiến đến, mở to đôi mắt mông lung say lơ đãng hồ ngôn loạn ngữ, “Nghe nói trước kia ở nhân gian có một đạo sĩ, đáng vẻ cực kỳ giống Hi Di thượng tiên, không biết thần quân đã từng gặp qua chưa?”

Tiếng nói cười tràn ngập bữa tiệc. Hắn nâng chén, giữa đầu đổ rượu vào miệng, hương rượu dâng lên, che khuất đôi đồng tử lúc sáng lúc tối, “Ồ, có chuyện này sao? Bản quân chưa từng nghe nói.”

Ban đêm say xưa một hồi, sau khi tỉnh lại, thấy dưới chân giường ngọc, tiền đồng nâu vàng rơi lả tả xung quanh. Ngao Cẩm nói, vốn là để trong hộp, lúc hắn say cứ ồn ào tìm kiếm xung quanh, tìm ra rồi lại ác độc ném xuống, quân cờ trên bàn cũng vì vậy mà rơi vãi lung tung. Người bên ngoài muốn vào dọn dẹp đều bị hắn quát tháo đuổi đi sạch.

Vàng trắng khuất đi một nửa, ánh đèn mờ mịt, bất giác đã suy nghĩ quá tập trung, khi lấy lại ý thức, tiểu đạo sĩ không biết đã đứng bên giường từ lúc nào, đang khom lưng nhìn hẩn, “Sắc mặt của người không tốt, không khỏe sao ?”

Kiếp trước kiếp này, cùng mang ra so sánh thật khó phân biệt thật giả.

Ngao Khâm hơi nhồm dậy, một tay nâng lên, lướt qua sợi tóc mai thả dài trên gò má y, “Suýt nữa thì ngủ quên thôi.”

Tiểu đạo sĩ dưới ánh nền yên tâm nở nụ cười, khoe miệng hơi cong lên, ánh sáng dừng ở nơi Ngao Khâm vừa mơn trớn, gọi lên chút ửng hồng, “Vây mau nghỉ ngơi đi.”

“Ân, người cũng nghỉ sớm một chút.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng một chút ý định để y rời đi cũng không có, Ngao Khâm nhanh tay nắm lấy tay y, lòng bàn tay chặt chẽ ôm lấy bàn tay kia, bàn tay còn lại phủ lên, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay y. Tiểu đạo sĩ lo Hi Di ở phía sau, cắn môi giãy dụa không dám lên tiếng, ánh nền bên giường chiếu lên đôi mắt ngân ngấn nước rung động lòng người. Nếu không có Hi Di ở đây, thật muốn kéo y vào lòng hôn một cái tối tăm trời đất.

Có ý trêu đùa y, một bên ghé vào tai y thấp giọng dặn dò, “Trong nhà có khách.”, một bên đưa tay tựa như muốn cởi bỏ vạt áo y.

Tiểu đạo sĩ bị hẩn giữ trong tay kịch liệt run rẩy, hàm răng trắng nõn nghiến chặt môi, “Thí chủ ...”

Ngao Khâm rất quan tâm mà ngừng tay, ngẩng đầu nhìn y, “Hửm ?”

Tiểu đạo sĩ chậm chạp không dám mở miệng, cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay thon dài tựa như đang đùa nghịch thoáng trượt vào trong vạt áo mình vừa lui về nửa tắc rồi lại tiện đà trượt vào, “Thí chủ ...”

“Gọi ta là gì ?” Nghiêng đầu tựa như đang vô cùng nghiêm túc suy xét xem nên đưa tay vào từ đâu, Ngao Khâm cười càng thêm ác ý, chắc chắn y sẽ không dám quay đầu lại cầu cứu Hi Di, “Nói đi, gọi ta là gì ?”

“Ngao Ngao Khâm ...” Giọng y trầm nhỏ như muỗi kêu, khuôn mặt đỏ bừng.

Ngao Khâm gật đầu, lại hướng mắt nhìn lên, phát giác nhìn Hi Di đã bắt tri bắt giác đứng sau lưng tiểu đạo sĩ từ lúc nào. Bàn tay đang núp vạt áo đạo giả rơi vào tầm nhìn của y.

“Đạo hữu, thí chủ sợ là vừa uống rượu, người giúp hẩn đi tìm chút thuốc giải rượu tới đây.”

Lời nói không nóng không lạnh, tôn thêm biểu tình nghiêm nghị trên nét mặt của y, càng làm hồng tình tự.

Tiểu đạo sĩ cuống quýt trả lời, tựa như đứa nhỏ phạm lỗi vội vã quay đầu, không dám nhìn Hi Di. Ngao Khâm cố ý giữ lấy tay y, đạo giả gấp đến mức mặt mũi đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, “Người, người đừng nháo ...”

Định nói là ta không say, người đừng để tâm đến tên kia, nhưng ánh mắt âm hàn của Hi Di từ trên cao nhìn xuống, Ngao Khâm đành hậm hực buông tay, “Nói đi, người muốn nói gì với ta ?”

Tiểu đạo sĩ đã không có mặt ở đây thì không cần giả bộ nữa. Ngao Khâm tùy tiện ngã xuống giường, nhìn Hi Di thông thả quay lại phía sau chiếc bàn, trong căn phòng trống rỗng, mỗi người chiếm một góc, đều đeo vẻ mặt chán ghét không muốn nhìn đối phương.

“Người không nên giữ hẩn lại.”

“Ta có nên hay không chẳng đến lượt người quan tâm.”

“Ngao Cẩm nói người đã đồng ý thả hẩn đi.”

“Đó là Ngao Cẩm nói.”

Tiên giả gật đầu, trong giọng nói đã phôi bày mấy phần khinh miệt, “Lật lọng quả đúng là chuyện người hay làm.”

Ngao Khâm lơ dềnh nhếch miệng, “Tuy ta đã không còn ở thần cung, có điều chuyện bản quân làm hình như không đến lượt thượng tiên bình phẩm đúng không nhỉ ?”

“Chuyện của ngươi ta nghe chỉ thấy bản lỗi tai.” Y quả nhiên tức giận, chỉ là sự tức giận thoáng qua trên nét mặt rồi lập tức bị giấu đi, “Nhưng chỉ cần có liên quan đến hắc thì ta nhất định phải hỏi.”

“Hi Di !” Ngao Khâm khúc khích cười, “Hắc quả nhiên là con gái một của ngươi đúng không ?”

Tiên giả y tụ phiêu phiêu, mâu quang lạnh lùng, “Ngươi đã hủy hoại hắc một lần.”

Ngao Khâm thần nhiên châm nếm, “Cho nên lần này ta tuyệt không buông tay.”

Có nói nữa cũng chẳng nghĩa lý gì, Hi Di đột nhiên đứng dậy, “Ta đến là để mang hắc đi.”

“Là ngươi đưa hắc nhập vào luân hồi.”

Y thẳng thắn không kiêng dè, “Ta khổ tâm giữ gìn một chút linh thức cho hắc, không phải để cho hắc gặp lại ngươi.”

“Cho nên mới khiến hắc ghi nhớ ‘người kia’ ?” Ngao Khâm đứng dậy bước nhanh tới vài bước, ra tay như chớp túm lấy vai y.

“Ngươi nói Đông Viên ?” Sức nặng đè xuống, Hi Di chậm rãi quay đầu, tiên giả toàn thân tuyết trắng, ngay cả trong mắt cũng giăng đầy sương lạnh, “Ghi nhớ người kia còn tốt hơn ghi nhớ ngươi, không phải sao ?”

Rõ ràng là tiên, lại ngoa ngoắt như ma quỷ.

Đông Viên, một cái tên đến chết cũng không thể nhắc lại. Ngao Khâm suy sụp buông tay, Hi Di mỉm cười, lướt qua hắc bước ra cửa, “Đến cuối tháng ta sẽ dẫn Vô Nhai đi.”

Hết chương 9

9. Chương 10

Ngày đó từng ở trên Hồng Lô nghe ca cơ uyển chuyển hát rằng : [Chích đạo bất tương tư, tương tư lệnh nhân lão, kỉ phiên tế tư lượng, hoàn thị tương tư hảo.]

(Chỉ không nên tương tư, tương tư khiến ta già, cứ ngẫm qua ngẫm lại, vẫn là nên tương tư)

Một ca nữ nhỏ tuổi còn chưa đến đôi tám, tóc búi hai bên hoạt bát gọn gàng, dây đỏ tiên diễm quấn quanh búi tóc, đầu dây rủ xuống hai bên tai đeo hoa tai cũng một màu đỏ, một thân hồng quần tựa một đóa trà hoa. Thiếu nữ lay động đôi mắt sóng sánh nước, đem bốn câu ngắn ngủi hàm trong miệng mà hát đi hát lại, cùng tiếng phách thanh thúy, lời ca kiên định hát ra lại thấm đượm cảm giác khờ dại vô lo.

Khi đó liền nghĩ, nếu qua vài năm lại đến, đợi thiếu nữ lớn lên trở thành một cô gái mơ mộng biết yêu thương, không biết sẽ được nghe những ca từ như thế nào.

Cũng thật không ngờ, rất lâu sau đó quay lại nơi đây, ca giọng hát trong nội đường vẫn chỉ là một cô bé búi tóc hai bên, một thân hồng quần, má hồng phúng phính như quả mọng. Nàng cũng có một giọng hát thanh thúy hơn người, khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ hồng khép mở, thực khách ngồi chật cả trước sảnh đường, tựa như hoa khôi quá quen chốn phong trần chậm rãi mở miệng, không xấu hổ không sợ hãi, không kiêu ngạo không nóng nảy, vững như núi Thái Sơn : [Chích đạo bất tương tư, tương tư lệnh nhân lão, kỉ phiên tế tư lượng, hoàn thị tương tư hảo.]

Mặc cho nhạc công phía sau mang tiếng hồ cầm gảy đến thê thiết bi ai, tiếng phách thanh thúy, hài đồng vẫn vô ưu vô lự. Một chút cũng không thay đổi.

Ngao Khâm ngồi trên lầu nhấp rượu nghe nàng hát, cho dù Hàng Ma Tháp cách đó không xa, thân tháp đen tuyền cao ngất ẩn trong mây, tựa như một thanh kiếm sắc đâm thẳng lên bầu trời. Năm đó khi tháp

này vừa mới dựng lên, hẳn thường thích bay lên đỉnh tháp, ngồi trên góc mái cong nhìn xuống toàn thành. Tháp dựng ngay giữa thành, đường lớn ngõ nhỏ đan xen vào nhau, đều bắt đầu từ chân tháp mà trải ra, sau chín ngã rẽ mười tám đường quanh co, mọi nhánh phố lại quy về chân tháp, tựa như trăm sông về biển.

Khi ngồi trên tháp, dường như cái gì cũng không phải nghĩ, chỉ cần nhìn xuống dưới, ngắm vòm cầu cong cong, ngắm đào hồng liễu lục, ngắm người bán rong uể oải tựa dưới mái hiên nhìn chút chút mà đã qua được một ngày, có khi giật mình tỉnh lại, nhất thời lại không phân biệt được đang là chạng vạng của ngày hôm nay hay hôm nào.

Có một hôm Ngao Cẩm đến đây, đứng bên cạnh hẳn, cùng hẳn nhìn, “Huynh ngồi trên tháp như vậy, không sợ sẽ đè lên y sao ?”

Biết rõ là nói vô căn cứ, về sau lại thực sự không bao giờ lên tháp nữa.

Tầm mắt chiếu xuống, dưới lầu dòng người qua lại như nước chảy, hai bóng người một trắng một xám như chiếc thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, thoát cái đã biến mất, thoát cái lại hiện ra. Nhìn bọn họ chen chen cọ cọ một lúc rồi cục cựa cũng từ xa xa đến được dưới lầu, tiện tay lấy một quả mận trên bàn ném xuống, Ngao Khâm nhếch đuôi lông mày ghé vào cửa sổ nhìn xem, tiểu đạo sĩ áo xám không hề hay biết, vẫn đang kéo áo người khác hỏi han, Hi Di áo trắng ra tay nhanh như chớp, bắt được quả mận ngay trước khi nó rơi vào y, thuận tiện không quên nhử mày hướng lên lầu tròng hẳn một cái. Ngao Khâm nhếch miệng cười với người kia, người kia liền quay đầu, vỗ vỗ bả vai tiểu đạo sĩ, chỉ lên trên.

Tiểu đạo sĩ đưa tay che trán cố gắng nhìn lên trên, tựa như chưa từng nghĩ đến việc Ngao Khâm sẽ ra khỏi cửa, nhìn thấy Ngao Khâm, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười đến mức hở nguyên cả hàm răng. Ngao Khâm vẫy tay với y, y gật đầu thật mạnh, lại đột nhiên chẳng thấy đâu nữa, lát sau nghe tiếng cầu thang gỗ vang lên tiếng ‘bình bình’ rung động. Tiểu đạo sĩ nha tiểu đạo sĩ, bất giác, nụ cười càng thêm sâu, tâm tình hiện tại cũng y như thời tiết nắng ấm ngoài kia.

Y từ lúc sáng sớm ra ngoài đến giờ đã không ngừng hoạt động, khi đến gần liền thấy trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Ngao Khâm kéo tay y để y ngồi xuống bên cạnh mình, cũng rất tự nhiên mà nâng tay áo giúp y thấm bớt mồ hôi, “Lên gấp gấp như vậy, sợ ta chạy mất sao ?”

Tiểu đạo sĩ hơi gạt ra, “Để ta tự lau.”

Ngao Khâm không thêm để ý, giúp y đem từng giọt mồ hôi lau sạch mới dừng tay, lại sẵn sàng đem điểm tâm gọi từ trước đó gấp vào bát cho y, “Đói bụng rồi đúng không ? Nghỉ ngơi một chút rồi xuống cũng không muộn.”

Tiểu đạo sĩ thấp giọng nói cảm ơn.

Nắng chiều hoàng hôn luôn luôn là đẹp nhất, sau những đám mây tia trùng trùng điệp điệp mông lung tỏa ra muôn vàn tia sáng lấp lánh kim quang, ngay cả bậc cửa sổ cũ kỹ cũng ánh lên như tỏa sáng, loang loáng tựa như mới phủ thêm được một tầng sơn. Những thẻ tre đã đọc nằm giữa những ngón tay, đầu ngón tay vuốt đến tận cùng, trơn tru không dính trệ. Đạo giả gần đây tinh thần không tốt lắm, chạng vạng sau khi về nhà, vừa cùng hẳn đọc được một hai câu đã “rằm” một cái gục xuống vai hẳn ngủ say sưa.

Ngao Khâm kéo y lại, để y dựa vào ngực mình. Tiểu đạo sĩ không hề nhận ra, tựa như con mèo nhỏ đưa mặt cọ cọ vào vạt áo hẳn, không biết thấy được điều tốt đẹp gì trong giấc mộng, bên khóe môi hiện lên một nét cười, mi mục thanh tú như họa. Những ngón tay vốn trượt trên thẻ tre trong thoáng chốc mất phương hướng, một đường hướng xuống rồi vuốt lên cánh môi đỏ ửng, đụng chạm cẩn thận nhẹ nhàng còn chưa kịp bình tĩnh lại đã trở thành bồi hồi lưu luyến.

Vô Nhại, nhĩ thị sinh dã hữu nhai nhi tri dã vô nhai, với ta, tính mạng, danh lợi, phú quý đều là vô hạn, duy chỉ mình người, kiếp trước kiếp này, cứ mãi mất đi.

“Còn có bảy ngày. Bảy ngày sau ta sẽ dẫn hẳn đi, đến động phủ ở Linh Đài Sơn nơi ta ở.” Tiên nhân đến vô ảnh đi vô tung đứng ở nơi xa xa ngoài cánh cửa, cũng không nhìn vào phòng, ráng chiều phủ xuống đôi mắt đen như hắc lưu ly mờ mờ ảo ảo, “Hẳn sẽ đi theo ta tu đạo, có lẽ, ba trăm năm sau, hẳn sẽ có thể trở lại bên sông ngân hà. Người nói, vậy có được không ?”

Ngao Khâm không đáp lời, toàn tâm toàn ý ôm lấy đạo giả ngủ say, tay đặt trên bàn trà, canh hạt sen mới ăn một nửa đã nguội lạnh, nước canh trong veo phản chiếu làn khói mỏng lãnh đăng giữa không trung.

Cũng như khi đến, Hi Di nhẹ nhàng mà rời đi.

“Hi Di, người đánh giá chính mình quá cao hay là quá xem thường ta ?” Ngao Khâm chậm rãi ngẩng đầu nhìn cánh cửa trống trơn. Ánh chiều tà còn sót lại trải khắp căn phòng, đọng lại trong đôi mắt người nam tử.

“Ừm ...” Đạo sĩ trong lòng yếu ớt tỉnh dậy, đôi mắt nửa khép nửa mở mơ mơ màng màng nhìn lên, cảm giác ngái ngủ nồng đậm trên nét mặt.

Ngao Khâm nhẹ nhàng buông y, lấy ra một chiếc khăn ẩm cho y lau mặt, lúc tiểu đạo sĩ không kịp đẩy ra, lại đưa tay múc lấy một muôi canh nửa đồ dành nửa cưỡng ép bắt y uống vào, “Ngủ ngon không ?”

“Có thấy ‘người kia’ không ?”

“Người kia ?” Ánh mắt rời đi, y nghe lời nghiêm túc hồi tưởng, đến lúc nhìn lại, sắc mặt kinh ngạc, “Ta lần đầu tiên không có mơ thấy ‘người kia’”

“Vậy là tốt rồi.” Ngao Khâm nở nụ cười, trấn an vỗ lên lưng đạo giả, để y tựa như con mèo nhỏ nằm trên ngực mình, “Ngủ thêm chút nữa đi, người tìm ‘người đó’ đã mệt mỏi lắm rồi.”

“Ừm”, tựa như sủng vật được thuần hóa dễ bảo, đạo giả nghiêng đầu, thuận theo áp mặt vào lòng Ngao Khâm, nhắm mắt lại, chỉ lát sau lại thành bộ dáng mỉm cười ngủ yên.

Chùm nắng cuối cùng khuất sau rặng núi phía tây, đêm buông xuống, trăng sáng chưa lên, không trung chói lóa từ từ bị mực nước đen huyền thẩm thấu. Tựa như đoá hoa hướng dương, nụ cười của Ngao Khâm cũng theo đó điều tàn. Trong phòng ánh sáng ảm đạm, chỉ thấy mờ mờ hình dáng thân ghế chân bàn, tiếng cười nói nô đùa dày công tạo thành dần biến mất, không khí chết chóc nặng nề từ từ bao phủ. “Vụt...” Một tiếng khe khẽ, nửa cây nến giữa bàn tròn đột nhiên bùng lên một ngọn lửa xanh, cơn gió mát đầu hè nhẹ lướt qua, ánh nến rung lên như có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Tiểu đạo sĩ ngủ say không hề phòng bị, Ngao Khâm cúi đầu hôn lên trán y, nụ hôn tỉ mỉ rơi xuống khoeo mắt rồi gò má, chân mày y khẽ động, hàm hồ nỉ non mấy câu, nét cười trên khoeo miệng càng sâu sắc.

“Tiểu đạo sĩ, xuân đạo sĩ, gốc đạo sĩ ...” Trong bóng đêm vô hạn chỉ còn mình hắt ghé vào bên tai đạo giả thì thào tự nói, tựa như bức tranh bị nước ăn mòn, tất cả những nét bôi xóa đều nhạt nhòa đi, lộ ra từng mảng từng mảng cô đơn trống trải, “Vô Nhai, ta từng nói không bao giờ lừa ngươi nữa, rồi lại nhiều lần nuốt lời.”

Trăm năm, với nhân gian chỉ như một khoảnh khắc thương hải tang điền, với hắn, cùng lắm cũng chỉ là một giấc mơ hỗn loạn. Khi thanh tỉnh vui cười giận hờn, khi thật say khóc khóc cười cười. Hôm nào đó mở mắt tỉnh dậy, thần cung mệnh mang vẫn tĩnh lặng như tờ, từng cái bàn cái ghế ngọn cỏ cành cây, dạ minh châu khảm trên vách phát ra ánh sáng rực rỡ huy hoàng. Giống như hết thảy chưa từng đổi thay, còn lầm tưởng rằng thời không nghịch chuyển trở về buổi sớm mai tỉnh dậy thấy tiền đồng rơi đầy dưới chân nhuyễn tháp.

“Bọn họ nói, bên bờ thiên hà gần đây có một vị tiên nhân đến từ nhân gian. Nghe đâu thu liễm tâm tính khổ tu trăm năm, rốt cục mới đắc đạo.” Lại là Ngao Cẩm, y lại đứng dưới thêm chĩa ra nụ cười tủm tỉm tự thái thanh tao như bệch ngọc, ngẩng đầu không chút để ý mang mấy tin tức tự coi là thú vị nhất nhất bấm báo, “Tính nét tạm thời không nói, nhưng gương mặt và vóc dáng thì mười phần giống Hi Di.”

“Rầm.....” nằm đó tại lương đình dưới chân núi có thể nghe rõ ràng từng tiếng sấm đi đùng vang lên. Tiên nhân giống Hi Di Trên đời này, ngoại trừ cái tên tiểu đạo sĩ không biết cái gì là thú vị ra thì còn có ai vào đây ? Tay không khỏi siết chặt, suýt chút nữa đem tay vịn bằng ngọc kia bóp nát.

“Nghe cũng rất thú vị, huynh có muốn đi xem không ?” Vẫn lời ướm thử đó, vẫn khẩu khí thận trọng đó, dưới chặt chẽ kín đáo lại che giấu một mảnh ‘hào tâm’ đến đặc chí. “Ta đã sai người chuẩn bị kiệu rồi.”

“Người có gan tự theo ý mình sao ?” hắn mở miệng quở trách, lạnh lùng nhìn chúng sinh nhỏ bé như những con kiến qua từng đám mây trôi.

Ngao Cẩm nhất thời không biết phải nói sao, nét tươi cười xấu hổ như gió xuân động lại trên nét mặt, “Chỉ là, chỉ là cảm thấy huynh sẽ”

Đưa tay vuốt lên mái tóc, không thềm nghe y biện giải, Ngao Khâm đột nhiên đứng dậy phất áo bỏ đi, “Mới một cái Hi Di đã đủ đáng ghét, giờ còn thêm một Hừ, người lại còn cảm thấy thú vị ? Ngao Cẩm, người nên cố gắng tự ngăn lại chính sự của mình đi, đừng có ngày ngày xen lẫn trong đám thị nữ, không có tiền đồ.”

“Chúng ta Đi xem một chút cũng có sao đâu ?” Vừa bị mắng một thôi một hồi, Ngao Cẩm vẫn không bỏ ý định, nhắm mắt nhắm mũi đuổi theo phía sau khuyển bảo, “Gặp hôm nay hay gặp ngày mai cũng như nhau, sau này kiểu gì cũng sẽ phải gặp, lẽ nào huynh định không bao giờ lên thiên cung, không bao giờ qua ngân hà nữa ?”

“Huynh bất hòa với Hi Di, vốn đã thất lễ rồi. Giờ lại chồn tránh một tiểu tiên tầm thường, truyền ra ngoài không sợ người ta chê cười sao ?”

“Huống chi ... huống chi năm đó huynh với y cũng không phải thâm cừ đại hận gì. Nói cũng xuôi lý, khi đó lần đầu tiên gặp dưới chân núi cũng là chúng ta có lỗi với người ta trước. Về chuyện sau này”

Y theo sát phía sau như chim sẻ riu rít không ngừng, tha thiết vươn tay túm lấy tay áo Ngao Khâm.

“Người thì biết cái gì !” Rốt cục không kiềm chế được nữa, hấn lớn tiếng quát, tay áo rộng vung lên hất văng bình sứ đặt trên kỷ trà, chiếc bình mỹ nhân* mỏng manh như cánh ve đập xuống vỡ nát trên thềm ngọc, từng mảnh nhỏ văng khắp nơi, “rào rào” như một trận tuyết rơi, loạn như tâm hấn.

Người thì biết cái gì ? Là y luôn im lặng, vừa mở miệng là nói biệt ly. Là y chẳng quan tâm, vĩnh viễn để lại cho hấn một bóng dáng hốt hoảng như trốn chạy. Là y tự cho mình thông minh, dùng một đóa bàn nhược hoa đổi lấy sự thanh tĩnh cả đời. Là y ! Là y nói phải đi, là y nói đừng ở đây, là y nói không bao giờ gặp lại nữa ! Đều là y, cái đạo sĩ kia, cái xuân đạo sĩ tối vô tình tối nhạt nhẽo tối không biết vui vẻ !

Dù có thấy thì phải làm thế nào đây ? Mặc kệ ta có gây chiến đến mức nào ! Uy nghi hiễn hách, bước vào mây cao tựa như chỉ cần vô ý một chút là sẽ ngã quy, long bào lấp lánh tựa như mang cả trời sao đặt bên mình, xoay người bước xuống long liễn chói lọi uy nghi, tên đạo sĩ quanh năm chưng cái mặt lạnh tanh kia ra với ta có là gì ? Cùng lắm là phủ phục trên mặt đất chìa ra tấm lưng lạnh lùng như trước kia, thản nhiên tôn ta một tiếng “điện hạ” mà thôi. So với việc ép Hi Di quỳ gối dưới chân năm nào còn đáng chán hơn.

Nhìn những mảnh vụn còn thấy chưa đủ, lại bước lên giẫm xuống, những mảnh vụn sắc bén bị nghiền thành bột mịn. Hấn hất cằm, mảnh ngọc giữa ngân quan trên mái tóc lóc lên, “Lui ra !” Từ ngày có được vị trí này, hấn rất ít dùng thái độ quân chủ để ra lệnh cho người anh em của mình. Cần thận xét lại, mấy lần thất lễ ít ỏi đều chỉ vì tên xuân đạo sĩ kia.

Sau này, mặc cho Thượng đế mấy lần triệu kiến, Đông Sơn thần cung đều tìm cách đùn đẩy. Thanh Long thần quân mấy lần lấy cớ dạo chơi chưa về, lần nữa không chịu vào Lăng Tiêu điện, càng đừng nói tới việc lại gần thiên hà nữa bước .

Nhưng ngôn luận của thiên giới càng ngày càng sâu, ai cũng bàn luận huyền ảo về tiên giả mới quá giống Hi Di kia. Bờ Thiên Hà vốn yên tĩnh nay bốn phía đều náo động, lấy cớ hỏi thăm tiên hữu mới mà mang tiểu đạo sĩ còn đang ngại ngùng ra soi mói từ đầu đến chân.

Bọn họ gọi y là Vô Nhai đạo trưởng, khen y cười hòa ái thân thiết. Bọn họ tranh luận, coi khi y lẳng lặng đọc hay khi hạ mắt châm trà trông giống vị thượng tiên Hi Di nét mặt nghiêm nghị kia hơn. Bọn họ coi như chuyện lạ mang ra so sánh, đuôi mày, khóe mắt, hai má, hấn không thể kéo cả hai người ra soi mói tấc từ đầu đến chân tìm điểm khác biệt, lời cứ thế truyền đi. Hi Di thượng tiên đã thừa nhận Vô Nhai đạo trưởng là cái bóng y để lại nhân gian khi về trời, trải qua năm tháng tu hành, lại được hưởng chút tiên khí trên người y, cho nên biến ảo mà thành.

Cái gì gọi là bối lông tìm vết, cũng có người chỉ vào đạo sĩ tốt tính mà hô lên, “Người chính là người mở quán xem quẻ ở chân núi Đông Sơn trước kia ! Năm đó ai cũng bảo người là một Hi Di khác !”

Ngay cả khi Ngao Cẩm đã cố tình áp chế, vẫn có lời ong tiếng ve thổi tới đỉnh Đông Sơn. Hấn vờ như không biết, mặc kệ bọn thị nữ ghé tai nhau truyền đến sôi nổi.

Ngày đó nghe được hai thị nữ trẻ tuổi chen chúc bên song cửa khe khẽ nói nhỏ với nhau, “Vô Nhai đạo trưởng là người tốt đó. Người đẹp, tính tình cũng tốt.”

“Ừa ? Lần trước không phải người mới khen Hi Di thượng tiên bộ dạng tuấn tú sao ?”

“Suyt Nhỏ giọng một chút, đừng để điện hạ nghe thấy. Ai nha, người nghe ta nói này, Hi Di thượng tiên quả thật không tồi, nhưng người ta là thượng tiên, tính tình cũng kiêu ngạo, làm sao chúng ta với được ? Vô Nhai đạo trưởng thì khác, vẻ ngoài của hắn chẳng những giống Hi Di thượng tiên như đúc, tính tình lại gần gũi, đối xử với ai cũng dịu dàng. Hôm đó ta bị phái đi thiên cung, lúc trở về ngang qua thiên hà, hắn còn cười với ta. Nét cười đó nha ... ha ha ... thật là đẹp mắt. Bao nhiêu năm rồi, người đã từng thấy Hi Di thượng tiên cười chưa ? Ai, người nói xem, nếu ... nếu ta tự tay mang điểm tâm tới, Vô Nhai đạo trưởng hắn ... liệu có thể Cái kia Ta ... ?”

Câu kể tiếp không còn lòng dạ nào để nghe, hai câu trước đã đủ khiến hắn nghiêng răng nghiêng lợi. Đạo sĩ ngốc, người tưởng thiên cung lồng lộng là nơi để người đứng mê hoặc khách qua đường sao ? Hay cho người đưa đưa đón đón, dựa cửa bán rẻ tiếng cười !

Đột nhiên đẩy cửa thét lên, “Bãi giá ! Bản quân muốn đến Lăng Tiêu điện diện thánh !”

Hai thị nữ gan nhỏ mặt tái mét quỳ rạp xuống, sợ tới mức run bần bật.

Hết chương 10

10. Chương 11

trans

Nghi thức ngày ấy uy nghi lồng lộng, vạt áo như sóng, tóc rối như mây, uốn lượn mở ra giữa biển mây cuộn cuộn, một hàng dài tựa như không bao giờ thấy cuối. Tiểu đồng cầm bình vẩy cam lộ, thị nữ nâng lư hương nghi ngút khói, càng thêm đông đảo nhạc giả gảy đàn ca hát, sáo trống diễn tấu, cổ nhạc giao hòa, có thể nói là giống trống khua chiêng.

Xa liền (xe kéo) sau tầng tầng quạt lông sa chương phát ra thứ hào quang còn rực rỡ hơn cả mặt trời phương đông. Phía trước có một đoàn sáu phong thú đầu sư tử thân đại bàng, hai cánh giang rộng trên lưng, phong vân cuộn cuộn, giáp quang uy phong lẫm lẫm dưới ánh mặt trời. Dị thú ngang ngược khó thuần nhuyển cổ thét gào mà tiến đến, thanh âm vang như sấm, kinh động vô số tiên gia.

Ngao Cẩm lắc đầu thở dài, “Khoa trương quá.”

Hắn đeo quan mặc cẩm y im lặng ngồi trong liền, đôi mắt nửa khép nửa mở như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên, mặc cho tiểu đồng tiên y đỏ sẫm ngẩng mặt gào to, “Đây là Đông Sơn chủ quân của chúng ta.” Quả nhiên cậy thế ép người.

Tiếng thét vừa xong, gió ngừng mây tụ, cho hoa giăng khắp trời, chúng tiên khom người hạ bái, nín thở ngưng thần đoán xem vị thần quân hỉ nộ vô thường kia lại muốn quấy lên chuyện phiền phức gì. Thiên địa rộng lớn, trong thoáng chốc chỉ còn nghe thấy tiếng thổ hỗn hỗn thô ráp của phong thú, hắn nâng mắt, chậm rãi ngẩng đầu, hướng về phía trước, thần nhiên nhìn thiên hà mệnh mang, ngàn sao lấp lánh.

Tiểu đồng cao giọng hỏi, “Quan trông giữ thiên hà ở đâu ?”

Xa xa dưới bậc thềm có người trả lời, “Tiểu tiên Vô Nhai ra mắt thần quân.”

Một lời nghe thật xa xăm, Ngao Khâm cố ý hạ mắt nhìn xuống, đội ngũ nghi thức triển khai theo hình bàn cờ, tiểu đạo sĩ đoan đoan chính chính quỳ ở nơi xa nhất, phía sau là thiên hà bất tận, xa xôi như cách nhau một kiếp luân hồi.

Đạo giả dưới chân nói, “Không dám quấy nhiễu thánh giá của thần quân.”

Tiểu đồng bắt chước theo dáng vẻ người lớn gật đầu, giọng nói non nớt càng cố ra vẻ già dặn, “Trông giữ thiên hà công việc trọng đại, hi vọng tiên giả sẽ chuyên cần chịu khó, làm hết phận sự.”

Đạo giả ôn hòa cúi đầu kính cẩn lắng nghe, nghe hết lời thì cung kính tôn lên, “Tạ ơn thần quân răn dạy.”

Tiểu đồng lúc này mới cảm thấy vừa lòng, hơi xoay người, phát tay quát một tiếng, “Ban thưởng.”

Giọng nói trẻ con trong trẻo, thần quân mặt trầm như nước vừa hạ giá liền có một đoàn mỹ nhân trang phục lộng lẫy khuynh thành như Hằng Nga, trên tay bưng chậu vàng nối đuôi nhau bước tới, dáng đi mềm mại, tựa như gió vờn dương liễu, mưa thấm ướt ba tiêu (lá chuối), đi đến đâu ánh sáng tỏa ra từ châu ngọc rực rỡ đến đấy, bảo khí (cảm giác quý giá) tỏa ra bốn phương dù không thấy rõ vật trong chậu vàng như thế nào, nhưng kẻ ngu dốt cũng biết hẳn là vật phẩm gian không có thiên cung khó tìm, vội vã dập đầu liên tục, “Tạ ơn thần quân.”

Lúc này, cấp bậc lễ nghĩa kết thúc. Ai nấy đều mong đợi hẳn hô một tiếng “khởi giá” cho mọi người đều được thoải mái dễ chịu. Chẳng ngờ người trong liễn lại giống như nhập định, ngồi ngay ngắn trên cao, đôi đồng tử như mực phản chiếu nước thiên hà, xa xăm nhuốm chút ánh xanh nhàn nhạt.

Trong cái không khí lặng thinh khó xử, ánh mắt dao động, tầm mắt chiếu xuống bộ đạo bào xám tro không cũ không mới không thay đổi của cổ nhân phía cuối liễn, “Ngẩng đầu.”

Gió lùa phần phật, cúi người là nhìn thấy thân hình gầy yếu vẫn cung kính khiên nhường như trước kia, vẫn ôn hòa có thừa, chẳng qua, từ đầu đến cuối, từ khi xa giá của Thanh Long thần quân đến bên thiên hà đến giờ, không hề thấy y ngẩng đầu lên, dù là lén đưa mắt nhìn trộm cũng không hề có.

“Ngẩng đầu.” Gắt gỏng lặp lại.

Bóng dáng cương trực của đạo giả khê động, nhưng tám lưng lại càng cúi thấp, gần như áp xuống mặt đất, “Thân thể phàm thai còn mang khói lửa thế tục, chỉ như chim sẻ còn đang tập bay, không dám khoe khoang trước mặt đại bàng, sợ làm dơ bẩn ý thần quân.”

Giỏi lắm, một trăm năm, cái gì cũng không thay đổi, ngay cả cái tính ngu dốt cứng đầu cùng một mớ lý do thoái thác khó nghe không biết ở đâu ra cũng chẳng hề thay đổi.

“Xuẩn đạo sĩ.” Nhịn không được thấp giọng mắng. Hai tay bắt giác siết chặt. Ông tay áo bị vo lại trong lòng bàn tay, móng tay một lần lại một lần cào lên lớp hoa văn phức tạp, miệng không ngừng lầm rầm mắng, “Cái tên đạo sĩ ngốc.”

Giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, buồn bực đến ngũ tạng nóng rát. Người còn muốn thế nào nữa ? Bản quân tự mình đến tìm người, người lại keo kiệt đến mức ngay cả một cái nhìn cũng không cho ta !

Nhưng người kia lại càng cúi thấp hơn, ngay cả tâm trạng hay nét mặt cũng không nguyên cho hắn thấy.

Y nói, “Nguyện chịu thần quân trách phạt.” Khẩu khí cũng bình dị như câu “Không bao giờ ... gặp lại.” năm nào.

Không biết điều ! Cuối cùng không nhin xuống được, dù bãi giá cũng không nâng dậy nổi uy nghi, phát tay áo rộng hoa văn phiền phức, gạt vạt áo dệt tơ vàng chỉ bạc, hai mắt đầy uy nghi, một bước xuống khỏi kim liễn, từng bước lướt qua đội nghi thức, đến trước mặt đạo giả khoát tay, hất đổ chậu vàng trên tay cung nữ, đèn ngọc lưu ly ánh sáng muôn màu vỡ tan trên mặt đất, cào xước gò má trắng nõn của đạo giả. Ngao Khâm tận mắt nhìn thấy một vòng cung đỏ ửng cong cong trên má y, chói mắt như y phục đỏ rực trên thân đồng tử.

“Lệnh cho người ngẩng đầu thì ngẩng đầu, cái tên đạo sĩ không biết nghe lời này !” Không hề báo trước mà túm lấy cánh tay y lôi về phía trước mắng xối xả, “Người tưởng người không chịu là bản quân không có cách nào khiến người phải chịu sao ? Hôm nay ta muốn người nhìn cho rõ, đây rốt cuộc là địa giới của ai, cho người đỡ phải quên mất thân phận của mình, quên cả cấp bậc lễ nghĩa !”

Đạo sĩ nghiêng nghiêng ngả ngả theo sát phía sau, Ngao Khâm nắm cổ tay y sai rộng bước tiến về phía trước, tiểu đạo sĩ càng không theo kịp, chỉ một lát đã thở hổn hển. Ngao Khâm nghiêm mặt không thêm để ý, đến tận trước căn phòng tiểu đạo sĩ đang ở mới dừng lại, đột ngột xoay người, đạo giả không kịp tránh, hai ngón tay đã vươn tới giữ lấy cổ y, khiến y kinh ngạc, “Người dám cúi đầu nữa xem.”

Ép tiểu đạo sĩ mảnh mai đến bên khung cửa, vừa rồi hấn cố ý trả thù mà làm càn, cố ý ghé sát lại cẩn thận xem xét nét mặt y, “Để cho bản quân nhìn thật kỹ xem, khuôn mặt người có cái gì mà phải giấu không dám cho người khác nhìn ?”

Tiểu đạo sĩ căn môi không nói lời nào, muốn quay mặt đi lại không thoát được sự kềm giữ của hấn, tựa như đã bỏ cuộc, không buồn tránh nữa.

Môi Ngao Khâm gần như áp vào hàng mi đang run rẩy của y, “Mở mắt ra, nhìn ta.”

Mi mục vẫn trong veo như trước, tiểu đạo sĩ căng đôi đồng tử như mực nhìn thẳng về phía trước, thẳng thắn cố ra vẻ mạnh mẽ tột cùng, dũng cảm không sợ chết, chỉ có chút quật cường này coi như còn có chút giá trị. Buồn cười ở chỗ, dưới ánh mắt yếu ớt như vậy, hấn lại lùi bước, hàng loạt từ ngữ châm chọc đến bên miệng rồi lại nuốt về trong bụng, tựa như đệ tử đến trước mặt tiên sinh mới phát hiện ra mình không làm được bài, châm chọc qua lại hơn nửa ngày lại xả ra một câu chẳng liên quan gì đến câu trước đó, “Đèn ngọc lưu ly kia vỡ rồi lần sau ta sẽ bù cho người cái khác.”

“Người...” Đạo giả ngẩng đầu lại không nói tiếp, Ngao Khâm nghe tiếng y thở dài, theo tiếng thở dài, thân thể cứng ngắc kia cũng từ từ thả lỏng.

Đạo giả hạ mắt nói, “Người buông tay trước đã.” Khẩu khí mang theo bất đắc dĩ, nhưng tốt hơn về tất cung tất kính xa cách vô tình trước đó rất nhiều.

Lưu luyến đôi mắt long lanh nước của y, bàn tay hạ xuống, đầu ngón tay vừa sượt qua vạt áo y đã bị chút cảm giác ấm áp quấn vào, Ngao Khâm nhìn vết rách trên má y, “Có đau không ?”

Muốn đưa tay chạm vào, tiểu đạo sĩ vừa thoát khỏi giam cầm đã quay đi, cất bước vào trong phòng, “Vào trong ngồi đi, ta ngâm trà cho người.”

Ngao Khâm giương mắt nhìn vào, trong thiên cung luôn luôn rộng mở, chớp nhợp nhô cao, kiến trúc bên trong thâm thúy, chọn bừa một gian phòng là có thể tổ chức một yến hội cho hơn trăm người, khi chúng tiên tề tựu thì tiếng cười nói hoan hô ồn ào náo nhiệt, khi không người, liếc mắt nhìn quanh chỉ tóm lại là cô đơn lạnh lẽo.

Tiểu đạo sĩ không phải người tùy tiện lời thôi. Nhìn mấy tách trà nắp còn để hở cùng vài chén trà chỉ được nhấp môi một chút trên bàn, thế là hiểu ngay, trước khi mình đến, nơi này chắc hẳn là khách quý đầy nhà.

A, nói mấy câu ngọt như mật gì mà quan tâm tiên hữu mới, thật ra cùng lắm cũng chỉ vì muốn tham quan gương mặt giống Hi Di này mà thôi. Cũng chỉ có tiểu đạo sĩ mới bị cái trò trẻ con ba tuổi này lừa gạt, thành tâm thành ý mang trà ngon ra đãi khách.

Ngao Khâm tựa ngoài khung cửa liếc mắt nhìn y, “Bản quân không muốn dùng trà dư của kẻ khác.” Điệu bộ giương mắt trông giống hệt tiểu đồng ngoài kia.

Tiểu đạo sĩ cúi đầu, khoe miệng khê cong lên, tựa như lẳng lẽ vẽ nên một nét cười, thuận theo mang trà cụ đến pha cho y một bình mới, “Phiền thần quân chờ cho một chút.”

Nghếch mũi “hừ” một tiếng, vị thần quân khó chiều chậm chạp không chịu vào nhà, chấp tay sau lưng không mở miệng. Liếc qua làn hơi nước lượn lờ bốc lên trên tay đạo giả, rồi không mẫn không nhạt nói một câu, “Trong lễ gặp mặt mang đến cho người cũng có trà, ngon hơn, lần sau dùng nó pha cho ta, người dùng cái kia.” Hữu ý hoặc vô tình, cố ý lộ chút khoe khoang.

Đạo giả gạt đầu, “Được, ta nhớ rồi.” Khuôn mặt tuyền tú như ẩn như hiện sau làn hơi nước mịt mờ, giờ tay động chân, ba phần thông dong ba phần thanh nhã. Còn lại bốn phần, có độ nửa phần nghiêm túc của Hi Di, chỉ một nửa mà lại thành hấp dẫn, tựa như đóa hoa bùng nổ trên đỉnh núi, trước mặt là mây mù, sau lưng là dốc cao muôn trượng.

Ngao Khâm nghiêm mặt ngắm nhìn chút rục rờ thoáng qua trên mi mục của y, điềm tĩnh như thể dịu dàng như thế, trong thoáng qua, tựa như hồi tưởng lại ngày đó dưới bóng cây, y miệt mài xem quẻ. Khoe miệng chậm rãi cong lên, đầu tựa vào khung cửa, nhìn những đám mây cuộn lại rồi giãn ra trên đầu, “Về sau người đã đi đâu?”

Đường như hương trà cũng khiến tâm tình trở nên mềm mại, đạo giả vừa nhìn mép chén trà vừa chậm chậm kể cho hắn nghe, vẫn bộ dáng đó, tứ xứ cầu đạo, ngao du thiên hạ. Khi quần bách thì mở một quán, cũng miễn cưỡng no bụng. Gặp rất nhiều người, từ mẫu cầu phúc cho con cháu, cô dâu mới cưới xem chuyện học hành của trưởng phu, thiếu nữ cầu duyên cho chính mình. Có người thư sinh một lòng muốn làm quan, chạy đến trước quán hỏi, khi nào hắn có thể vượt long môn ? Thật sự không biết phải nói với hắn ra sao, quả ngày đó xem thế nào cũng nói hắn chỉ có thể hi vọng xa vời. Thư sinh không tin, ngày ngày si ngốc quán lấy y đòi tính một quả lại một quả, quả bói một chút cũng không thay đổi, người nọ lại rơi vào ma chướng, ngày ngày ánh mắt trống rỗng, quên sạch kinh nghĩa sách luận. Về sau mới biết, quả ban đầu kia đã định là một kiếp của thư sinh, nếu y không tính cho hắn thì sẽ có Vương đạo sĩ Lý đạo sĩ Trương đạo sĩ từ khắp đường ngang ngõ tắt tính cho hắn.

Cũng có người theo lời thánh nhân dạy bảo không tin quái lực loạn thần. Cười nhạo đem tiền đồng gõ đình đình đang đang lên bàn quả, hô bạn kéo bè tiếp tục lời nhau đến nơi hoa nhai liễu hạng tìm vui, đầu mày khóe mắt không một chút kính nể. Đến hôm khác thấy hắn đi trên đường, hảo tâm muốn khuyên hắn nên tránh đi, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày. Hắn càn quấy cười, cười xong thì cúi người thật thấp vái chào, nói cuộc đời vốn là như vậy, chi bằng trực tiếp đối mặt mà chống đỡ. Thần nhiên đến mức khiến người ta hổ thẹn.

Chủ đề miên man, y cứ nói không trọng tâm không mục đích, Ngao Khâm chăm chú lắng nghe. Y nói nhờ cơ duyên xảo hợp, cũng từng xem cho vài vị tiểu thư nhà hầu tước dưỡng sâu trong khuê phòng, cách một lớp lại một lớp sa liêm dày đặc, còn nghe thoang thoang chút hương lan như có như không.

Ngao Khâm tròn mắt nói, “Đó nhất định là mỹ nhân.”

Đạo giả mới phát giác đã lỡ lời, á khẩu, khuôn mặt đỏ bừng.

Ngao Khâm hỏi y, “Có từng gặp phải rắc rối với người quyền quý không ?”

Tiểu đạo sĩ chớp mắt mấy cái, “Có”

Rồi lại lắc đầu, “Nhưng chưa bao giờ.... Dây dưa... như thế này.”

Lời này quả thực là hàm súc, nghĩ chắc lại sợ ảnh hưởng tới thể diện của thần quân một phương. Đạo sĩ này ... thì ra cuối cùng cũng học được đạo lý đối nhân xử thế. Nếu là ngày đó, cái thời điểm còn có thể thẳng thắn nói ra hai chữ “huyền não”, thì không biết sẽ còn phát ngôn ra cái gì. Hai chữ “càn quấy” chắc là còn là nể mặt chán.

Ngao Khâm có chút phiền muộn, chắc lưỡi tức giận nói, “Lâu như vậy, nhọc cho người còn nhớ bản quân.”

“Kỳ thật đã không còn nhớ rõ từ lâu rồi.”

Y nói không hề có ý gì, hắn nghe lại một bụng tức. Đạo sĩ ngốc, vừa khen người có tiến bộ, ngay sau đó lại chọc tức người ta.

Tiểu đạo sĩ không biết, tay chân lạnh lẽo ngâm trà, một năm một mười nói rõ cho hắn, “Chuyện của mấy đời trước làm sao nhớ rõ được ? Chỉ là khi đắc đạo, tiền căn hậu quả đều nghĩ thấu triệt thì mới nhớ ra. Không chỉ có người, chuyện của chín kiếp luân hồi hiện giờ ta đều nhớ rõ.”

Y giải thích càng cẩn thận, Ngao Khâm càng giận dữ. Ngu ngốc, trì độn, vô vị ! Mấy lời mắng lúc trước đảo qua đảo lại trong đầu không chỉ một lần, thần quân sắc mặt âm trầm không kiên nhẫn thúc giục, “Trà của người định pha đến mai sao ?”

Tiểu đạo sĩ nhìn ấm đun, “Sắp xong rồi.”

“Bản quân không uống !” Ngân quan đính bát bảo toàn châu, cầm y dẹt tơ vàng chỉ bạc, hắn phát áo rời đi, lưu loát bỏ lại một bóng dáng hoa lệ, “Thật là, thật là buồn cười ! Đừng mơ bản quân lại đến gặp người nữa, đạo sĩ ngốc.”

Thở phì phì đến rồi lại thở phì phì đi.

.

.

Miệng nói kiên quyết nhưng hôm sau nữa hấn lại đến, giống như hai chân không phải của mình, cười mây, vòng qua vòng lại, một vòng lại một vòng lượn qua Nam Thiên môn, ngân quang lấp lánh trước mắt, nước thiên hà không ngừng chảy từ tây sang đông.

Lần này không có nghi thức, không có tiểu đồng, cô đơn một mình, ngay cả Ngao Cẩm cũng không dắt theo, nước sông cuộn cuộn trước mặt, cổ ngẩng cao bước từng bước nặng nề, đáy lòng lo lắng cộng thêm ngượng ngùng, dồn hết tâm tư vì đầu suy nghĩ, chút nữa nói gì đây ?

Tiểu đạo sĩ thấy hấn lại như gặp tiên hữu bình thường, chấp tay thi lễ, tôn một tiếng “Thần quân” cũng rất bình thường. Vừa không điều cốt hấn nuốt lời, cũng không tò mò lý do hấn đến đây.

Trong lòng hấn lại càng buồn bực, sau khi về kể cho Ngao Cẩm nghe, người anh em cùng một mẹ không khách khí “phụt” một tiếng phì cười, “Chuyện không có đạo lý hơn nữa huynh cũng đã làm với người ta rồi, người ta còn gì để nói với huynh nữa chứ ?”

Ngao Khâm háng giọng, khoe mắt liếc qua vết thương trên má tiểu đạo sĩ, tiên gia tu vi cao thâm, mấy vết thương nhỏ từ trước đến giờ không cần chữa cũng khỏi, sau một đêm đã không còn nhìn thấy nữa, “Bản quân đến uống trà.”

Tiểu đạo sĩ thản nhiên thừa một tiếng, dẫn hấn vào căn phòng hôm qua, xoay người vào nhà, lấy trà cụ ra thông thả đun nước.

Ngao Khâm vẫn đứng ngoài cửa, cứ như bước thêm một bước là sẽ mất mạng, vỗ vỗ vạt áo của mình, vênh mặt hắt mũi nhìn trời, “Căn phòng của người buồn muốn chết.”

Mí mắt tiểu đạo sĩ một chút cũng không nâng, “Hàn xá đơn sơ, không so được với Đông Sơn thần cung, ủy khuất điện hạ.”

Muốn nói bản quân không phải ghét bỏ cái nơi trống rỗng lạnh lẽo như động tuyết này của người, nhưng ngẫm lại trước đó đã có không biết bao nhiêu người ra ra vào vào nơi này, trong lòng không thoải mái. Ngao Khâm sờ sờ mũi, đưa tay chỉ về phía đình đá bên bờ sông, “Chỗ đó cũng rất được.”

Lần sau đến, tiểu đạo sĩ quả nhiên đã bày ra hai chung trà mới ngay trong thạch đình. Nâng chén trà trong tay mở nắp nhìn, lá xanh chìm nổi, nước trong sóng sánh, đúng là thứ ngày đó mình đưa.

Ngao Khâm gật đầu khen ngợi, “Cái này đúng rồi.”

Y mặc mạc chất phác, không hiểu có cái gì đáng khen, “Theo lời điện hạ sai bảo thôi.”

Nam nhân vốn đang mỉm cười bỗng nghiêm mặt ngồi đó, nửa ngày không chịu nói một câu.

Cách một chiếc bàn tròn, tiểu đạo sĩ ngồi tiếp không nói gì, mang nước trà nguội lạnh đi thay mới, “Tiểu tiên lỡ lời.” Là thật sự áy náy.

Hấn nắm lấy cổ tay không kịp thu về, siết chặt trong lòng bàn tay, dùng đôi mắt tàn nhẫn như chim ưng truy đuổi ánh mắt đang trốn tránh của y, “Người biết thì tốt.”

Cổ tay mảnh mai tinh tế, nắm lấy cũng như không, siết chặt một chút là có thể dễ dàng bẻ gãy. Khuôn mặt đạo giả không còn chút máu, cần môi nhện đau gập đầu. Hấn chậm rãi thả lỏng ngón tay, thấy trên cổ tay trắng nõn hiện lên năm vết tích đỏ tươi. Cuống quýt coi như không có gì quay mặt qua một bên, nâng chung trà lên uống một ngụm lớn, nước trà nóng bỏng khiến đầu lưỡi phát đau, nước trà trong veo giấu đi một đôi mắt tràn đầy ảo não.

Ngoại trừ chút chuyện này thì tất cả đều rất tốt.

Từ sau khi hấn huênh hoang đích thân đến bờ sông thiên hà, quanh tiểu đạo sĩ không còn ai dám nhắc đến chuyện Vô Nhai đạo trưởng thế nào, Hi Di thượng tiên ra sao nữa. Thượng đế trước mặt chúng tiên xúc động nói, “Thiên cung tịch liêu, may mà gần đây có Đông Sơn Thanh Long thần quân thường xuyên vào điện làm bạn.”

Chúng tiên vâng dạ gật đầu, đều khen hấn có tâm. Hấn khom người cúi đầu, dưới muôn vàn ánh mắt ngó trừng trừng toàn thân rời khỏi đại điện, nhảy lên một đám mây nhắm thẳng thiên hà.

Tiểu đạo sĩ vẫn ở dưới thạch đình chờ hấn, có khi cầm theo một cuốn sách, có khi ngẩn ngơ nhìn gió thổi mây cuộn dưới chân. Hấn rón ra rón rén trốn sau lưng y, thỉnh linh vỗ vào vai y một cái. Tiểu đạo sĩ “A” lên một tiếng đứng bật dậy, hốt hoảng quay lại ... Đồng tử vẫn sáng trong như cũ, thần sắc sinh động, sinh động đến mức khiến hấn phải kinh hãi, giống như vai mình cũng bị một ai đó bắt thành linh vỗ một cái từ sau lưng.

Hấn lôi kéo đạo giả chơi cờ, túm y cùng mình sánh vai đứng trên mây, dẫn y đi ngắm cảnh ngày xuống trăng lên nơi cuối trời, cùng y thông thả nói mấy chuyện nhằm nhí lưu truyền trong thiên cung, đủ loại truyền thuyết mơ hồ từ thời thượng cổ, về thiên cung, về thần quân tứ phương, về ma tộc từ lâu đã mất tung tích. Hấn kéo vạt áo xuống cho tiểu đạo sĩ nhìn vết sẹo trên đầu vai, là ấn ký năm đó thanh trừ ma tộc lưu lại; trước đình đá, bên sông thiên hà, hứng trí ngút trời mang phương thiên họa kích ra mưa đến uy vũ lồng lộng.

Hấn cố chấp gọi y là tiểu đạo sĩ, “Tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ ...” Ngày ngày gọi không ngừng. Đạo giả bị hấn gọi đến không biết phải làm sao, ỡm ờ, cuối cùng cũng mở miệng thưa. Hấn cười đến càn quấy, hận không thể khiến cả thiên hạ cũng nghe được. Dưới chân núi Đông Sơn cũng ân ẩn nghe tiếng hấn cười. Ngao Cẩm tò mò thử dò xét, đôi mắt hấn lóe lên một chút rồi lắt đầu, giữ trong lòng một mình mình trộm vui. Người khắp thiên cung gọi y một tiếng đạo trưởng, chỉ có Đông Sơn Thanh Long thần quân là ngoại lệ, mỗi người đều có thể vào phòng tiểu đạo sĩ uống trà, riêng đình đá kia là thuộc về một mình hấn.

Hết chương 11

11. Chương 12

trans

Từ năm đó đến tận bây giờ, vô số lần trong đêm thâu vắng vẻ, đặt tay lên ngực tự vấn, cứ trôi qua như vậy không phải cũng rất tốt sao ? Cách nhau một chiếc bàn tròn cùng nhắm nháp chén trà, cười nói nhìn sông Thiên Hà vô bờ từng đợt. Có lẽ giờ này hôm nay, vẫn có thể lên xuyên qua màn hơi nước lượn lờ ngắm nhìn mi mục thanh lãng của y, thì thoáng kinh ngạc bắt được một ý cười thoáng qua trong đôi mắt không màng danh lợi.

Ngao Cẩm đã từng hỏi qua như thế, ai ai cũng từng thở dài sau lưng hấn như vậy, dù là cao xa như Hi Di, khi thấy phương thiên họa kích máu chảy đầm đìa trên tay hấn, trên nét mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt vô dục vô cầu lạnh lùng bề ngỗ thiên hạ, lộ ra vài phần hoang mang.

Duy chỉ có mình hấn hiểu, nếu không như vậy, hấn đã không phải Ngao Khâm.

. . .

Ban đêm, khi trăng lên đến đỉnh, tiểu đạo sĩ mới tỉnh lại, xoa đôi mắt buồn ngủ giật mình nhìn hấn không hề nhúc nhích, vẫn giữ tư thế như lúc chạng vạng, “Có phải ta đè lên làm đau người không ?”

Khóe miệng Ngao Khâm khẽ cong lên, ghé lại cọ vào khuôn mặt nóng bỏng của y, “Không đau, ta chỉ giận sao người tỉnh sớm quá.”

Y vì lo lắng, hơi gượng dậy, đưa tay phải xoa xoa lên ngực hấn, “Không biết sao lại vậy, không ngờ bản đạo lại ngủ mất.” Nét mặt đầy tự trách.

Ngao Khâm cười càng thêm sâu, nắm lấy bàn tay y đang dán trên ngực trái của mình, đôi mắt như mặt hồ sâu thẳm thẳm lặng lẽ lẩn khuất vài tia sáng âm u, “Ngoan, đừng nhúc nhích. Bằng không ngày mai nếu Hi Di hỏi, ta sẽ bảo với hấn là người dụ dỗ ta.”

Đạo sĩ ngăn ngợ không mang theo nửa phần tà niệm, nghiêng đầu, ngợ ngác nghĩ, sau đó giật mình, khuôn mặt trắng bệch hít sâu kinh ngạc, vội vàng rút tay về nhảy xuống giường như bị rần cắn.

Hai chân chưa kịp chạm đất đã bị Ngao Khâm kéo lại. Nam nhân tâm trạng vô cùng tốt kéo y vào lòng cười ha ha không ngớt, “Người gấp cái gì ? Ta sẽ nói với Hi Di, không phải người ép ta mà là chúng ta lưỡng tình tương duyệt.”

Tiểu đạo sĩ xấu hổ giận dữ vì đầu lảo đảo trốn sự phóng túng trên đầu của hắn, hận không thể đập đầu vào tường mà chết cho xong.

Cười đủ mới dừng tay, dễ dàng kéo bả vai tiểu đạo sĩ, hai khuôn mặt kề sát nhau nhẹ nhàng nói, “Có đói bụng không ? Hi Di đã ngủ rồi, để ta mang chút đồ ngon đến.”

Đạo giả mím môi, tròn tròn đôi mắt đen sóng sánh nhìn hắn bằng ánh mắt oán trách, nhích nhích người lui về phía sau.

Ngao Khâm lại cười, thấy y càng nhích về sau lại càng ghé lại gần, một lùi một tiến, chuyển tuốt từ đầu bên này sang đầu bên kia chiếc giường. Tiểu đạo sĩ bị bức đến nóng nảy dựa sát vào chân tường, ánh mắt long lanh như nai con bị sói dồn đến mép vực. Ngao Khâm thở dài, đưa tay xoa mặt y, ấn ‘chục’ một nụ hôn lên má y, “Đạo sĩ ngọc, ta ăn người được sao ?”

Tiểu đạo sĩ đem đó thực ngoạn, Ngao Khâm nói, “Người ngồi đây chờ, ta đi hâm canh hạt sen cho người.”

Y thực sự ngoạn ngoạn ngồi yên trên giường, tóc buông xõa, trên vai khoác hờ trường bào của Ngao Khâm, không vương chút tục trần, đáy mắt trong veo không vẩn đục. Trong căn phòng tối đen như mực, quanh người lại như phủ lờ mờ một tầng ánh sáng mỏng manh, rực rỡ trong veo, như trúc trong rừng như ngọc trong núi, như tôn giả trên bậc thờ như tiên quân trên đài sen.

Hơi thở lổ nhịp, hắn bưng chén canh hạt sen vén màn cửa bước vào, tay hơi run lên, nửa chén canh sánh ra miệng bát.

Tiểu đạo sĩ tựa vào lòng hắn, giống như một con mèo con nuốt xuống nửa chén canh còn lại. Hắn mỹ mãn nhìn, cuối cùng tựa như chim ưng bắt mồi ngậm lấy đầu lưỡi hồng nhạt của y. Thật ngọt, so với đường phèn còn ngọt lành hơn, hương thơm so với canh hạt sen còn ngào ngạt hơn, ân ái vị chua chát của tâm sen còn chưa được trích ra.

Hắn chỉ cho đạo giả xem vầng trăng lưỡi liềm treo ngoài cửa sổ, một đường cong cong, tựa như hai đầu của chiếc thuyền, vừa vắn treo trên góc mái cong hướng lên trời của Hàng Ma Tháp. Thì ra đã là cuối tháng rồi, ba ngày nữa là mảnh trăng còn sót lại kia cũng sẽ bị trời đêm thăm thăm nuốt hết. Mà khi đến đầu tháng, giữa sông ngân hà lại sáng trong vằng vặc một vành trăng non.

“Tiểu đạo sĩ, người không được đi.” Hắn đột nhiên mở miệng.

Đạo giả bởi không hiểu mà quay đầu nghi hoặc nhìn hắn. Ngao Khâm cười, cúi đầu hạ xuống một cái hôn lên môi y, hai vầng trán kề sát vào nhau, lời âu yếm miên man bất tận, “Không cần lo lắng, ta sẽ đối xử rất tốt với người, thật đấy.”

Lời thì thăm dịu dàng đến thế, vành tai, tóc mai chạm nhau gần đến thế. Tiểu đạo sĩ, người xem, có phải ta đã bắt đầu giống ‘người kia’ một chút rồi không ? Ánh mắt luôn dịu dàng như nước của ‘người kia’, nụ cười mát lành như gió xuân của ‘người kia’ ?

Yên tâm đi, ta sẽ tốt hơn ‘người kia’ rất nhiều, tốt hơn hàng ngàn hàng vạn lần.

Đêm dài tĩnh mịch, Ngao Khâm nhìn vào mắt tiểu đạo sĩ, và cả bóng Hàng Ma Tháp in trong mắt y.

Khi Hi Di tới, Ngao Khâm đang ngồi trong phòng gầy đàn.

“Vô Nhại bị bệnh.” Tựa như bước chân vào phòng hắn là một chuyện vô cùng dơ bẩn, thượng tiên Hi Di băng thanh ngọc khiết chỉ đứng bên ngoài.

Ngao Khâm đốt huân hương, ngồi sau rèm che cẩn thận nghiên cứu cầm phổ, “Vây sao ? Thế thì đi mời lang trung đi.”

Hi Di cười nhạt, “Người thấy lang trung tầm thường có thể chữa được loại bệnh này ?”

Ngao Khâm âm thầm giật mình, sớm biết cách một tấm rèm che chẳng chịt sẽ không thấy được nét mặt Hi Di, thông minh cơ trí như mình, sao trước đây không nghĩ đến nhỉ ?

“Bị bệnh thì phải tìm lang trung, nếu không đợi đến lúc nguy kịch thì sẽ không kịp. Hay là, người muốn tro mắt nhìn y chết ? Hừ, Hi Di thượng tiên, tấm lòng từ bi của ngài đâu mất rồi ?” Hắn gần như có thể nghe thấy Hi Di siết chặt hai nắm tay, tiếng khớp xương kêu lên răng rắc.

Thượng tiên nghiêm nghị bất khả xâm phạm khẩu khí lại càng thêm âm trầm, “Người đã làm gì với y ?”

Hắn ha hả cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên dây đàn, tiếng đàn đinh đang thánh thót dễ nghe như tiếng mưa bụi đầu mùa, “Buồn cười, dưới mắt Hi Di ngài, ta có thể làm gì được đây ? Mau đi tìm lang trung đến xem đi, Hồi Xuân Đường ở thành Bắc có một vị Hoàng lang trung, nghe đâu chuyên chữa các căn bệnh hiểm nghèo. Hi Di thượng tiên còn bó tay, biết đâu hắn lại chữa được ?”

“Người bỏ cái gì vào canh hạt sen ?”

Quả là tử mĩ, không hổ là Hi Di, thoáng nghĩ lại đã tìm ra sơ hở rồi. Mỗi ngày một chén canh hạt sen là việc hắn làm hàng ngày cho tiểu đạo sĩ. Ngao Khâm rút cục cũng đưa mắt nhìn y, “Hắn thích ăn nhạt, ta sợ đường phèn quá ngọt nên đổi sang thứ khác.”

Nếu không phải đang ở trong thành này, sợ rằng hắn đã sớm chết dưới kiếm của Hi Di. Ngao Khâm vẫn ôn hòa chống lại ánh mắt của y, “Không có gì đáng ngại, chút bệnh lật vật do trước đây đường dài mệt nhọc thôi, để hắn nằm trên giường tĩnh dưỡng hai ngày không phải tốt rồi sao ?”

Hắn khép hai mắt như say mê trong tiếng đàn mình đang gảy, “Hiếm khi bản quân muốn làm hết nghĩa vụ của chủ nhà, thượng tiên đừng nên tranh công với ta thì hơn.”

Bên ngoài bức rèm, thượng tiên nghiêng răng nhả ra từng chữ, “Người muốn giữ hắn bao lâu ?”

“Thẳng đến khi ta buông tay thì thôi.” Hắn khúc khích cười, mở mắt nhìn sắc mặt xanh mét của Hi Di, “Nhưng mà Người nói xem, liệu bản quân có buông tay được không ? Hừm ?”

Hi Di lại lắc đầu, đầu mày khỏe mắt không chỗ nào không phải là bi ai, không chỗ nào không phải là thương hại, “Người luôn nói hắn là đạo sĩ gốc, chỉ cần nhìn việc hắn bỏ qua người để yêu Đông Viên là biết, hắn thực ra chỉ quá sáng suốt mà thôi.”

Đông Viên, lại là Đông Viên. Đây là lần thứ hai y nhắc tới ‘người kia’.

“Câm mồm !” Ngao Khâm đột nhiên đứng dậy, thở hồng hộc đối diện với y.

Bạch y tiên giả không lộ nét mặt, tầm mắt sắc bén như lưỡi dao tiến thẳng vào mắt hắn, “Bởi vì Đông Viên tốt hơn người rất nhiều.”

Hắn tức giận quát lớn, “Hi.Di !”

Hi Di trả lại cho hắn một nụ cười, gương mặt cứng nhắc không giống người thường, ngay cả nụ cười cũng không thể hiện thiện ý, “So với người kia, người cái gì cũng không bằng. Nếu năm đó y bỏ Đông Viên mà chọn người mới thực là ngu xuẩn.”

Qua buổi trưa, bệnh của đạo giả càng thêm nặng. Nói là miễn cưỡng ăn hết non nửa bát gạo trắng nhưng chỉ trong chốc lát lại nôn ra toàn bộ, tứ chi bủn rủn vô lực, ngay cả dựa vào đầu giường ngồi trong chốc lát cũng không xong, mơ mơ màng màng lúc mê lúc tỉnh. Sắc mặt Hi Di càng ngày càng xấu, uống cho y đứng ở vị trí đệ nhất thiên cung biết bao nhiêu lâu, bây giờ đến cả nguyên nhân bệnh của đạo giả cũng chưa tìm được, truyền ra ngoài đúng là mặt mũi mất sạch.

Ngao Khâm nói với y, “Hi Di, đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có mình ngươi là chăm chỉ tiến bộ, người bên ngoài đều là người chết. Người xem xem trong thư phòng của ta chất đầy những sách, nhìn lại tòa

thành ta đang ngồi đây, cho dù bản quân mỗi ngày tiện tay lật xem một hai trang cũng hơn người cả trăm năm một chữ nửa câu cũng không đọc.”

Hi Di đến hừ một tiếng cũng không thềm, mang theo vẻ mặt từ bi vạn năm bất biến, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vượt qua mặt hần, không thềm liếc hần lấy một lần. Ngao Khâm lơ dềnh, đặt vài đĩa điểm tâm nhẹ lên khay, dựa vào song cửa ngoài phòng ngủ của tiểu đạo sĩ.

Hi Di ngồi trên đầu giường đạo giả, nét mặt lúc này mới lộ ra một chút sốt ruột. Đạo sĩ vẻ mặt yếu ớt chặt vật ngồi dậy, cố gắng cười với y, “Đáng tiếc, vốn đã nói hai ngày nữa sẽ đến nơi thanh tu của đạo trưởng quấy rầy mấy ngày, xem ra bây giờ phải đổi sang hôm khác rồi.”

Thượng tiên mồm miệng vụng về kéo tay y lắc đầu liên tục, không ngừng thấp giọng hỏi, “Có thấy không khỏe ở đâu không ? Đầu hay ngực có khó chịu không ?”

Tiểu đạo sĩ cũng cầm tay y trấn an, “Không việc gì, chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi, ngủ vài ngày là tốt rồi.”

Hiếm khi thấy thần trí của y hoàn toàn thanh tỉnh, Hi Di cũng không miễn cưỡng y nữa, hai người câu được câu chăng nói chút chuyện vụn vặt, vài điều cùng ngộ ra trong kinh văn, hiểu biết khi ngao du phàm trần, thật không ngờ thượng tiên vốn cẩn thận tỉ mỉ đến cứng nhắc khi chuyện phiếm thì đến cả chuyện một gia đình nào đó trong cửa hàng nào đó ở thành nọ châu kia chỉ suốt ngày ăn chay, mùi vị rất được cũng có thể lới ra nói.

Nói một thôi một hồi, cuối cùng cũng không thoát được chuyện về ‘người kia’.

Tiểu đạo sĩ ngay cả khi bệnh nặng nằm triền miên trên giường cũng không quên đem trường kiếm thường đeo đặt bên cạnh, khi chuyện phiếm cũng hữu ý vô tình đưa tay vuốt lên thân kiếm.

Hi Di hỏi y, “Biết đến sự hiện diện của ‘người kia’ từ bao giờ ?”

Tiểu đạo sĩ nhẹ giọng đáp, “Có lẽ từ khi còn chưa hiểu chuyện đã biết rồi.”

Y nói y từ nhỏ đã không cha không mẹ, lão đạo sĩ trong đạo quan nhất được y dưới chân núi. Đạo quan dù xa xôi nhưng rất có danh vọng, thậm chí nghe nói triều trước còn được tiếp nhận loan giá của thiên tử. Sư huynh sư đệ bên cạnh đến đến đi đi, chạy khắp nơi giương oai diễu võ, nhưng lại chẳng có ai thân cận với y. Bọn họ nói y quá kỳ quặc, khi nói chuyện với y, y thường lơ đãng nhìn bốn phương. Y cũng cảm thấy rất tủi thân, chỉ tại y luôn nghe thấy những âm thanh nói chuyện bên tai mình mà người ngoài lại không hề nghe được, mà nói cái gì y cũng không nghe rõ lắm. Về sau lại gặp ác mộng liên tục, tựa như trong lòng vẫn còn lơ lửng một chuyện gì đó rất quan trọng chưa làm xong, cả đêm ngủ không yên ổn, khi tỉnh lại thì cả người ướt đầm mồ hôi, đưa tay chạm lên mặt thấy nước mắt lạnh buốt, dọa cả đồng môn dọa cả mình.

Đợi đến khi lớn thêm một chút, dần dần hiểu được, có lẽ cả đời này sẽ phải dây dưa với giấc mơ kia. Bóng dáng mơ hồ trong giấc mộng, năm này tháng nọ vẫn chỉ một hình ảnh mờ lung không hề thay đổi. Tiếng vang hư ảo bên tai cùng tâm tình cấp bách trong giấc mộng không lúc nào không thôi thúc, tìm được ‘người kia’, có lẽ mới biết được hết thấy.

Lễ hành quan năm đó, lão đạo lấy trường kiếm ra nói cho y, khi nhất được y, kiếm kia đã ở bên người, có lẽ có liên quan đến thân thể của y. Y giơ hai tay lên đầu đỡ kiếm, lập tức cảm thấy thứ cảm xúc xa lạ rõ ràng, cảm giác đau xé lòng dậy lên, nước mắt rơi rơi không cầm được. Từ đó y mang theo hành trang là thanh kiếm trên lưng lẻ loi ra đi một mình, tìm ‘người kia’, cũng như tìm thấy chính mình.

“Đã từng thử rút kiếm ra chưa ?” Hi Di hỏi y.

Tiểu đạo sĩ cố sức kéo thanh kiếm đặt bên gối đầu, “Ta không rút ra được, từ trước đến giờ không ai rút ra được.”

Ngao Khâm đứng ngoài cửa sổ nhìn thương xót trong đáy mắt Hi Di. Hi Di nói, “Nếu đem sự cố chấp tìm người kia đặt trên con đường cầu đạo, có lẽ sẽ sớm đến ngày đạo hữu đứng vào hàng tiên ban.”

“Không đâu.” Tiểu đạo sĩ tựa như vừa nghe một lời nói đùa, khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên. “Ta sao có thể được chứ ?”

Lúc này y không phải là khiên tổn, hai tay nắm lấy thân kiếm nâng lên ngang tầm mắt nghiêm trang nhìn tiên giả có khuôn mặt giống y chang mình, “Ta cũng không hề cố chấp. Nếu như là cầu đạo, ta đã sớm tẩu hỏa nhập ma.”

“Trên đường tới đây, ta từng gặp được một vị nhạc công. “ Y không biết Ngao Khâm ở ngoài cửa sổ, từ đầu chỉ cúi tựa vào đầu giường toàn tâm toàn ý nói cho Hi Di nghe, “Tiếng đàn của hần rất êm tai, làm cho ta nghĩ đến ‘người kia’ ”.

Nhạc công nói tên mình là Trầm Ngâm, có đôi mắt thoảng ẩn giấu một màu xanh âm u. Chữ Trầm trong thông trầm, dân vi quân cổ, trầm ngâm chí kim (Chỉ vì lưu luyến người, do dự đến nay). Đến cả cái tên cũng hoàn toàn phù hợp với tâm can nôn nóng mà cần cỗi của y, nếu không phải là đã được chuẩn bị trước thì có thể là vì cái gì đây ? Y mỗi ngày đến nghe hần đánh đàn, cùng hần bắt chuyện, cùng hần kết bạn, tính tình vốn câu nệ là thế, nội liêm là thế, rữ bỏ hết thấy để quẩn quýt bên hần, thao thao bất tuyệt chỉ vì một hồi hần ngoái lại tươi cười. Y nói với người khác rằng y đã tìm được người mà y vẫn tìm, nhạc công chính là ‘người kia’.

.

.

.

Có người hảo ý năm lần bảy lượt khuyên y, nhạc công kia không đơn giản, chỉ sợ không cùng loài.

Y không nghe, uống phí một mảnh tâm ý hết sức chân thành của người ta, cam tâm tình nguyện trầm luân trong tiếng đàn phiêu miểu quỷ dị của nhạc công.

“Ta nói là hần thì chính là hần. Tìm được rồi sẽ không sao nữa.” Y vẫn cười cười, ngón tay một lần lại một lần cọ lên vỏ kiếm, đảo mắt nhìn Hàng Ma Tháp xa xa, “Thực ra, hần là yêu quái, lấy tiếng đàn để hút tinh khí của con người. Nếu nghe thêm vài lần nữa, có lẽ ta đã không sống nổi.”

Từ đầu đến cuối, người ta cùng lắm cũng chỉ để y mơ một giấc mơ mà thôi, mục đích thực sự cũng chỉ là toàn bộ tinh huyết của y, cho đến khi tan thành tro bụi vẫn hối hận vì xuống tay quá trễ, cái gọi là vẫn luôn chờ y, vẫn nhớ nhung y, chẳng qua cũng chỉ là một lời nói dối.

Hi Di đưa tay xoa chân mày của y, “Không cần nói nữa, nghỉ một lát đi. Tỉnh lại chúng ta cùng tiếp tục.”

Y chậm rãi lắc đầu, mặc dù mặt hướng về Hi Di, nhưng hai mắt lại mất đi thần thái, thì thao trút sạch tâm can, “Sao mà ta không biết hần không phải ‘người kia’ ? Sao ta lại không cho hần rút kiếm ? Trong tiếng đàn của hần, hần chính là ‘người kia’. Vậy là tốt lắm rồi. Ta chỉ là, ta chỉ là muốn hoãn lại một chút ... Ta quá mệt mỏi, muốn biết tìm được ‘người kia’ là cảm giác như thế nào. Ta ...”

Ngao Khâm vẫn đứng yên không nhúc nhích, dựa vào tường. Điểm tâm trên khay thực tinh xảo, tốp năm tốp ba nằm trên đĩa nhỏ trắng muốt, mê người như những đóa hoa đầu mùa mới nở trong sân. Hần nghe thấy tiểu đạo sĩ trong phòng gần từng tiếng nói với Hi Di, “Ta cũng biết, cuối cùng cả đời này, ta cũng không gặp được người kia.” Rất bình tĩnh, rất cam chịu, rất tuyệt vọng.

Ngao Khâm chậm rãi quay đầu, chậm rãi lui về phía sau, chậm rãi đi qua góc tường, ở nơi không ai nhìn thấy, chậm rãi chậm rãi ngồi xuống.

Hết chương 12

12. Chương 13

Khi Ngao Khâm vào phòng, đạo giả đã ngủ say. Có lẽ đem tất cả những điều tích tụ trong lòng nói hết ra cũng là một loại giải thoát. Đạo giả trong mộng hơi thở bình yên, thần thái an tường. Ngao Khâm đưa ngón tay chạm vào khóe mắt y, hơi dính chút ẩm ướt. Đạo sĩ ngốc, người thoái lui mất rồi, trước kia người

chưa bao giờ khóc. Cho tới bây giờ, dù tới nông nỗi thần chí hoàn toàn biến mất không còn nhận ra hình người, người cũng không rơi một giọt lệ. Khi đó ta thà rằng nhìn người thất thanh gào khóc.

Hắn ngồi xuống bên đạo giả, trường kiếm quan trọng hơn cả tính mạng của y lẳng lẳng nằm trên cạnh giường, muốn nâng lên nhìn cho kỹ, tay vươn tới một nửa lại thu về. Bên tai bỗng vang lên tiếng Hi Di quở trách, “Đông Viên tốt hơn người nhiều. So với hắn, người chẳng là gì hết.”

Có lẽ vậy, có lẽ, đại khái, có thể ... Là thế thì sao ?

Chỉ cần bây giờ người ngồi bên cạnh tiểu đạo sĩ là Ngao Khâm hắn thì tốt rồi.

Hắn cúi người dịch lại góc chăn cho tiểu đạo sĩ, đạo giả say giấc hoàn toàn không biết gì, mi gian vẫn kiên tịnh không nhiễm tục trần, trong veo tựa như một trang giấy trắng. Đạo sĩ ngốc, có đôi khi, vô tri cũng là một loại may mắn, người hiểu không?

Đứng dậy đi ra ngoài, ngoài sân nắng chiều như lửa đỏ, chiếu lên những đóa hoa hồng càng thêm đỏ đến lóa mắt. Cảm thấy tựa như có ai đó nhìn hắn chăm chú từ phía sau, Ngao Khâm đột nhiên xoay người, lại đối diện với đôi đồng tử đen như mực.

“Người tỉnh ?”

Tiểu đạo sĩ tựa lên gối thành thật gật đầu, “Vừa mới tỉnh thôi.”

Không lòng dạ nào đi truy cứu “vừa mới” là khi nào, lúc này ta còn đang cảm thán về cái vô tri của người. Ngao Khâm nhìn đôi mắt thanh minh của y lại muốn thở dài, “Có gì muốn hỏi ta không ?”

Đạo giả trên giường bệnh đưa tầm mắt hướng đến kỷ trà, bên trên là mấy món điểm tâm tinh xảo mà Ngao Khâm đưa tới, “Khiến công tử phải lo lắng rồi.”

“Không có gì.” Ngao Khâm đuổi theo tầm mắt của y, bước một bước về bên cạnh y, “Chỉ cần bệnh của người tốt lên là được.”

Tiểu đạo sĩ nghe vậy ngẩng đầu lên hỏi, “Bệnh của ta có thể tốt lên được sao ?” Thần sắc vẫn bình tĩnh như trước, ân ẩn vài phần chán chường dừng dừng.

“Có thể tốt lên. Chỉ cần có Hi Di ở đây, bệnh khó chữa đến mấy y cũng chữa được.” Ngao Khâm cũng thông dong như vậy nói cho y nghe, “Chắc y đi tìm thuốc cho người. Tối đa nửa tháng, chắc chắn y sẽ chữa cho người khỏe lại.”

Ánh mắt tiểu đạo sĩ lặng lẽ dao động.

Ngao Khâm nhìn vào mắt y, từ từ ngồi xuống, “Nói cách khác, ta chỉ có thể giữ người lại lâu nhất là nửa tháng thôi. Lấy năng lực của Hi Di, có lẽ chỉ năm ba ngày là mang được thuốc đến.”

Đạo giả nghiêm mặt lắng nghe, vô bi vô hỷ, đợi hắn nói xong, sâu kín thở dài, “Các người rốt cuộc là ai ?”

“Người nói xem ?” Ngao Khâm nhếch cao đuôi lông mày tinh tế quan sát sắc mặt y, đưa tay ra trước mặt y, cổ tay vừa cuộn biến ra một đóa hoa ánh sáng không màu, chậm rãi đưa tới trước mắt y, “Có lẽ là yêu quái không chừng”. Chớp mắt mấy cái, nụ cười tà từ quả thật lộ ra vài phần yêu dị.

Phải hay không phải, hắn không thèm để ý, đạo giả cũng không để ý.

“Chả trách người sống lẻ loi một mình mà chớp mắt lại có thể mang lên đây một bàn đồ ăn ngon.” Ngón tay y run run vươn ra chạm vào đóa hoa hắn đưa tới, đầu ngón tay vừa chạm vào, hoa tan thành sương khói, chỉ đọng đến bàn tay trống rỗng của hắn, đóa hoa mảnh mai tinh xảo kia quả nhiên là hư ảo không ngoài dự đoán. Đạo giả lại nở nụ cười, khuôn mặt tái nhợt hồng hào hơn một chút, “Có khi lại là tiên quân không chừng.”

Ngao Khâm cũng cười theo y, dùng ánh mắt chỉ về phía trường kiếm bên cạnh, “Vậy người cảm thấy ‘người kia’ là gì ? Là tiên hay là yêu ?”

Y lắc đầu, biết tổng cái bẫy của hắn, “Người sẽ nói cho ta biết.”

“Hắn tên Đông Viên.”

“.....” Đạo giả đang ung dung mỉm cười bỗng chốc im lặng, ngơ ngác ngẩng đầu sững sờ nhìn hần.

Thân hình nam nhân cao ngất đứng trong ánh chiều tà, giống như vừa sinh ra đã được định là sẽ đứng trên đỉnh chúng sinh, từng tiếng gằn lên đều vô cùng chí lý, “Tên hần là Đông Viên.”

“Đông Viên ...” Y nhẹ giọng thì thầm tên của người kia, vài phần hoang mang vài phần hồi tưởng, tựa như hai chữ lộn xộn đó có thể xuyên qua luân hồi.

Ngao Khâm cúi đầu nhìn y, “Vừa rồi ta ở bên ngoài đã nghe thấy hết.”

Tựa như một đứa nhỏ lạc đường, tiểu đạo sĩ nín thở lấy ống tay áo hần hỏi, “Ta có gì tốt ?”

Hần hạ thất lưng, ngồi xuống bên y, dùng bàn tay vừa biến ra đóa hoa hư ảo thần kỳ vuốt ve khuôn mặt y, “Người chỗ nào cũng không tốt.”

Tiểu đạo sĩ kinh ngạc nhìn hần, hần nhoẻn miệng cười với y, cầm lấy tay y đặt vào lòng bàn tay mình, hai bàn tay dán vào nhau, “Ta cũng chẳng có chỗ nào tốt. Hai chúng ta đụng nhau là vừa vặn.”

Nói xong tự nở nụ cười, vỗ nhẹ khuôn mặt tiểu đạo sĩ, dịu dàng hạ một cái hôn lên má y. “Đây là quà đáp lễ, người phải cảm ơn ta đã nói chuyện đó cho người.”

Hần đứng dậy đi ra ngoài, một bước, hai bước, ba bước Ngao Khâm cố ý bước thật chậm để chờ. Hần đang chờ y mở miệng, chờ y hỏi về “người kia”.

“VẬY ‘ người kia’ đâu ? Rốt cục hần là cái gì ? Yêu ? Hay là tiên ?” Đạo giả phía sau cuối cùng cũng không còn bình tĩnh được nữa, những câu hỏi liên tiếp đánh vỡ sự yên lặng trong phòng.

Tựa như ngày đó trên con phố dài, tấm lưng Ngao Khâm thẳng đến không thể thẳng hơn, thà chết không quay đầu lại, “Cái gì cũng không phải.”

“Hần là người ở đâu ?”

“Đã chết rồi.”

“Dù sao cũng có nơi án táng chứ.”

“Không có.” Hần lạnh giọng trả lời.

Y còn ôm một chút hi vọng, “Cái gì cũng không có ?”

Ngao Khâm chạy ra khỏi phòng, qua lớp song cửa, sườn mặt tắm trong ánh hoàng hôn, tuần mỹ đến không nói thành lời, “Cái gì cũng không có.”

Trong phòng đã không còn tiếng động, dù là nứt nẻ, nghẹn ngào, hay thở dài, tất cả đều không có.

Năm đó hơi thở cũng ngưng trệ như vậy, đối diện nhau ngồi bên đình đá, cách nhau từng sợi khói hương trà, hoa bay khắp không trung. Nói hết chuyện nay đến chuyện xưa, nói hết sự tích khai thiên lập địa đến tam hoàng ngũ đế, moi hết tâm can nên nói không nên nói đều nói cả, rồi cũng có một ngày, người và ta ngồi đối diện nhau không nói gì hết. Không phải ta không muốn nói, mà là người trước sau vẫn không ngừng lảng tránh.

Tiểu đạo sĩ làm rất tốt, thực sự tốt lắm. Chén trà bưng lên là màu hần ưa thích, lá trà để pha luôn luôn là loại trà ngon mà hần đã chỉ định. Y biết hần hiếu thắng, khi chơi cờ luôn cố ý để thua, y biết hần bá đạo, khi Thanh Long thần quân giá lâm, bên bờ Thiên Hà chưa bao giờ có kẻ rời việc đứng ngó nghiêng, khi y cúi đầu đọc sách thì thoáng thoáng thấy hần nhíu mày, lần sau hần đến không thấy y cầm sách trong tay nữa, y biết tính tình hần ngang ngược kiêu ngạo, khi hần đỉnh đạc huyền thiên mấy chuyện thị phi, quay lại nhìn sẽ luôn thấy y mỉm cười lắng nghe chuyện chú. Y sẽ gạt đầu, sẽ phụ họa, nhưng tuyệt đối sẽ không chủ động ra đề tài.

Bao giờ cũng là Ngao Khâm nói, Đông Sơn thần cung thể này thể kia, Lăng Tiêu điện thể này thể kia, thậm chí cả Hi Di thể này thể kia. Ngồi xuống nhấp một ngụm trà ngon tiểu đạo sĩ mới pha rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt, không quan tâm không đếm xỉa, tựa như thủy triều trên Thiên Hà. Khi nổi hứng thì kéo tay tiểu đạo sĩ nhảy lên đụn mây, gió lộng dưới chân, chớp mắt một cái đã bay xa vạn dặm.

Đạo giả trầm mặc, hần nói y nghe, bất luận cái gì, luôn là im lặng, tựa như túi càn khôn trong tay tiên gia, bất cứ đồ vật gì cũng có thể thu vào. Không từ chối hần bất cứ điều gì. Hoặc giống như khối đất sét trong tay một đứa nhỏ, tùy ý xoa bóp nhào nặn. Thanh Long thần quân có làm ra hành vi hoang đường đến đâu y cũng chỉ thản nhiên đứng nhìn, không lắc đầu, không ngăn cản, không từ chối.

Khi nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Ngao Khâm luôn sinh ra vài phần ảo giác, xa cách lâu như vậy, hần và tiểu đạo sĩ phân phân hợp hợp loanh quanh vòng vèo, thực ra vẫn dậm chân tại chỗ. Khi đó chẳng qua đạo giả làm bộ như nhận thua, còn bây giờ là làm bộ như thuận theo. Hần nắm được con người đạo giả, nhưng lại không vào được lòng y.

Hôm đó lại là một ngày trầm mặc lúng túng, hần hạ mắt nhìn chén trà trên bàn từ khi hơi nước lượn lờ cho đến khi nguội tanh nguội ngắt, đạo sĩ ngồi đối diện tựa như đang nhìn hần, nhưng tinh thần thực ra không biết đã ngao du đi nơi nào.

Ngao Khâm trầm giọng ra lệnh, “Cười !”

Tiểu đạo sĩ giật mình, trong ánh mắt lộ ra mấy phần mờ mịt, khóe miệng lại theo lệnh hần chậm rãi nhếch lên.

Ngao Khâm đứng dậy vòng qua bàn đá đi đến trước mặt y, “Ngẩng đầu, nhìn ta.”

Y nhất nhất làm theo, đôi đồng tử đen tuyền tràn ngập nghi vấn nhưng vẫn không muốn mở miệng hỏi.

Ngao Khâm dùng sức nắm lấy cằm y, cúi người, khuôn mặt ghé sát lại. Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, đã gần đến mức có thể nghe rõ hơi thở của nhau, trong đôi mắt của đạo giả bắt đầu có giãi dụa, Ngao Khâm dường như lơ mơ nghe thấy ý cười trên môi mình, “Người không muốn, có thể nói ra.”

Hần không cho y cơ hội trốn chạy, tiểu đạo sĩ hạ mí mắt trốn tránh sự khiêu khích của hần, “Điện hạ, ngài quá đà rồi.”

Hần áp môi vào khuôn mặt y, “Ta muốn người nói không nguyện ý.”

Y vẫn không nhúc nhích, đôi mắt nhắm lại.

Đầu lưỡi Ngao Khâm nhẹ nhàng liếm lên vành tai y, “Vậy là người nguyện ý ?”

Y bất ngờ giãi dụa kịch liệt, đôi môi mím chặt, đôi mắt đen như mực tròn không chừa bước nhìn hần, “Điện hạ, xin tự trọng.” Thần sắc quả nhiên nghiêm nghị, không khác gì Hi Di.

Hần biết y kính ngưỡng Hi Di, chỉ khi có nhắc tới Hi Di y mới hứng chí bắt chuyện với hần được đôi câu. Cho dù giấu kín đến mấy hần cũng biết, trong cảm nhận của tiểu đạo sĩ, Hi Di được vạn chúng kính ngưỡng chính là mặt trời ban mai trong lòng phạm nhân, cho nên y siêng năng, y nghiên cứu kinh kệ, y thanh tâm quả dục. Y muốn trở thành Hi Di thứ hai.

Đạo sĩ say sưa cầu đạo, y còn muốn trở thành Hi Di thứ hai ! Nghe xong cái tên Hi Di khiến lòng người phần nộ. Ai cho phép ?

Tiểu đạo sĩ muốn dùng hai tay gỡ bỏ sự giam cầm của hần lại bị hần bắt lấy.

Ngày đó, hần lửa giận quán tâm, xiết chặt cầm đạo giả, cúi đầu hung hăng cắn lên môi y. Cái hôn không thể coi là hôn, một mảnh hỗn loạn giữa xâm phạm và phản kháng, chỉ là dùng răng cắn lên môi y nghiền đến khi chảy máu. Khi buông ra, cả hai đều thở hồng hộc, nét mặt chật vật.

Hần nắm lấy vạt áo tiểu đạo sĩ, cắn giận hỏi, “Người là tảng đá sao, thật sự có thể vô tình vô nghĩa ?”

Tiểu đạo sĩ ngã ngồi trên ghế đá, cúi đầu không để hần nhìn thấy sắc mặt mình, “Điện hạ yêu cầu quá đáng rồi. Bần đạo là người tu đạo.”

Sau này ngẫm lại mới thấy, lúc trước mình quả thực là tuổi trẻ khí thịnh. Mạnh liệt bá đạo đến thế. Nếu ta thích người, người cũng nên thích ta, mặc kệ trời có sập đất có nứt, thân phật không dung chúng tiên không nhận, tất cả đều không cần để ý. Trời đất bao la, duy ngã độc tôn.

Nếu không chiếm được, vậy, chi bằng hủy diệt.

13. Chương 14

Tiểu đạo sĩ ngã ngồi trên ghế đá, cúi đầu không để hần nhìn thấy sắc mặt mình, “Điện hạ yêu cầu quá đáng rồi. Bần đạo là người tu đạo.”

Sau này ngẫm lại mới thấy, lúc trước mình quả thực là tuổi trẻ khí thịnh. Mãnh liệt bá đạo đến thế. Nếu ta thích người, người cũng nên thích ta, mặc kệ trời có sập đất có nứt, thần phật không dung chúng tiên không nhận, tất cả đều không cần để ý. Trời đất bao la, duy ngã độc tôn.

Kỳ thực, quen với cuộc sống tung hoành thiên địa oai phong một cõi, làm sao hiểu được khi thích thì nên làm gì ?

Trăng năm ấy, rạng soi bốn biển, thiên hạ thái bình.

Ngoài Nam Thiên Môn vô tình gặp Hi Di, Ngao Khâm vội vàng đi ra, Hi Di thông thả bước vào. Ai ngờ vị thượng tiên ánh mắt chưa bao giờ biết nhìn xuống kia lại bước sang một bước chặn đường Ngao Khâm, “Điện hạ có biết vị thủ quan mới đến Thiên Hà không ?”

Y hỏi như vậy, vẻ mặt lại như đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện rồi.

Ngao Khâm hừ lạnh một tiếng coi như trả lời.

Nghe Hi Di nói tiếp, “Con đường tu đạo của Vô Nhai đạo trưởng từ trước đến giờ tiến bộ rất nhanh, không hiểu vì sao gần đây có chút lơ là. Quyển sách đưa từ đầu tháng mà đến tận cuối tháng hần vẫn chưa hiểu tường tận.”

Thì ra đồng sách tiểu đạo sĩ đọc mãi không thấy hết là do người này đưa cho ! Ngao Khâm cuối cùng cũng chịu quay mặt nhìn thẳng vào mắt y, “Tay của thượng tiên cũng thật là dài, vươn từ Linh Đài sơn đến tận Thiên Hà cơ đấy.”

“Từ Đông Sơn đến Thiên Hà cũng không coi là gần.” Hi Di phe phẩy quạt lông thông thả đáp lại, “Đạo gia tu luyện cần thanh tĩnh, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng quấy rầy là hơn.”

Hần ghét nhất chính là cái bản mặt nghiêm chỉnh như tượng vàng trong thần miếu này của Hi Di, cứ như tất cả mọi người đều phải quỳ lạy cúng bái dưới chân y.

“Chuyện của bản quân, bản quân tự có cách, thượng tiên đã là người tu đạo thì nên quay về đông phủ mà tự tu hành cho tốt đi. Việc nhà của người khác không tiện quấy rầy ngài.” Ngao Khâm tránh ra một bước, muốn bỏ đi.

Hi Di cũng không buông tha, bước một bước đuổi theo, vừa vịn lại chặn trước mặt hần, “Điện hạ mặc dù trời sinh phi phạm, cũng biết được phạm nhân tu hành không dễ, như Vô Nhai đạo trưởng được bước vào thiên cung lại càng thêm khó khăn. Nếu chỉ vì một phút tùy hứng mà hủy đi toàn bộ tu vi của y, sợ là không phải chuyện tốt.”

Người kia vẻ mặt nghiêm túc lời nói trịnh trọng, Ngao Khâm không khỏi dừng bước, “Người có ý gì ?”

“Vô Nhai không thể động tình cũng không được phép động tình, điện hạ nhất định phải ghi nhớ.” Từ khi quen biết tới nay, đây là lần thứ hai Hi Di dùng gương mặt nghiêm khắc như vậy nói chuyện với hần, lần đầu tiên là khi hần hi hi ha ha tiến vào sư môn.

Hần mặc kệ, đuôi mày nhướn cao cứ thế mà già mồm át lẽ phải, “Nếu y mất tu vi, chỗ bản quân ta đây nhiều, cùng lắm ta đền cho y một nửa, tiểu đạo sĩ nên mừng thầm mới đúng. Có cần phải hỏi ý kiến ngài trước không ?”

“Thanh Long Thần Quân.” Hi Di từng chữ từng chữ gọi phong hào của hắn, Chẳng những không hề lùi bước mà bắt đầu thực sự tức giận, nét mặt xơ xác tiêu điều, “Chỉ sợ chuyện trước mắt sẽ không đơn giản như người nghĩ.”

“Hừm ? Vậy xin được lắng nghe.” Ngao Khâm ra vẻ nghiêm nghị chấp tay lãnh giáo, cười mỉm chỉ chờ người kia buông lời.

Nét mặt của thượng tiên càng thêm cứng lại, khuôn mặt như quan ngọc bắt đầu ngả sang sắc đỏ tía, dường như lửa giận đang cực lực đè nén trong lòng bắt đầu dâng lên, “Người làm cái gì còn cần phải hỏi ta nữa sao ?”

Ngao Khâm thật sự khó hiểu, chậm rãi hỏi lại, “Ta làm cái gì ?”

“Đóa bàn nhược hoa năm đó có được thế nào, người rõ hơn ta.” Người kia không chỉ lôi cái chuyện cũ rích từ cả trăm năm trước ra mà còn từng câu từng chữ tỏ ra tiếc hận, “Người tưởng con đường cầu đạo dễ dàng vậy sao ? Chín kiếp khổ tu đời đời thanh tâm đời đời vô dục, con đường nhân duyên của thế gian, nên nói thì nói, không nên nói thì không nói, không hề có một chút sai lầm. Năm đó y vốn có thể sống hết tuổi thọ yên ổn chết tại nhà rồi thành chính quả nhập vào thiên cung, chỉ vì một đóa bàn nhược hoa của người, không tiếc tự tổn hại đến tu vi của mình mà tiết lộ thiên cơ, dẫn đến cắt bớt dương thọ, tuổi còn trắng niên, chưa đến thọ đã qua đời. Sau này còn phải hao tâm tổn sức tu thêm trăm năm mới có được cơ duyên. Người nói xem có phải người làm lỡ dở y không ?”

Không ngờ trong đó còn có những rối rắm phức tạp mà hắn không biết. Ngao Khâm buột miệng kêu lên, “Đó là y tự đòi tính cho ta.”

“Vì sao y phải làm vậy ?”

Ngao Khâm giật mình , vì Vì thoát khỏi ta, hay là

Hi Di nhường đường tiếp tục chậm rãi đi về phía Nam Thiên Môn, bỏ mặc hắn đứng ngây ra tự mình tìm câu trả lời, “Nếu người thấy mình có thể đền lại được, vậy cứ hủy y thử xem. Ta chỉ sợ cho dù có thêm một người nữa cũng không đủ để thu dọn tàn cục.”

Đền được hay không hắn không quan tâm, hắn chỉ muốn biết, “Y không động tình hay không thể động tình ?”

Hi Di vốn định đi lại không khỏi quay đầu, suy tư một lát rồi nhìn vào mắt Ngao Khâm, đầu mày khóe mắt chứa đầy thương hại, “Người không hợp với y.”

Ý là, y sẽ không thích người.

Như một thanh kiếm sắc xuyên vào tâm can vốn đã chất đầy phiền muộn của hắn.

Nếu vậy, người như thế nào mới thích hợp ? Ngày ấy là yến hội của thái tử Đông Hải, nhịn không được mượn rượu mà lôi vấn đề trong lòng ra nói, “Các người nói xem, người như thế nào mới đáng để thích ?”

Kết quả là khiến ai ai cũng kinh ngạc, “Thanh Long thần quân như ngài mà cũng bị vấn đề này làm khó sao ?” Bốn phía ồ lên.

Hắn ngồi sau bàn rượu, nét mặt tĩnh lặng không đáp lại. Tiên chúng thần tộc hứng trí bưng bưng nghị luận sôi nổi, đứng đầu tất nhiên là thân phận danh vọng, sau đó hắn là phú quý vinh hoa, nếu ngoại hình đặc sắc một chút, được thể thì hiển nhiên là lý tưởng, người như vậy mà thả vào tam giới thì không khác gì thịt Đường Tăng, đảm bảo nhân quỷ xà thần sẽ tranh nhau đến vớ đầu chảy máu.

Ngao Khâm cười nhạt, “Toàn nói bậy.”

Bên cạnh có người nói, “Kiểu gì cũng phải biết ăn nói.” Là Bạch Hổ thần quân danh tiếng trắng hoa vang dội khắp tam giới.

Lại có người nói, “Phải có một bụng học vấn sâu xa.”

“Phải có một thân tuấn tú võ nghệ tài giỏi.”

“Không đúng không đúng, phải có tuyệt học độc nhất vô nhị mới là tốt nhất.”

Càng nói càng quá lời, một đám công tử ăn chơi phóng đảng am hiểu trăng gió tình trường, lại không biết chút gì về cái gọi là chân tình của nhân gian.

Mỗi người một ý, cuối cùng vào tai chỉ có một câu nghe như tùy ý của tam công chúa quá lứa lỡ thì vẫn chưa chịu rời Long cung, “Cái gì là thích hợp ? Chỉ có người được rập khuôn tạo ra theo tâm ý của mình mới là thích hợp.”

“A, người tạo ra theo ý mình ? Tìm ở đâu được ?” Long cung đại thái tử thò vào cướp lời nàng, “Chả trách người mãi vẫn không gả đi được.”

Nàng công chúa kiêu căng dậm chân, hất đổ chiếc chén đòi đi tìm mẫu thân mách tội.

Ngao Khâm ngồi yên lặng nghe xong lại thương tâm.

Người được tạo ra theo ý người, biết người lạnh, biết người nóng, biết người muốn tĩnh lặng, biết người thích phồn hoa, làm chuyện người muốn làm, nói lời người muốn nghe, không gì không hợp ý người, không gì không vừa lòng người, nếu người đó ở đây, Người có thể không thích không ? Người có thể không động tình không ? Có lẽ đã uống quá nhiều, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý niệm cổ quái, rất cổ quái, đến khi tỉnh rượu lại quay quay trong đầu nhớ mãi không quên.

Nhân gian thoáng cái đã qua dăm ba ngày, Hi Di chậm chạp chưa thấy về. Tinh thần của tiểu đạo sĩ cũng không thấy tốt lên, nằm bệnh trên giường ngủ gà ngủ gật. Ngao Khâm ngày ngày bưng canh hạt sen đến bên giường, từng ngụm từng ngụm dứt cho y. Đạo giả trong lòng biết rõ chén canh hạt sen kia nhưng lại không từ chối, mơ mơ màng màng uống hết quá nửa.

Ngao Khâm hỏi y, “Người không sợ ta độc chết người sao ?”

Y mở mắt chậm rì, trì độn nghiêng đầu suy nghĩ, “Một cái mạng thôi mà, có gì đáng tiếc đâu ?”

Chọc Ngao Khâm nhin không nổi mà hên lên mặt y, “Người không quý, nhưng mà ta quý.”

Tiểu đạo sĩ nâng mí mắt lười biếng liếc hắt một cái, “Nói hươu nói vượn.” Lộ ra vài phần đáng yêu hiếm thấy.

Ngay sau đó lại ngủ, mặc cho Ngao Khâm lắc lư thế nào cũng không tỉnh.

Khi trời quang đãng, Ngao Khâm sẽ dắt y ra vườn ngắm hoa. Lúc trước không để ý, thuận tay reo vài hạt giống hoa, đến bây giờ, một thảm muôn hồng nghìn tía, dù lộn xộn nhưng cũng rực rỡ từng bừng. Tiểu đạo sĩ mệt đến không đi nổi, nằm trên tháp nói ở bên trong nhìn ra cửa sổ là được rồi, Ngao Khâm không thèm lên tiếng cứ thế đến bên ôm y ra khỏi phòng. Tiểu đạo sĩ cố lên tinh thần để bồi hấn, về sau nghĩ lại mà ôm một bụng chán nản.

Khi mưa xuống lại muốn cùng ngồi bên song cửa ngắm mưa. Tiểu đạo sĩ mệt đến không chịu nổi, hắt lại hứng chí bừng bừng ôm vào phòng mang cổ cầm ra đình đình đang đang gảy, đêm đó đạo giả ho cả đêm, có lẽ do lúc ngồi bên cửa sổ không cẩn thận bị dính mưa.

Có lẽ năm đó Hi Di nói không sai, bọn họ không thích hợp, hẳn quá độc đoán quá bá đạo, cá tính nói một là một chỉ sợ đến chết cũng không đổi thay.

Lúc chán nản nằm dài trên giường bệnh, hai người cùng nhau chuyện trò miên man. Câu được câu chẳng, đạo giả mơ mơ tỉnh tỉnh nghe câu được câu mất, một hỏi một trả lời, lắm khi ông nói gà bà nói vịt. Ngao Khâm cũng chẳng buồn để ý, trời lên trăng xuống vẫn luôn túc trực bên giường, tới nhìn khuôn mặt ngủ say rầu rĩ của y mà cười đến run rẩy.

Tiểu đạo sĩ vẫn mơ mơ hồ hồ, chỉ riêng hai chữ “Đông Viên” là không hề nhắc đến, thường vừa tán chuyện với Ngao Khâm vừa quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay lại nghiêm trang nói với Ngao Khâm, “Ta cảm thấy tòa tháp kia sắp đổ rồi.”

Ngao Khâm theo tầm mắt của y nhìn ra bên ngoài, Hàng Ma Tháp xa xa ngoài song cửa sổ, thân tháp như kiếm chìa thẳng lên trời, nhuệ khí hùng hực, “Sao vậy được ?”

Đạo giả nhú mày nói, “Tháp kia hình như hơi lệch sang bên cạnh một chút.”

“Người ngủ đến mơ hồ rồi.” Ngao Khâm cười ha ha vỗ lên mặt y, hỏi đến trôi chảy “Người có biết bên trong giam giữ cái gì không ?”

Tiểu đạo sĩ bắt chước khẩu khí thần thần bí bí của Ngao Khâm đem lần đầu gặp gỡ, “Ma”

“Người đoán là ma gì ?” Không biết vì sao, hần nổi lên hứng trí nói chuyện.

Nhìn đạo giả bối rối, Ngao Khâm nhếch đuôi lông mày, đột nhiên ra tay như chớp, đầu ngón tay ấn mạnh lên ngực đạo giả, “Là tâm ma.”

Tiểu đạo sĩ bị giật mình, đôi đồng tử đen như mực lóe lên, thấp giọng hỏi, “Của ai ?”

“Của người.” Đầu ngón tay đổi hướng chỉ lên ngực mình, tầm mắt của Ngao Khâm khóa chặt ánh mắt của đạo giả, “Cũng là của ta.”

“Ta vốn tưởng sẽ là hần.”

Tựa như cảm thấy âm điệu của đạo giả quá nhẹ, Ngao Khâm nghiêng người tiến đến trước mặt y, “Người đã đi vào ?”

Tiểu đạo sĩ mi mục thanh triệt nhẹ nhàng khép mắt, chỉ trong chốc lát lại đắm chìm trong mộng đẹp gọi sao cũng không tỉnh.

Sau khi Hi Di đi không lâu, Ngao Cẩm lại tới, người anh em tính tình trái ngược lần này lại hành trang giản tiện mà đến, chỉ là thần thái và khí thế đã mạnh hơn không ít, vừa bước vào cửa đã nổi giận dưng dưng cất ngang tiếng đàn của Ngao Khâm, “Huynh hạ độc y !” Thật không có gia giáo.

Ngao Khâm chậm rãi thu tay, nhắm mắt thưởng thức mùi huân hương như có như không trong phòng, “Ta nói rồi, nếu sớm biết y đến, ta sẽ độc chết y không chừng.”

Thần quân đương nhiệm khoanh tay mà đứng, “Huynh muốn thế nào ?”

Thần quân tiền nhiệm cúi đầu nhìn đàn rồi lại nhìn vườn hoa đắm mình trong đêm, “Ta muốn y.” Hiển nhiên như chỉ cần vươn tay là có thể hái xuống vàng trắng nơi chân trời.

Ngao Cẩm vốn được coi là người biết kiềm chế nhất thiên cung rồi cuộc cũng không ấn nhẫn nổi nữa, mũi nhọn từng chút từng chút bị bức ra, “Vì sao nhất định phải là y ? Không phải huynh thống hận Hi Di sao ? Bọn họ, bọn họ rõ ràng là giống nhau.”

“Giống nhau chỗ nào ? Y là y, Hi Di là Hi Di.” Trong mắt Ngao Khâm tràn đầy kinh ngạc, giống như lần đầu tiên phát hiện thì ra người em trai này cũng có thể làm phép, “Ta muốn Hi Di làm gì ? Dắt vàng rồi đưa lên miếu thờ chắc ? Vô lý.”

Người anh em ruột thịt kia tức khắc chán nản, “Là huynh quá vô lý !”

Vô lý cũng được, hồ đồ cũng được, cái gì cũng được hết, cái gì cũng có thể quăng đi, chỉ có sự tồn tại của người nọ là mặc cho thiên đạo vạn quả ngũ lôi oánh đấm đều không thể bỏ qua, đây là chấp niệm và khát vọng của hần. Ngàn năm vạn năm, cho dù luân hồi không còn thiên địa tan biến, sinh mệnh của tiểu đạo sĩ cố chấp ngốc nghếch kia cũng phải nằm trong tay hần, thời khắc tan thành tro bụi, cũng là lúc hần cầm tay y cùng nhau mà chết.

“Ta thích hần.” Ngao Khâm nói với Ngao Cẩm.

Thần quân trẻ tuổi vô lực ngã ngồi xuống ghế, thở dài thật lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, “Huynh định giải thích với y thế nào về chuyện Đông Viên ?”

Hết chương 14

14. Chương 15

Mấy chuyện về Đông Viên, nếu gọi là âm mưu, vậy chi bằng gọi là trò khôi hài không biết nên giải thích từ đâu thì đúng hơn, ngay từ đầu đã mất đi sự thăng thần thành khẩn thì về sau muốn mở miệng lại càng khó, không có dũng khí, chỉ đành phải tùy cơ ứng biến cho đến khi không còn không chế được nữa.

Như Hi Di vẫn nói, hết thầy đều đã định, hết thầy đều là kiếp.

Nguyên nhân gây ra cũng chỉ vì một câu nói “Không thích hợp” của Hi Di và câu “Được tạo ra theo ý mình” của Long tam công chúa. Mới đầu thật sự không suy nghĩ nhiều, lúc rồi việc rút một thanh kiếm rất bình thường bên hông thị vệ ra xem, không khoa trương không hoa lệ, thân kiếm rộng dày, vỏ kiếm không chút trang sức, đặt trong chiến trường tứ bề hỗn loạn thì nó chỉ là một trong hàng trăm thứ vũ khí sắc bén, đặt trong căn hầm chứa hàng hà sa số thần binh lợi khí rực rỡ muôn màu lại càng lộ rõ sự mộc mạc giản dị.

Nhớ tới thuật pháp đã lâu không luyện, khó tránh khỏi có chút xa lạ, hần liền tùy tay ném thanh kiếm xuống dưới bậc, quát một tiếng, “Lên !”

Trường kiếm lập tức hóa thành hình người, chàng trai cao lớn cúi đầu, cung kính quỳ xuống dưới chân.

Ngao Khâm bước xuống tỉ mỉ quan sát cậu, chàng trai dáng điệu cứng nhắc không giống con người, khuôn mặt vuông vức không chút biểu cảm, vẫn trầm mặc như khi còn là một thành kiếm cùn.

Đã hữu hình, nếu có thêm chút thần thái lại càng tốt hơn. Cứ như vậy, tâm tư xoay chuyển, nhớ tới bữa tiệc ngày ấy ở Đông Hải, ý tưởng cổ quái nấn ná trong đầu suốt mấy ngày đột nhiên nảy lên. Hần ung dung thần nhiên, vừa bước đi thông thả vừa hỏi Ngao Cẩm, “Người nói xem, một kẻ vừa dốt vừa nát lại cố chấp thì sẽ xứng đôi với nhân vật như thế nào ?”

Ngao Cẩm đáp không chút nghi ngờ, “Nên là một người ôn nhu, tính tình nhân hậu, lòng dạ phóng khoáng, không tranh chấp so đo với người đời. Bởi vì một người nếu cố chấp, tính tình lại quá cương liệt, cứng quá dễ gãy, muốn cùng y ở chung hòa hảo, nhất định phải dày công hóa cương thành nhu, chi bằng bền bỉ khéo léo, chu đáo quan tâm. Cái gọi là mâu như xuân thủy tiểu như xuân phong, gặp được người như vậy, tính tình có lãnh đạm đến mấy cũng khó mà không muốn gần gũi.”

Ngao Khâm yên lặng lắng nghe, dừng nhịp bước, lệnh cho chàng trai dưới chân ngẩng đầu lên, dùng ngón trỏ đặt lên ấn đường của cậu nhanh chóng làm phép. Tựa như lời Ngao Cẩm nói, phải ôn nhu phải sắc sảo phải khoan dung phải lương thiện, khuôn mặt không cần tuấn tú, thần hình không cần rắn rỏi, học thức không cần uyên bác, quyền thế phú quý cũng không cần, chỉ cần ánh mắt dịu dàng như nước, khuôn mặt ấm áp tươi cười.

Hần vừa thi pháp vừa không quên cười nhạo, “Người người đang nói là chính người ?”

Người anh em ruột thịt tính tình già dặn thần nhiên mà khiến tổn, “Đệ vẫn còn kém xa.”

Thu tay lại, một lần nữa quan sát tỉ mỉ hồn kiếm trước mặt, mày rậm mắt to, đồng tử sáng ngời, so với nông phu ít hơn vài phần thô lỗ, so với người đọc sách lại nhiều hơn một chút thành thật. Trái lại tạo thành diện mạo khiến người ta không tự chủ được mà thấy an tâm. Trong lòng Ngao Khâm có chút nghi ngờ, “Vậy thôi ?”

Ngao Cẩm trước giờ vẫn làm việc ổn thỏa gặt đầu đầy chắc chắn, “Vậy thôi.”

Quay lại đột nhiên thấy có chút không ổn, “Cái thứ này ban đầu huynh vốn không thèm để ý, chẳng qua chỉ là một con rối tiện tay biến ra, làm gì mà tích cực như vậy ?”

Thần quân đã ôm mục đích khác nhếch đuôi lông mày khẽ cười, “Mới đầu là thuận tay, bây giờ cũng vậy.”

Không để ý đến sự nghi ngờ của Ngao Cẩm, hần tự cắn rách đầu ngón tay rồi bôi máu lên ấn đường của chàng trai kia, con rối dù tinh xảo cũng chỉ lừa được phàm nhân không lừa được tiên gia, nhưng nếu người có tu vi cao thâm tự lấy máu mình làm phép thì khác, sợ là tiên gia bình thường khó có thể phân biệt thật giả.

Ngao Cẩm thấy thế, nhất thời kinh ngạc, vội vàng hỏi, “Huynh làm gì vậy ?”

Vị thần quân đã hoàn toàn nổi hứng chí chuyên tâm làm phép cho chàng trai kia, sau khi xong việc mới nhàn nhã xoay người đáp lời, “Chỉ đùa với tiểu đạo sĩ một chút thôi.”

Hắn ung dung bước lên bậc thềm bằng ngọc, nghiêng đầu nghiêm túc dẫn đo một lát rồi nói với chàng trai trên mặt đất, “Từ bây giờ, gọi người là Đông Viên đi.”

Chàng trai chưa kịp đáp lời, Ngao Cẩm đã chắn trước mặt cậu, “Nếu Vô Nhai đạo trưởng nhìn thấu, huynh định kết thúc thế nào ?”

Lúc đó thực sự lớn giọng, cái gì cũng không cần bận khoản, cái gì cũng không để trong lòng, Ngao Khâm xua tay cười với “bảo mẫu” của mình, “Không việc gì, chỉ trong chốc lát thôi, ta trêu y một chút.”

Quay sang cũng một giọng đó, thần quân cao cao tại thượng cư ngụ trên đỉnh Đông Sơn, bên cạnh mờ ảo đến mức mi mục cũng bị mây khói che đi, “Bản quân nói, người có nghe thấy không?”

Chàng trai tư thế vững chãi như bàn thạch chờ dẫn dắt đầu, “Vâng.”

Giọng nói vô cùng thuần hậu, tựa như nếu mang đi nói dối thì vô cùng lãng phí.

Hắn để cho Đông Viên đến bên bờ Thiên Hà, còn mình ẩn thân giữa những đám mây theo dõi.

Một người đàn ông khỏe mạnh bình thường ở thế gian, trong nhà cũng nên có mẹ già, anh trai, chị dâu, trên vài năm tập đọc, dưới vài năm thi thư, khi lên núi đốn củi tình cờ gặp một vị lão ông đầu bạc khi đi trong núi bị trượt chân, cậu tốt bụng công ông xuống núi, không ngờ ông lão thì ra là một vị tiên, hóa thân xuống trần trêu đùa phàm nhân. Cảm động trước lòng tốt của cậu, lão tiên cho phép cậu một lần được lên thiên cung dạo chơi, không ngờ vừa đến bên sông Thiên Hà đã bị lạc đường, đang lo lắng bất an, sợ về muộn sẽ khiến mẹ già lo lắng.

Lý do từng ý từng ý đều đã chuẩn bị tốt, nếu tiểu đạo sĩ hỏi nhà ở phương nào thì nói là chân núi Đông Sơn, có sông xanh có cầu đá có hoa đào. Nếu tiểu đạo sĩ còn nhớ rõ, chắc sẽ liên tưởng tới thành nhỏ năm đó họ gặp nhau lần đầu. Ngay cả quần áo mà Đông Viên đang mặc, màu xanh đá, là màu năm đó hắn đã mặc.

Đợi khi tiểu đạo sĩ tin là thật, hắn sẽ như thần binh từ trên trời giáng xuống, “Ha ha” cười tiểu đạo sĩ ngu dốt, “Bản quân dùng chút tài mọn đã có thể lừa gạt người, còn nói cái gì mà tu đạo ? Thôi theo ta tu cho rồi.”

Nếu tiểu đạo sĩ ngưng ngừng, có khi còn được thể kéo khuỷu tay y, chọt vào giữa trán y, “Người nhìn người kia, trước kia ta nói với người thế nào ? Đừng dễ tin người ngoài, không nghe. Nhìn xem, mới ba xạo mấy câu đã gạt được người rồi.”

.

.

.

Tiểu đạo sĩ ngốc nghếch mới đầu còn có chút nghi ngờ, nghe Đông Viên nói xong chân tướng thì vẻ mặt như bất chợt hiểu ra, hoàn toàn buông xuôi phòng bị, gương mặt ngược lên hiển hiện một nét cười, “Không có gì đáng lo, ta tiễn người xuống.”

Không biết vì sao, nụ cười này dẫn theo một tia giảo hoạt, tựa như để hắn ngẫm hiểu một cái gì đó, lại như ẩn giấu một bí mật gì mà đến Ngao Khâm cũng không biết.

Đi được một nửa lại khựng lại giữa đường, Ngao Khâm nhìn không được mà bắt đầu âm thầm cân nhắc biểu tình vừa rồi của tiểu đạo sĩ.

Chỉ vì chút do dự trong nháy mắt này, hắn lỡ mất thời cơ để xuất hiện, trở mắt nhìn tiểu đạo sĩ tốt bụng nắm ống tay áo Đông Viên nhảy lên đụn mây. Cho đến khi rời đi, đạo sĩ nét mặt cổ quái âm thầm xích lại gần Đông Viên, lặng lẽ ngẩng đầu lên tò mò nhìn trộm khuôn mặt nghiêng nghiêng của chàng trai.

Ngày ấy, sau khi tiểu đạo sĩ quay về, bên khóe miệng còn giữ chút tươi cười, thấy Ngao Khâm hiện thân cũng không kinh ngạc, chủ động hiềm có bước ra tiếp đón, “Điện hạ đến rồi.”

Vấn nét tươi cười giảo hoạt trước đó, tựa như ẩn giấu một bí mật chỉ người kia và mình mới biết mà thôi.

Lời nói đưa đến bên miệng rồi lại nghẹn nuốt vào, Ngao Khâm không muốn bỏ qua nhiệt tình hiềm có của y, vị thần quân miệng lưỡi lưu loát hôm nay bỗng trở nên chậm chạp, ngượng ngừng đáp, “Ồ, đến rồi.”

Trăm ngàn năm vẫn một cảnh tượng, tiểu đạo sĩ đi đằng trước, dẫn hần đến ngồi bên thạch đình, vội vội vàng vàng chuẩn bị bếp đun, thậm chí còn phá lệ gọi chuyện với hần, “Mấy hôm trước phiền điện hạ cho người đưa trà mới đến, bản đạo hôm qua mới uống thử, đúng như lời điện hạ nói, quả thật ngon hơn trước nhiều.”

Hôm đó khi chia tay, hai bên đều lưu luyến, hần là có chuyện khó mở miệng, đối diện với đạo sĩ nghiêm mặt đưa đôi mắt thu thủy đen như mực nhìn hần, muốn nói lại thôi.

Từng có ý đem Đông Viên thu hồi, ai ngờ cứ cách bảy ngày lại nhịn không được mà đưa cậu đến bên Thiên Hà. Chỉ vì sau khi gặp qua Đông Viên, đạo giả vốn đoan trang giữ lễ sau khi người kia xuất hiện sẽ vô tình lộ ra vài phần thân mật. Phàm nhân tình cờ được cơ duyên lên trời vì sao lại liên tiếp xuất hiện bên bờ Thiên Hà ? Ngao Khâm chờ đạo giả đặt câu hỏi, đạo giả trì độn lại như không hề có cảm giác gì, từ đầu đến đuôi chưa từng thắc mắc.

Người đời thường nói, cảnh trong mơ vĩnh viễn là tuyệt hảo, cho dù mơ có thành thật cũng không thích ý bằng đắm chìm trong mộng tưởng. Ngao Khâm cũng không phủ nhận đó không chỉ là một giấc mơ, chỉ là những đoạn năm tháng kia cũng mộng lung như mộng tưởng, chỉ là đến những năm tháng hoang liêu sau này hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy có chút gì đó không thật.

Tiểu đạo sĩ luôn ở bên bờ Thiên Hà tự thoai cùng Đông Viên, từ lúc ban đầu còn khách sáo đến về sau hoàn toàn vô tư lự. Y nói với Đông Viên, y biết tại sao Đông Viên ở lại thành nhỏ kia, trước đây từng đi qua, nơi đó rất đẹp, con người ở đó cũng tốt lắm, ấn tượng khắc sâu nhất trong trí nhớ là người bán hàng rong hay núp dưới mái hiên rao hàng, chiếc trống bỏi trong tay vô cùng tinh xảo.

Chàng trai tính cách hàm hậu không nói chen vào, mỉm cười lắng nghe. Tiểu đạo sĩ không biết, thần quân ẩn thân phía sau mình mấy bước chân, cũng đang im lặng, mỉm cười lắng nghe.

Đạo giả trước đó còn gò bó, cẩn trọng lúc trước mặt Đông Viên sẽ có những lúc nói rất nhiều, chuyện về mấy đời tu hành trong dân gian, cảnh sắc các nơi trong Thiên cung, thậm chí về một một trận tuyết lớn trong giấc mơ đêm qua.

“Chưa bao giờ nhìn thấy tuyết rơi nhiều như vậy.” Đạo giả suy nghĩ một chút rồi tự mình cảm thán.

Chàng trai cử động máy móc vì y mà vén lại sợi tóc mai bị gió thổi loạn, tiểu đạo sĩ chìm vào dòng tư tưởng xa xăm hé mở mắt, nét mặt có chút kinh ngạc có chút ngượng ngừng, cuối cùng vẽ nên một nét tươi cười.

Đông Viên đi rồi, thần quân từ chỗ tối bước ra luôn cùng đạo giả nói những đề tài vừa rồi hai người muốn hiểu rõ, đạo giả vốn có chút kinh ngạc, về sau lại thành thói quen, mỗi khi tròn mắt lắng nghe, ánh mắt trong sáng, nét mặt nghiêm túc không phải là giả. Khi gió trời mang theo hơi nước ẩm ướt thổi qua, Ngao Khâm cũng vươn tay vén lại sợi tóc mai xõa xuống của y, ánh mắt đạo giả chăm chú nhìn Ngao Khâm, có chuyên chú, có kiên định, tựa như còn mang theo một chút thông minh một chút hiểu thấu.

Ngao Khâm nhớ lại vẻ tươi cười của đạo giả với Đông Viên, loáng thoáng nhận ra vài phần không tầm thường, nhưng lại không biết phải nói từ đâu.

Hết chương 15

15. Chương 16

Hi Di đi đến ngày thứ bảy, trời trong xanh quang đãng không mây. Đạo giả đau ốm trên giường đột nhiên đưa mắt trầm tĩnh rời khỏi muôn hoa đang khoe sắc ngoài cửa sổ, “Thời tiết tốt như vậy, thật muốn ra ngoài một chút.”

Ngao Khâm nắm lấy tay y đặt vào lòng bàn tay mình, một lời mà hai ý, “Chẳng lẽ phải thuốc cho người ngất đi thì người mới không muốn đi nữa sao ?”

Tiểu đạo sĩ lắc đầu, hạ mắt nhìn hai bàn tay đang lồng vào nhau, “Ta muốn đến trà trang trước đây ngồi một chút.”

Ngao Khâm nói, “Chờ người xuống giường đi lại được thì đi.”

Tiểu đạo sĩ chậm rãi lật tay lại, để hai lòng bàn tay áp vào nhau, những ngón tay thon dài tinh thể siết lấy tay Ngao Khâm, “Trà ở nơi đó rất ngon, hoa lê cũng rất đẹp, ta muốn đi lần nữa. Sau này... sợ là không đến được.”

Ngao Khâm không muốn nhìn khuôn mặt tái nhợt của y, tầm mắt như đọng lại trên những ngón tay của người kia, rồi từng ngón tay mình cũng nhẹ nhàng gập lại, “Người nha ...

”

Chợt bùng một tiếng thở dài, vài phần bất đắc dĩ, vài phần chìm đắm yêu thương.

Đạo giả bị Ngao Khâm ôm lên. Nhìn kiểu gì cũng là cố ý, nam nhân vốn thích khoa trương cầu kỳ như vậy, thế mà lại không thu xếp xe ngựa, không chuẩn bị kiệu liễn, cúi đầu lâu bầu oán giận, “Không được mách với Hi Di là ta bắt nạt người đấy.” Đứng dậy cúi người lẳng lặng ôm tiểu đạo sĩ vào lòng, đỉnh đặc bước ra cửa, đi khắp đường lớn ngõ nhỏ mà không chút kiêng dè, bộ dáng mắt nhìn thẳng sải bước đường hoàng, hận không thể chiêu cáo thiên hạ, kêu gọi tất cả người trong thành vây lại xem mới vui.

Trà trang vẫn thanh tĩnh như trước, qua song cửa mở rộng nhìn ra hậu viện, căn phòng sạch sẽ sáng sủa không có lấy một người khách uống trà. Vậy mà trên mỗi mặt bàn gỗ đen như mực đều có một ấm trà nóng hổi mới pha, nghĩ chắc tiểu nhị cũng nhàn hạ, chỉ lo trốn sau sân ngủ gật, khách đến nếu muốn uống trà thì cứ việc tự mình rót.

Đạo giả thân thể yếu đuối không thể một mình ngồi trên băng ghế dài của trà trang, Ngao Khâm an vị bên cạnh y, vai kề vai, một tay chặn phía sau vững chãi đỡ lấy thắt lưng đạo giả.

Tiểu đạo sĩ ghé mặt tựa vào vai Ngao Khâm than thở, “Người vẫn bá đạo như vậy.”

Ngao Khâm không chút khách khí coi đó là lời khen mà nhận, “Nếu không bá đạo sao có thể giữ người lại đây ?”

Lúc này đến phiên đạo giả thở dài, ánh mắt trong trẻo đến mức có thể phản chiếu cả lê hoa trắng như tuyết ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi rồi đột nhiên nói, “Tháp kia, như sắp đổ rồi.”

Đã nói là trước có thành, sau mới có tháp. Mà nay xem ra, thành này thực sự vì tháp mà sinh, dù đi đến đâu, đỉnh hàng ma tháp cao cao tăm tối vẫn phủ trên đỉnh đầu, ngược mắt là có thể nhìn thấy.

Ngao Khâm cười nhạt, hơi nghiêng người, cong ngón trỏ lướt qua mặt y, “Đừng nói vậy, một tòa tháp đang vững vàng như thế, sao dễ dàng đổ được.”

Tiểu đạo sĩ ý thức đã mơ hồ còn gắng gượng nhìn vào mắt Ngao Khâm, “Nếu tháp đổ thì sẽ ra sao ?”

Sẽ ra sao ? Có thể trời long đất lở được sao ?

Ngao Khâm tránh khỏi tầm mắt của y, chuyên tâm nhấc ấm trà, tránh nặng tìm nhẹ đổi đề tài, “Không có chuyện gì là yên tâm ngủ ngon rồi, đừng suy nghĩ miên man nữa.”

Tiểu đạo sĩ không nói gì, nhìn theo con bướm màu xanh ngọc ngoài cửa sổ một hồi, ngoan ngoãn uống trà Ngao Khâm đưa lên, thật lâu sau mới mở miệng, “Ta trước đây có phải từng tới nơi này hay không ?”

Y nói đến không phải lần gần đây nhất hai người đến đây, mà là rất lâu rất lâu, hàng trăm năm về trước.

Ngao Khâm siết chặt thắt lưng y, chậm rãi gập đầu, “Ừ, đã tới.”

“Cùng người ?”

Ngoài cửa sổ gió gợn lên, hoa lê từ trên cành rơi lả tả, sáng trong như một trận tuyết rơi, phủ mờ đôi mắt.

“Không phải, là cùng ‘người kia’ ”

“Người có biết ?”

“Ta biết.” Vì ta ở ngay phía sau các người mà.

Đạo giả khi đó cũng đột ngột như bây giờ. Tiểu đạo sĩ trước nay vô dục vô cầu không biết vì sao nổi lên hứng thú, bỏ hết sách vở, kéo tay áo Đông Viên chẳng buồn giải thích đi xuống phàm trần. Hành động tùy hứng bất chấp hậu quả như vậy, thật có vài phần giống tác phong của Ngao Khâm.

Hắn lẳng lặng đi theo sau họ, nhìn đạo giả dừng độn mây ngoài thành nhỏ dưới chân núi Đông Sơn, cũng tòa thành này, đã nói dối là quê nhà của Đông Viên, cũng là nơi Ngao Khâm cùng đạo giả gặp nhau. Ngày đó đạo giả thực hưng phấn, bỏ qua cái giới luật mà mình vẫn giữ gìn, nắm chặt cổ tay Đông Viên, trên đường đi còn nói rất nhiều.

Y nói, năm đó y tới thành này thời tiết cũng như vậy, cuối xuân đầu hạ, mưa phùn liên miên.

Y nói, y còn nhớ con hẻm nhỏ năm đó, sau khi dọn quẻ quán xong thường thích lang thang khắp đường ngang ngõ tắt, thấy được không ít cảnh đẹp hiếm có trên đời.

Y nói y vẫn muốn quay lại thăm, suy nghĩ đã lâu, có mấy phần tưởng niệm.

Dứt lời liền chuyển mắt nhìn về hướng khác, đỏ mặt ngượng ngùng, “Người đừng chê cười ta.” Có chút xấu hổ, lại có chút sợ hãi cùng khiên tốn.

Chàng trai chất phác quan tâm giúp y vuốt lại sợi tóc mai bị gió thổi loạn, “Được rồi, ta đi cùng người.” Dè dặt tuân theo chỉ dụ của thần quân, tiếng nói thuần hậu, âm điệu trầm thấp nhu hòa, lưỡi dao sắc bén đến mấy cũng dễ dàng bị nó bao bọc.

Ngao Khâm đứng cách đó không xa thấy thật rõ hai má đạo giả đỏ ửng như ráng chiều, đôi mắt sáng như ngọc, loang loáng như hàm châu. Trên con phố dài, ngốc nghếch tròn tròn mắt.

Ngày đó đạo giả cố ý cải trang, cởi bỏ đạo bào màu xám, thay bằng một thân trường bào lục nhạt, mặt như quan ngọc, đôi môi phơn phớt hồng, đỉnh bật như trúc trong núi, ôn nhuận như ngọc trong đá. Y dắt theo Đông Viên quen thuộc qua lại trong thành, dừng tại tửu lầu bên đường gọi mấy đĩa điểm tâm chay cùng một vò Nữ nhi hồng lâu năm, ăn uống qua loa nhìn xuống con đường chúng sinh người qua kẻ lại.

Khi đó trong lầu mời đến một gánh hát không biết tên hát trợ hứng, y y nha nha hát một đoạn sầu khổ triền miên loanh quanh luẩn quẩn, Thần quân ngồi trong góc nghe đến xuất thần, định đem ca từ cân nhắc cẩn thận thì người đẹp ai oán phiền muộn kia đã lui xuống, đổi thành một cô bé áo đỏ nhanh nhẹn miệng vừa đệm phách ngà vừa vô ưu vô lự xướng [Chỉ không nên tương tư, tương tư khiến ta già, nhưng ngẫm qua ngẫm lại, vẫn là nên tương tư].

Thê lương bi ai mất sạch, mềm mại uyển chuyển cũng chẳng còn.

Ngói đen tường trắng, hồng hạnh trên đầu tường nở rực rỡ trắng lệt, sâu về cuối ngõ, mấy cụm thúy trúc mọc bên con suối nhỏ, còn có đám mây bảy màu nhẹ trôi mà chỉ khi trèo lên nóc nhà nào đó mới thấy được ... Tiểu đạo sĩ kéo Đông Viên đến từng nơi, cảnh sắc mỗi nơi đều như họa, mỗi nơi đều không ai biết đến. Vị Đông Sơn Thần quân đi theo phía sau cũng không khỏi đỏ mặt, hưởng không hương khói của nơi này cả ngàn vạn năm, đến ngay cả phong cảnh bản địa cũng chưa bao giờ cẩn thận xem qua.

Con đường trong ngõ nhỏ lát đá xanh , cuối đường tách làm đôi một trái một phải. Tiểu đạo sĩ không chút do dự kéo Đông Viên hướng về phía bên phải, “Bên đó có chỗ nên đi.”

Phía cuối đường nhìn chính là trà trang này, nho nhỏ trầm lặng, vắng vẻ tịch liêu, phía sau phủ đầy hoa lê trắng noãn.

“Ngày đó các người ngồi đây, ta an vị ở đằng kia.” Ngao Khâm đưa tay chỉ về phía bàn trống trong góc phòng bên cửa sổ, “Vừa vặn có thể trông thấy người, người lại không thấy ta.”

Thực ra chỉ cần quay đầu lại, người sẽ nhìn thấy, nhưng người khi đó ấy mà, chỉ thấy ngoài cửa sổ, thấy hoa lê, thấy Đông Viên, làm sao còn nghĩ đến việc quay đầu lại nữa ?

Đôi cánh bướm trong sân vẫn giống hệt như trong hồi ức, xen lẫn trong những cánh hoa rơi phấp phới như múa lượn, thoáng cái có thể nhìn lầm. Tiểu đạo sĩ cùng Đông Viên nói gì hắn nghe không rõ, chỉ thấy khuôn mặt họ nhẹ nhàng hồng cùng đôi mắt nhìn nhau ái muội. Hắn chăm chú nhìn bóng họ song song đổ dài trên mặt đất, rõ ràng ngồi cách một chiếc bàn mà như là dựa sát vào nhau, thân mật khăng khít tựa như ai đó cố tình ghé về phía trước, hai chiếc bóng gần bó thành một thể, khiến người ta nhìn thế nào cũng không thoải mái.

“Người đó ... Đông Viên, đối xử với người tốt lắm.” Hắn cau mày cố gắng châm chọc dùng từ.

Tiểu đạo sĩ gồi đầu trên vai hắn, khép mắt lắng nghe, khoe miệng như cong lên, “Tốt như thế nào ?”

Tốt như thế nào ? Tốt lắm, tốt lắm, thực sự là rất tốt. Cẩn thận chu đáo, dịu dàng tỉ mỉ. Trong gió giúp người vén tóc mai, dưới mưa ôm lấy vai người, trên đường dài lặng lẽ bảo vệ người, lúc nguy nan im lặng che chắn cho người. Người đó không làm khó dễ người, không quở trách người, không cưỡng ép người, luôn ngồi một chỗ lắng lắng lắng nghe, dù lời người nói có lạ lùng có vớ vẩn có buồn cười thế nào đi chăng nữa, hắn cũng luôn coi như chỉ dụ vàng ngọc của thượng đế, luôn mang theo nét cười hàm hậu lương thiện bao dung khiêm nhượng, thậm chí là tán thành, hai mắt hàm châu, tựa như xuân thủy.

Trái lại với ta, hàm hậu, lương thiện, dịu dàng, từ trước tới nay với ta không liên quan. Lúc nào cũng mạnh bạo túm chặt cổ tay người, không cho người cự tuyệt, không cho người lùi bước, cũng không cho người một chút giây dụa. Ta muốn người nhìn ta, ta muốn người nghe ta nói, ta muốn người cười với ta. Vì thế làm khó dễ người, quở trách người, ép buộc người, vô tình đã khiến người bị thương. Nhìn người cổ tay phồng hồng sắc mặt thảm bại là lại thấy hối hận, quay mặt đi cứng rắn buông lời, “Người mà à ? Điếc à ? Hay là người câm điếc ?”

“Ha ha ...” Tiểu đạo sĩ nghe xong bật cười, dựa vào Ngao Khâm cố gắng ngồi thẳng dậy, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, “Xem ra người đó quả nhiên tốt hơn người.”

Ngao Khâm bĩu môi, “Đúng vậy, hắn tốt hơn ta.”

Nếu không sao tới bây giờ người vẫn chỉ tâm tâm niệm niệm một mình hắn. Thì ra ngay cả luân hồi cũng không lấy đi được nỗi nhớ của người với người kia.

“Người đó” Ngao Khâm giữ lấy khuôn mặt của đạo giả, bắt đắc dĩ cười, hai tay thu lại cuốn y vào cái ôm của mình, “Người có biết chỗ không tốt nhất của người là cái gì không ? Chính là quá dễ thỏa mãn. Một lọ thuốc trị thương, vài câu lời hay ý đẹp, là có thể quán lấy người, người liền hăm sâu vào đó không thoát ra được. Đạo sĩ ngốc.”

Ngày đó, Hi Di từng tới khuyên can. Thượng tiên không lấy dính bụi trần ươn thẳng thất lưng đứng dưới bậc thang bằng ngọc, vẻ mặt xơ xác tiêu điều như ông cụ có cô con gái một bị người ta bắt mất, “Người làm tốt lắm !”

Tư thế rõ ràng là muốn làm to đến tận Lăng Tiêu điện.

Ngao Khâm lười biếng liếc qua y, “Cảm tạ. Bản quân làm việc tốt từ trước đến nay không thích khoa trương.”

Thượng tiên bên kia tức giận suýt rút kiếm thì bị Ngao Cẩm khuyên can.

Khi đó Hi Di nói gì hắn hầu như không nghe. Chỉ nhớ rõ có một cây nhẹ nhàng gãy gọn. Tiên nhân áo trắng lãng nhiên chỉ khi nhắc đến Vô Nhai mới lộ ra một chút tán thưởng: “Người nói y đắc đạo là nhờ vào cái gì ? Cùng lắm cũng chỉ là hai chữ cố chấp. Những cố chấp có thể thành toàn cho y, cũng có thể hủy hoại y. Năm đó y liễu lĩnh tiết lộ thiên cơ chính là chứng cứ rõ ràng. Vạn vật đều theo tự nhiên, quá mạnh mẽ ép buộc, quá cố chấp đều không phải chuyện tốt. Hơn nữa chữ tình lại càng không thể cưỡng cầu.”

Sở dĩ Hi Di đáng ghét là bởi vì mỗi lần nói chuyện với hắn đều lên giọng dọa nạt, dạy dỗ, răn đe.

“Đạo sĩ ngốc, cái tên đạo sĩ ngốc nhà người.” Ngao Khâm ôm lấy lưng y thì thầm mắng.

Tiểu đạo sĩ chống tay lên ngực y ngược đầu nhìn, thấy sự cô đơn vô hạn trên khuôn mặt người kia. Đạo giả mỉm cười vươn ngón tay xoa nhẹ chân mày đang nhú lại của hắn, “Ta đã làm gì ?”

Người đã làm gì ? Đáng giận nhất là người chẳng làm gì cả. Đôi mắt người như gương sáng, luôn nghĩ mình đã nhìn thấy hết thấy thể thái nhân tình, đạo sĩ ngốc, người quá khờ dại. Nóng nảy như ta sao có thể học được sự quan tâm săn sóc như Đông Viên, cái Đông Viên cười như xuân phong kia sao có thể đối xử với người thô bạo như ta, cái ôm vĩnh viễn như giam cầm, hôn môi vĩnh viễn phải dính máu ?

Tiểu đạo sĩ cười hỏi, “Vậy người đã làm gì ?”

“Ta làm cái này.” Ngao Khâm mạnh mẽ đỡ lấy gáy y, môi hung hăng ấn xuống.

Đạo giả trong phút chốc trở tay không kịp trợn tròn mắt, muốn đẩy ra thì đã muộn rồi, hai tay bị Ngao Khâm giữ chặt, đè xuống mặt bàn, “Người ...”

Nam nhân đồng tử sâu thăm thẳm không nói lời nào, cúi đầu chậm rãi liếm cổ y, tiện đà lại cuốn đến hôn môi y, rất chậm rất chậm, vốn nghĩ đã xong rồi, hần tách ra một chút rồi lại trườn lên, ngực, tay, chân dán sát nhau, lòng bàn tay áp lòng bàn tay còn chưa đủ, những ngón tay cũng siết chặt lấy nhau. Thân thể cọ sát, ngay cả hơi thở gấp gáp cũng quện lại, đạo giả trong lúc hốt hoảng sinh ra một loại ảo giác, nếu cứ hôn môi triền miên như vậy, mình sẽ từng chút từng chút bị hần nuốt vào. Chẳng qua đó cũng chỉ là tưởng tượng, hần lại hôn lên, chiếc lưỡi linh hoạt tựa như phân nhánh, vừa cọ vừa mút, khiến cho tinh thần đạo giả hoàn toàn tan rã ...

Lúc tỉnh táo lại dưới thân đã một mảng ẩm ướt. Tiểu đạo sĩ có bình tĩnh đến mấy cũng không khỏi đỏ mặt, cúi đầu không nói. Ngao Khâm cười ôm y từ trên mặt bàn vào lòng mình, lại giúp y chỉnh lại vạt áo lỏng lẻo, nắm lấy tay y, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, “Không sao, ta cũng vậy mà.”

Nói xong, thuận thế kéo tay tiểu đạo sĩ chạm vào nơi đó của mình. Đạo giả vốn ra vẻ trấn tĩnh giờ ngậy ra, vừa chạm vào mà như bị cắn, vội vàng rút tay lại, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên cùng ngỡ ngàng.

Ngao Khâm vỗ vỗ lưng y cười, cười xong lại đứng đắn nhìn vào mắt y, “Nếu năm đó người cũng trừng ta như vậy thì tốt rồi.”

Cái hôn năm đó tựa như cắn nghiêng đến máu chảy ròng ròng, thường không có đến một chút nồng tình mật ý, chỉ hôn mà miệng đã chua xót. Đạo giả bị ghì sát xuống mặt bàn đá, từ đầu đến cuối không hề kêu một tiếng “đau”, thậm chí một tiếng rên rỉ nhỏ bé cũng không có. Ngao Khâm cứng rắn xoay mặt y lại, y hơi khép mắt, hàm răng trắng noãn nghiêng chặt môi, trên trán thấm ra từng lớp từng lớp mồ hôi tinh mịn, nhưng gò mà lại khô ráo, hiện rõ từng đường nhăn xước do cọ sát với mặt bàn đá tạo nên.

Nhìn thấy mà ghê người, đến ngang ngực càn quấy như Thần quân cũng thấy tim như thất lại, thậm chí không dám cúi đầu nhìn hạ thân của y.

Nghiến răng thấp giọng nói một câu, “Ta làm đau người.” Cứng ngắc lại không thuận, nhưng cũng đã là sự dịu dàng lớn nhất mà hần có thể cho. Trong lòng thầm nghĩ, so với Đông Viên vẫn còn kém quá xa. Lại càng thêm nôn nóng.

Đạo giả đau đến không thở nổi tê liệt gục trên bàn hồi lâu không nói lời nào, Ngao Khâm cúi đầu, nhìn đến nắm tay siết chặt của y, từng ngón từng ngón mở ra, cả bàn tay lênh láng máu.

Ngao Khâm nhin không được lớn tiếng trách cứ, “Người đau thì phải kêu chứ ! Bản quân đâu phải đang cưỡng bức người !”

Tiểu đạo sĩ mơ mơ màng màng từ từ tỉnh dậy, hai mắt mờ sương, neho lại một hồi mới nhìn rõ mặt Ngao Khâm, lại hé miệng cười, mỏng manh như đóa hoa điêu linh trong gió. Y chậm rãi lắc đầu, thậm chí còn gian nan chớp mắt nhìn hần, vẫn là ánh mắt khó hiểu đó, mang theo một chút giảo hoạt, một chút khê cười, một chút bí ẩn gì đó tựa như chỉ chính y mới hiểu.

Ngao Khâm chán nản, “Tùy người !” Bỏ y lại, xoay người trở về Đông Sơn.

Đưa thuốc an ủi luôn là việc của Đông Viên, những việc thấp kém nhỏ nhặt này, Đông Sơn Thần quân uy danh hiển hách không làm được, chỉ có thể ẩn thân cách đó không xa lên nhìn. Tiểu đạo sĩ vẫn là bộ dáng chặt vật như trước lúc hần bỏ đi, Đông Viên giúp y sửa sang lại quần áo rồi đỡ y dậy. Nam nhân ngốc nghếch kiếm lời dè dặt đưa bình thuốc ra, tiểu đạo sĩ lại neho mặt cười, “Ta biết mà.”

Y xoay người đưa ngón tay chọc chọc lên chóp mũi Đông Viên, “Người đó, đừng vờ nữa. Nhìn người giả bộ giống thật đấy, lần đầu tiên người đến ta đã cảm nhận được khí tức của người rồi. Ta biết người sĩ diện không chịu nhận sai, mới biến thành hình dáng này để đến thăm ta. Thực ra có sao đâu ? Người có lòng là tốt rồi, ta lẽ nào lại chê cười người sao ?”

Dứt lời y cười khúc khích, cười đến mức động đến miệng vết thương, nhin không được hít sâu một hơi, tiếp tục lải nhải với nam nhân gương mặt đỏ đần kia, “Người còn muốn giả bộ nữa ! Quên đi quên đi, thích giả bộ thì cứ giả bộ đi. Thực ra, người như vậy cũng rất tốt, tính tình thay đổi cứ như một người khác vậy, cùng người ở chung ta lại thấy thoải mái hơn. A, đối với con người kia của người, có một số chuyện thật sự không dám nói, cũng không dám làm. Một khi người biến thành như vậy, ta lại dám nói, dám làm.”

Đông Viên máy móc gật đầu, tiểu đạo sĩ gật đầu, lời nói dần dần nhiều thêm, “Cứ nghĩ người vẫn sẽ bừa bãi ngang ngược như vậy, không ngờ người lại tự mình thay đổi. Người bảo ta ... bảo ta ...”

Ngao Khâm vĩnh tai nghe, bên kia đạo giả nhìn xoáy vào Đông Viên, “Ta vẫn nghĩ tu đạo mới là chính đồ của ta. Hiện tại ta lại cảm thấy, cảm thấy, ở bên người có lẽ cũng ...”

Chẳng cần nói câu sau, hết thấy đều không thể sáng tỏ hơn được nữa.

“Người vì hấn, ngay cả cầu đạo cũng có thể bỏ qua.”

Đạo giả lắng nghe, bỗng nhiên hiểu ra, “Thì ra ta coi hấn là người.”

Ngao Khâm cúi đầu hôn lên hai má y, “Người coi ta là hấn.”

Người luôn miệng nói người thích ta, nhưng người biết rõ, người người thích thực ra là hấn.

Ta chưa bao giờ có ý định trở nên dịu dàng cũng chưa bao giờ thấy mình làm gì sai. Cái người gọi là vui vẻ dễ dàng, thực ra chỉ là một trò đùa của ta trong một phút hứng trí. Vậy tình cảm của ta thì phải làm sao ?

Y có cái gì tốt, các người mới gặp nhau được có mấy lần ? Người đã khẳng khái cố chấp, ngay cả cầu đạo cũng bỏ qua. Y rốt cuộc có gì tốt ! Hấn ở phía sau bọn họ tức giận nghiêng răng, đạo sĩ ngốc, người luôn miệng nói cầu đạo không thể động tình, vậy mà ... vậy mà ...

Chút giảo hoạt trong thoáng chốc của đạo giả, những khoảnh khắc ái muội khi họ đối diện nhau từng chút hiện về trước mắt, thì ra ... thì ra ... Sự thật vốn đã hiển hiện trước mặt cũng chính hấn làm như không thấy, từ khi sinh ra đến giờ chưa từng gặp phải sự sỉ nhục uất ức lớn đến như vậy. Tâm hỏa bùng lên, hấn then quá thành giận.

Bên kia đạo giả vẫn còn đang lấp bắp dằn dò Đông Viên, “Người lần sau, lần sau nhẹ một chút ...” Hai má ửng hồng.

Ngao Khâm chậm rãi từ góc khuất đi ra, mang theo nụ cười nửa miệng, “Ta nhớ rõ, lần tới ta sẽ nhẹ một chút.”

Hấn nhìn đạo giả bỗng nhiên tròn tròn mắt nhìn mình, ý cười miên man không mang theo nửa phần tức giận, đạo sĩ ngốc, nụ cười này có phải rất hợp ý người không ?

“Tiểu đạo sĩ, người phải nhìn cho rõ ràng.” Tiễn thẳng đến con rối chướng mắt trước mặt, khẩu khí dụ hoặc giống hệt như năm đó khiến đạo giả nhớ mãi không quên, thành nhỏ bên sông, ta cũng dùng khẩu khí như vậy hỏi người dưới sông có bao nhiêu cá chép, mặt sông có bao nhiêu hoa đào, “Ta không phải là hấn.”

Vươn tay, ngón tay găm sâu vào ngực hần kiếm lạnh lẽo, sau đó không chút lưu tình rút ra một thành trường kiếm từ bên trong, nam nhân khô vĩ hàm hậu kia không hề rên một tiếng, lặng lẽ biến thành một bức họa màu sắc ảm đạm, chưa kịp rơi xuống đất đã bị một cơn gió lạnh thấu xương lướt qua cuốn bay vào giữa thiên hà, một con sóng cuộn lên đã không còn thấy đâu nữa, “Uống cho người đứng vào hàng tiên ban, bản quân mới dùng chút phép thuật nho nhỏ đã mê hoặc được người. A, theo ta thấy người vẫn nên tu đạo cho tốt đi.”

Hấn giễu cợt y hết sức có thể, nhìn thấy diện mạo thanh khiết của đạo giả dần phủ mờ một màn sương xám xịt. Đạo giả đứng thẳng tắp như hóa đá, tựa như còn chưa kịp từ trong cơn biến cố tỉnh lại, mắt tròn to, tay trống xuống bàn không nói được một lời.

“Cho người, đây là Đông Viên của người.”

Kiểm, cứ như vậy rơi xuống bên chân đạo giả.

“Người ... hửn ...” Đạo giả ngơ ngác thì thào, nhìn hửn rồi lại nhìn thanh kiếm dưới chân, “Hửn, không phải người.”

“Buồn cười ! Bản quân tọa ủng một phương, sao có thể cùng một kẻ trông giữ thiên hà nhỏ nhoi như người chơi trò chơi ngây thơ như vậy được !”

Hửn nói xong liền phất tay triệu tới một kim liên có sáu phong thú kéo, rồi đi không ngoảnh đầu nhìn lại, quan mao ẩn trong mây, cảm y chấm đất, thất lưng uốn thẳng tắp như cột cờ.

Hết chương 16

16. Chương 17

Năm tháng trong thành tựa như đọng lại, tang thương bên ngoài như không chút ảnh hưởng tới nơi đây. Ngao Khâm ôm tiểu đạo sĩ từng bước trở về, chen qua dòng người đông đúc, đám phụ nữ túm năm tụm ba riu rít bình luận chuyện nhà của ông chủ nợ ông chủ kia, người bán hàng rong vậy trông bởi lười biếng dựa dưới mái hiên. Bên cầu đá, hoa đào hồng rực sắc liễu xanh xanh.

Tiểu đạo sĩ kề sát tai hửn thấp giọng hỏi, “Sau đó thì sao ?”

“Sau đó ...” Ngao Khâm giương mắt, nhìn về phía Hàng Ma tháp cách đó không xa, tháp nhọn, thân tháp ngăm đen thẳng tắp, tựa như đang lung lay, hoặc có lẽ do đầu óc của đạo giả không tỉnh táo, thật cảm thấy ngọn tháp kia dường như không còn lặng lẽ đứng thẳng thản như trước. Khóe miệng không khỏi căng lên một chút, chậm rãi nói cho y nghe.

Về sau, nghe nói tiểu đạo sĩ bị Hi Di mang đi, người trong Thiên cung bảo y vận tốt, theo Hi Di Thượng tiên tiếng tăm lừng lẫy tu hành, không ngoài ba trăm năm thế nào cũng được người ta cung kính xưng một tiếng “Tiền quân”.

Thị nữ trong Đông Sơn Thần cung ở dưới mái hiên lén tiếc hận, “Vô Nhại đạo trưởng đi mất rồi, ngay cả cơ hội ngắm từ xa cũng không có, mệ ta ngày hôm qua còn cố ý hầm một chén cháo bích gạch.”

Có người nhanh nhẹn nhanh miệng cười hì hì giễu cợt nàng, “Hử, người cái đồ không biết xấu hổ, người ta tu đạo chín chắn đường hoàng, người hi vọng y coi trọng người thật đấy à ?”

Nàng cắn môi phất tay dậm chân, “Cho dù ... cho dù không hi vọng, ta tưởng thắm cũng không được sao ?”

Ngao Khâm lặng lẽ khép cửa sổ, quay lại phòng, nhắc Phương Thiên Họa Kích* lên lau một lần lại một lần.

Những ngày sau đó trôi qua cho chút hồ đồ, trọn một ngày ngồi trên ngọc tọa nghe Ngao Cẩm lải nhải, chúc quan giữ Thiên Hà đã đổi người mới, thế gian tựa hồ không yên ổn, Huyền Vũ Thần quân mất tích đã lâu vẫn chưa có tin tức ...

Ngao Khâm vô tri vô giác lắng nghe, Ngao Cẩm thấy vậy thông thả kể, “Hôm qua Hi Di tới. Y nói muốn đóa Bàn Nhược hoa kia, ta nghĩ huynh sẽ không từ chối nên đã tự ý đưa cho y rồi.”

Không biết Hi Di nghe được cái gì, cũng không biết tiểu đạo sĩ nói với y ra sao, từ sau khi truyền ra tin tức Hi Di mang Vô Nhại đạo trưởng đi, vị Thượng tiên đại nghĩa lẳng nhiên kia mỗi lần thấy hửn lại càng tỏ ra khinh bỉ, trước đây còn minh thương ám tiễn khách sáo vài câu, bây giờ Hi Di ngay cả vẻ mặt hòa nhã cũng lười chia cho hửn, thấy Ngao Khâm nếu không phải quay đi thì là vờ như không thấy, vẻ mặt chán ghét rõ ràng, còn thiếu điều chỉ thẳng vào mũi hửn mà chửi ầm lên.

Ngao Cẩm nhỏ giọng nói, “Đang yên đang lành, sao y lại đột nhiên nhớ đến đóa hoa kia ?”

Ngao Khâm hé miệng cảm thấy mình nên nói gì đó, lời đến cửa miệng lại trống rỗng hư không, chỉ đành thần nhiên đáp một câu, “Ta biết rồi.”

Về sau Ngao Cẩm có nói thêm cái gì, hắn cũng thật sự không còn nghe thấy nữa.

Lại qua một hồi, loáng thoáng nghe người ta đồn thổi, Hi Di Thượng tiên hình như gặp phải phiền toái quần thân, lời đồn luôn mù mờ, muốn cẩn thận hỏi rõ lại chẳng ai biết sự thực là đâu. Chỉ biết Hi Di trước nay luôn rất được Thượng đế ân sủng gần đây rõ ràng là rất ít lên Lăng Tiêu Điện diện thánh, nghĩ có lẽ đại khái là gặp phải chuyện gì khó giải quyết.

Ngao Khâm vẫn như trước ngồi trên đỉnh Đông Sơn của hắn thần sắc lạnh nhạt lắng nghe. Ngao Cẩm nói, thế gian giờ đang đại loạn, vương khí của tiền triều đã hết, là lúc thay đổi triều đại lập tân quân. Nhưng hoàng quyền đổi chủ chỉ là may mắn của một gia tộc, còn trăm triệu dân chúng khắp thiên hạ lại ngập đầu tai ương, có người lìa vợ lìa con, có người nhà tan cửa nát, cái gọi là hưng cũng là bi ai của thiên hạ, bại cũng là bi ai của thiên hạ, con đường vương giả trước nay không bao giờ không có máu chảy thành sông.

Gặp lại Vô Nhai, là trong cảnh chiến tranh loạn lạc. Thành nhỏ vô danh dưới chân núi Đông Sơn, hắn đứng trên đám mây cao cao ghé mắt nhìn cảnh nhân gian đắm chìm trong khói lửa. Dưới cảnh tượng đổ nát, tiểu đạo sĩ vẫn một thân đạo bào màu xám bước đi vô mục đích trên con đường tan hoang, từ trên xuống dưới không chỗ nào là không giống lưu dân, mặt mũi xanh xao áo quần tồi tả, y vẫn nhàn nhã bước từng bước dạo chơi, tựa như thành nhỏ vẫn là tòa thành phồn hoa ngày trước, y vẫn là kẻ mở quầy quán nghèo túng năm nào.

Ngao Khâm giáng mây xuống chắn trước mặt y, “Vô Nhai ?” Giọng nói run lên không dám mang theo mấy phần tin tưởng.

Đạo giả thần sắc mê man chậm rãi ngẩng mặt, Ngao Khâm lúc này mới thấy trường kiếm y ôm chặt trong lòng, “Người ...”

“Ta biết ngươi sẽ đến.” Đạo giả bật cười, đôi mắt rực sáng như trời sao, khóe miệng cong lên như trăng lưỡi liềm, “Ngao Khâm, không đúng, là Đông Viên. Đừng vội nữa, ta biết ngươi là Đông Viên, từ lần đầu tiên ngươi đến ta đã biết rồi, ngươi dùng huyền thuật. Người đó, hay sĩ diện, sợ bị ta cười.”

“Hi Di đâu ? Không phải hắn mang ngươi đi sao ?” Ngao Khâm hỏi y.

Y vẫn mang vẻ mặt hưng phấn, như chim chóc trên cành cây nhảy nhót không ngừng, “Người không cho ta xuống núi, nhưng ta muốn tìm ngươi. Đông Viên, ta vẫn thích nói chuyện với ngươi.”

Y nháy mắt với hắn, nắm chặt ống tay áo của hắn trong tay, thanh trường kiếm y siết chặt trong lòng như sợ bị người ta đoạt đi mất. Y thao thao bất tuyệt nói năng trôi chảy, “Người vẫn làm Đông Viên thì tốt hơn, ta thích người biến thành bộ dáng Đông Viên. Lúc ngươi làm Ngao Khâm, ngươi rất bá đạo, luôn làm ta khó xử. Làm người nên kín đáo một chút, chúng tiên e ngại phong hào của ngươi không dám nói thẳng, khó đảm bảo sau lưng ngươi không oán trách. Người biết sai mà sửa đã rất không dễ dàng rồi, ha ha, nhất định là rất vất vả ...”

Ngao Khâm cúi người dùng miệng chặn lại chuỗi từ ngữ tuôn không ngừng của y, tiểu đạo sĩ tròn mắt, chậm chạp chớp một chút lại một chút, rồi sau đó vươn lưỡi liếm đôi môi bị Ngao Khâm cắn rách, “Đau. Người là Ngao Khâm.”

Ngao Khâm vẫn cứng rắn như trước túm chặt cổ tay y, kéo y lên độn mây mình vừa tạo thành, “Đúng, ta là Ngao Khâm.”

Tiểu đạo sĩ điên rồi. Y thu mình trong vỏ ốc không thoát ra được, cố chấp gọi hắn là “Đông Viên”, cố chấp tin tưởng Đông Viên là một hóa thân do hắn sĩ diện mà không thể không hóa thành, cố chấp không chịu thừa nhận thực ra từ đầu đến cuối, Đông Viên không hề tồn tại.

Y nghiêm trang nói, “Khí tức của các người giống nhau, tuy rằng trên người Đông Viên chỉ có một chút thôi, nhưng ta vẫn nhận ra được.”

Thành nhỏ dưới chân núi đã sớm bị diệt vong trong chiến hỏa, y vẫn như trước ngày ngày dẫn Ngao Khâm đi du ngoạn trong thành, chỉ vào đồng gạch đá ngói vụn nói, “Người xem, hồng hạnh trên đầu tường bên

kia.”

Y dắt Ngao Khâm đến bên cầu đá năm nào, cầu đã gãy, hoa đào không còn nở, dương liễu cũng bị lửa thiêu rụi, nước sông bị máu nhuộm đỏ, bên trong đã không còn cá chép. Đạo giả lại như không hề thấy, hết thấy cảnh trước mắt vẫn cứ là xuân về hoa nở, “Người nói xem, giữa sông có bao nhiêu cá chép ? Trên mặt sông bao nhiêu cánh hoa rơi ? Ven bờ sông bao nhiêu cành liễu rủ ?”

Ngao Khâm ôm lấy vai y, giúp y vén lại lọn tóc bị gió thổi loạn, “Số cá chép bằng số hoa rơi, số hoa rơi bằng số liễu rủ.”

Y ngoảnh lại, khuôn mặt ửng hồng khác thường tràn ra một nụ cười, đôi mắt đen như mực lóe lên một tia sáng đỏ, “Người gạt ta. Ngay từ đầu người đã không có hảo tâm rồi. Người vẫn là Đông Viên thì tốt hơn, Đông Viên sẽ không ức hiếp ta.”

Ngao Khâm cảm thấy trong lòng khó chịu đến kịch liệt, hung hãn ấn y vào lòng cắn mạnh lên vai y, “Đạo sĩ ngốc, cái tên đạo sĩ ngốc nhà người.”

Tiểu đạo sĩ tựa như không nghe thấy gì, giãy khỏi cái ôm của hắn chạy đến bên đoạn cầu bị gãy, ánh chiều tà chiếu lên mặt y, chiếu rực rỡ nụ cười sáng lạn, đôi mắt đen như mực ánh lên mấy phần đỏ sậm.

Đạo giả ôm kiếm đi qua đi lại trong Thần cung, thỉnh thoảng tỉnh táo lại một chút, mở to đôi mắt trong veo nhỏ giọng hỏi hắn, “Người đó thực sự không phải người ?”

Ngao Khâm lắc đầu, “Không phải.”

Y trầm mặc, càng siết chặt thanh kiếm hơn, “Người gạt ta.”

Về sau y không hỏi nữa, chỉ là sau khi Ngao Khâm hôn y, ngơ ngác đưa tay chấm vết máu trên môi đưa lên trước mắt lại ngơ ngác nhìn, thì thào tự nói, “Thì ra người đó thực sự không phải người nha.” Ngữ khí thực khờ dại, thực thất vọng.

Ngao Khâm kéo mở vạt áo y, đẩy y ngã xuống tháp cúi người đè lên, “Không phải, từ đầu đến cuối đều không phải.”

Tiểu đạo sĩ khép mắt, đưa mặt vùi sâu vào gối, không lộ ra một tiếng rên rỉ, cũng không hề kêu đau. Ngao Khâm sau khi xong việc kéo y dậy, cứ nghĩ sẽ nhìn thấy nước mắt của y, y nhắm chặt hai mắt, trên mặt cũng hoàn toàn khô khan. Ngao Khâm siết mạnh hàm dưới của y cũng không mở được khớp hàm nghiến chặt. Không biết vì sao, cảm giác uể oải đột nhiên ùn ùn kéo đến.

Tiểu đạo sĩ lúc an tĩnh sẽ viết thư, một mẩu giấy trắng như tuyết, một nghiên đựng đầy mực, một cây bút lông, cứ thế chăm chú viết. Sau đó triệu tiên hạc trong Thần cung đến, tỉ mỉ đem tờ dưới buộc dưới chân hạc. Bạch hạc đỉnh đầu đỏ như chu sa bay qua thiên sơn vạn thủy lại bay về, bối rối đứng trước mặt Ngao Khâm.

Ngao Khâm gỡ tờ giấy xuống mở ra, mẩu giấy tựa như hoa lê trắng muốt, nét mực đen như mặt bàn gỗ mun, cuộn thành một cuộn nhỏ tinh tế, mở ra chỉ có hai hàng chữ ít ỏi, từng nét mực đan vào nhau nhau, như muốn nói lại thôi.

Nguyễn cùng quân triền miên, chí tử phương hưu.

(nguyễn cùng người triền miên, đến chết không xa rời)

Hắn biết không phải viết cho hắn, khóe mắt liếc qua, tiểu đạo sĩ vẫn ôm kiếm nhìn thẳng đi ngang qua hắn.

Ngao Khâm siết chặt mẩu giấy, trong lòng không có tức giận, chỉ còn lại trống rỗng.

Rốt cục có một ngày, sau hồi ân ái tràn đầy máu và mồ hôi, tiểu đạo sĩ vốn luôn trầm mặc đột nhiên chủ động quay mặt lại, y gian nan xoay người đối diện với Ngao Khâm, mặc cho mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, nhấn mạnh từng chữ từng chữ thật rõ ràng, “Đông Viên đi đâu rồi ?”

Ngao Khâm nhìn y, Thấy rõ ràng đôi mắt như gương sáng của y không biết từ lúc nào đã chuyển sang một mảng đỏ sậm như máu.

Tiểu đạo sĩ không tự biết chỉ chuyên chú hỏi, “Đông Viên đâu ? Ta muốn gặp hắn.”

Ngao Khâm run tay chạm vào khoeo mắt y, “Vô Nhai ...”

Tiểu đạo sĩ không trả lời, xoay người ngồi dậy, chớp đôi mắt đỏ sậm lẳng lặng ngồi trên đầu giường.

Y nhập ma.

Hi Di từng nói cứng quá thì dễ gãy. Tâm cầu đạo kiên định nhất thực ra cũng chính là dễ chịu hấp dẫn nhất, tình cảm đơn giản nhất cũng là dễ lầm đường lạc lối nhất. Ma từ tâm sinh, một khi tâm trống rỗng, ma liền nhân đó mà vào.

Hết chương 17

17. Chương 18

“Thì ra ma như vậy mà tới.” Tiểu đạo sĩ dường như đột nhiên hiểu ra, nghe xong liên tục gật đầu, tiện đà ngẩng mặt hỏi, “Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu ?”

Ngao Khâm hôn lên trán y, kiên nhẫn trả lời, “Là chuyện tốt.”

“Vì sao ?”

“Bởi vì ta có thể danh chính ngôn thuận giữ người lại bên mình.”

Từ xưa thân ma không đội trời chung, tiên nhân một khi nhập ma, kết cục chỉ có một con đường bị tru diệt. Ngay cả Ngao Cẩm tính tình ôn hòa cũng bắt đầu cuống lên, “Bây giờ huynh định ăn nói với Thượng đế cùng chúng tiên thế nào ?”

Ngao Khâm hỏi lại y, “Người muốn ta làm thế nào ?”

“Ít nhất cũng không thể để y ở lại Đông Sơn như vậy a !”

Ngao Khâm liền cả cười, “Ta có thể thả y, tùy ý y hạ sơn đi gây họa cho thế gian. Đến lúc đó chúng sinh của người chỉ sợ cũng ...”

Hắn bỏ lại cho Ngao Cẩm một nét cười vô vị rồi đứng dậy mà đi, tiểu đạo sĩ còn đang ở trong tầm cung đợi hắn.

Tầm cung trống trải tịch liêu đã không còn bất cứ kẻ nào được phép ra vào, Ngao Khâm đóng cửa lại, cởi bỏ y phục, kéo đạo giả hai mắt đỏ sậm ôm vào lòng. Đôi mắt thâm sâu của đạo giả tỏa ra thứ ánh sáng âm u linh động như mắt mèo, chủ động dựa vào gần hơn nữa, hé miệng, răng nanh sắc nhọn găm sâu vào vai hắn, bắt đầu tham lam liếm láp. Ngao Khâm không nhúc nhích, mặc y vui trên vai mình, vươn tay vuốt mái tóc thật dài của y.

Đạo quan của tiểu đạo sĩ không biết đã bỏ lại nơi nào, mái tóc vốn được bó buộc tỉ mỉ giờ xõa tung trên đầu vai, càng nổi bật khuôn mặt trắng như tuyết cùng hai mắt đỏ như máu.

Ngao Khâm thấp giọng ghé vào tai y nói, “Tiểu đạo sĩ, người thích ta đúng không ? Đầu tiên là ta, sau đó mới đến hắn, không phải sao ? Hắn ngốc hơn ta nhiều như vậy, không biết nói chuyện vui đùa cho người vui vẻ, cũng không biết tập võ, ngay cả đồng kinh văn người niệm hằng ngày hắn cũng không hiểu, người coi trọng hắn ở điểm nào ? Đạo sĩ ngốc, hai người thua kém nhau một trời một vực như vậy đặt trước mặt người, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là nên chọn ai, người còn ngốc nghếch đi chọn cái kẻ chẳng phải là ai kia, người nói xem ta có nên cười người một trận không ?”

Cuối cùng Ngao Khâm nói, “Tiểu mũi trâu, đừng ngốc nữa, Đông Viên đã không còn nữa rồi.”

Đạo giả trên vai lúc này mới có phản ứng, nhả miệng, đứng thẳng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Ngao Khâm, “Đông Viên đâu ?”

Ngao Khâm dùng ngón tay lau đi vết máu trên khóe miệng y, nắm lấy cánh tay y, gần từng tiếng lặp lại, “Không có Đông Viên, tới bây giờ cũng không có.”

Tiểu đạo sĩ rất lâu sau mới có phản ứng, y tránh khỏi sự trói buộc của Ngao Khâm, hướng về phía lối ra. Cả tòa cung điện đã được hạ kết giới, y chưa ra khỏi cửa đã như đụng phải một bức tường vô hình, bị dội thẳng về, quỳ rạp trên mặt đất một lúc lâu sau mới đứng dậy được.

Ngao Khâm đứng sâu trong tẩm cung nhìn, “Người không ra được đâu.” Lúc đó không hề hay biết, giờ ngẫm lại mới thấy, khẩu khí như vậy cực kỳ giống Hi Di.

Đạo giả không nghe theo, tiếp tục cố gắng qua cửa rồi lại bị đẩy trở về, thái dương đập mạnh xuống nền đất, máu theo khóe mắt chảy xuôi xuống. Y xoay người hướng về phía cửa sổ, ngoài cửa sổ là bờ vực dốc đứng, mây trôi mờ ảo ngay cả vài cây tùng đơn độc mọc ngang sườn cũng không thể nhìn thấy, y không chớp mắt thả người nhảy xuống.

Ngao Khâm không cản y, lẳng lặng nhìn y nhảy ra lại bị kết giới đẩy trở về, lần này ngã quá nặng, giấy dựa nửa ngày cũng không dậy nổi. Lúc này mới bước đến đầu y, hấn kéo y đứng dậy, nhận ra cánh tay đạo giả đã gãy, buồng lung lay bên người. Vì thế cố ý nắm vào chỗ bị thương, siết chặt đến mức hận không thể đem gân cốt bóp nát.

Tiểu đạo sĩ vẻ mặt vẫn lạnh lẽo như trước, không nhú mày, không rơi lệ, hơi chớp mắt cũng không. Y ngược khuôn mặt loang lổ máu cười với hấn, “Ta muốn đi tìm Đông Viên.” Mi mục kiên tịnh là vậy, phong thái tiên nhân thoát ly trần thế là vậy, tất cả đều mất đi theo cặp mắt đen láy kia, chỉ còn lại một tấm thân dày đặc ma khí cùng mùi máu tươi, nếu thả xuống nhân gian, trong phút chốc cũng đủ để khiến một tòa thành phủ đầy xương trắng.

Ngao Khâm kéo mạnh tóc y, khiến y không thể không đối diện với mình, “Nhìn ta.”

Trong đôi mắt màu máu trống rỗng của đạo giả, Ngao Khâm nhìn thấy khuôn mặt xơ xác của chính mình, vụn vụn như yêu ma, “Hi Di đã bảo tất cả với Thượng đế, ta không bảo vệ được người.”

Đây là bản tính của Hi Di, người kia mới là tiên nhân chân chính, cắt đứt thất tình lục dục, không nhìn đến khói lửa nhân gian, tiên là tiên, ma là ma, thị phi không điên đảo, ân oán không tính nhảm, trước phép tắc không nề một chút tư tình, dù là hậu bối mình luôn mồm tán thưởng, cho dù trong lời đồn đại có là cái bóng của chính mình năm đó, cho dù đối phương và mình có khuôn mặt hoàn toàn giống nhau.

Tiểu đạo sĩ liếc mắt nhìn hấn, cố gắng tự đi đến trước cánh cửa, cố sức lao ra ngoài, rồi lại từ cánh cửa bị đẩy ngã xuống dưới chân Ngao Khâm.

Ngao Khâm cúi mặt nhìn y, “Thượng đế cho ngươi ba mươi ngày, ba mươi ngày sau sẽ hành hình.”

Đạo giả trên mặt đất không nói tiếng nào, hết sức chăm chú nhìn máu tươi đắp dính giữa các ngón tay mình, rồi đưa ngón tay lên miệng mút đến ngọt ngào.

“Mà người hành hình Là ta.”

...

Bất giác đã về đến nhà. Ngao Khâm ôm tiểu đạo sĩ đến trước cửa phòng rồi dừng lại. Tiểu đạo sĩ xuống khỏi lòng hấn, chống khung cửa run rẩy bước vào phòng, “Là chỉ dụ của Thượng đế ?”

“Là ta chủ động xin lệnh.”

“Tháp kia thì sao ?”

“Là ta tự tay xây lên.”

“Dưới tháp trần cái gì ?”

“Ma”

Y đối mặt với căn phòng tối đen không quay đầu lại, “Người ? Hay là ta ?”

Ngao Khâm đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn vào bóng dáng y không chớp mắt, “Là chúng ta.”

Đạo sĩ trong phòng như không chống đỡ được thân thể suy yếu của mình, đứng bên cạnh bàn, hai tay dùng hết sức chống xuống mặt bàn, “Người nói dối.”

Nam nhân bên ngoài im lặng, xoay người, bước ra khỏi sân nhỏ của đạo giả.

Tính ngày, có lẽ cũng đã vào hè, khí hậu trong thành vẫn ẩm áp như trước. Búp sen trên mặt hồ vẫn nhỏ nhắn như vậy, nụ hoa mơn mớn non xanh, tiếng ve râm ran dưới nắng hè náo nhiệt, dưới cầu đá liễu xanh buông rủ, cá chép lội tung tăng, hoa đào vẫn tươi cười như trong gió xuân. Cũng có lẽ ứng với lời cầu khẩn của mọi người, nhờ Đông Sơn Thần quân phù hộ.

Hi Di xem ra khó mà về ngay được, từ lúc tiểu đạo sĩ phát bệnh đến nay đã hơn mười ngày, kỳ hạn nửa tháng đảo mắt là đến, lại vẫn chưa thấy vị thượng tiên nổi danh Thiên cung tìm được đơn thuốc chữa bệnh. Ngao Khâm cười ha hả nói với tiểu đạo sĩ, “May mà người chưa đi với y, người thấy chưa, Hi Di không phải cái gì cũng biết, đừng có bị cái kiểu thao thao bất tuyệt của y lừa.”

Tiểu đạo sĩ từ từ nhắm hai mắt quay lại nhìn hắc, “Người chẳng qua là hiềm hoi lắm mới thắng được một lần.”

Ngao Khâm vẽ mặt nghiêm túc nhấn mạnh với y, “Có hiềm thì lúc này cũng là ta thắng hắc.”

Tiểu đạo sĩ chỉ cười, mà cười cười một chút liền ngủ quên mất.

Ngao Khâm ấn một cái hôn lên trán y, nhẹ tay nhẹ chân bước ra khỏi phòng rồi thay y đóng cửa. Trong sân nhỏ bướm bướm bay lượn, không biết Ngao Cẩm đã đợi bao lâu.

“Chẳng lẽ Hi Di lại tìm Thượng đế lão nhân để cáo trạng ?” Ngao Khâm đứng cách y một khóm mẫu đơn nói giỡn.

Thần quân đại nhân không gì không làm được trong truyền thuyết của thế gian không ngừng đi qua đi lại như kiến bò chảo nóng, “Huynh còn tâm trạng mà đùa với ta !”

Ngao Khâm khoanh tay nói, “Có gì không được ? Người xem, bây giờ ta với y ở cùng nhau tốt bao nhiêu, ta đương nhiên là có tâm trạng rồi.”

Ngao Cẩm bước một bước dài vọt tới trước mặt tựa như muốn túm lấy cổ áo hắc, bàn tay đưa đến nửa chừng lại chán nản buông xuôi, “Huynh muốn ta nói gì mới tốt đây ?”

Ngao Khâm liền rất hòa ái dễ gần mà dạy dỗ y, “Ta là đại ca người, người phải chú ý đúng mực . Đương nhiên, nếu như người lấy thân phận Đông Sơn Thần quân để đối đãi, người muốn nói cái gì cũng được.”

“Tháp kia sắp đổ rồi, huynh nhìn không thấy sao !” Y chỉ về phía ngọn tháp cao phía xa xa, kích động đến mức hai gò má phồng hồng.

Ngao Khâm thản nhiên nhìn thoáng qua hướng y chỉ, “Ta không cần thiết phải nhìn, tháp kia rất là thẳng, đứng thêm trăm ngàn năm nữa cũng không phải việc khó.”

Người anh em tính tình hòa thuận cũng tuyệt vọng, thậm chí xoay người lại không muốn nhìn hắc. “Huynh có thể đừng lừa mình dối người như vậy được không ?”

“Tháp đổ cũng không phải chuyện xấu.” Ngao Khâm rốt cục cũng nghiêm túc nói chuyện với y, “Mấy năm nay trôi qua bình đạm quá, ta cũng có chút ngán rồi.”

Vốn chỉ là một lời trấn an, lại kích động tất cả phần uất của Ngao Cẩm, “Huynh là đại ca của ta ! Huynh cảm thấy ta có thể trở mặt nhìn huynh ...”

“Người và ta đều rõ, tháp sớm hay muộn cũng sẽ đổ.” Ngao Khâm mở miệng ngắt lời y. Nam nhân mặc một thân y sam màu thanh thạch chậm rãi đến bên bàn đá ở giữa bụi hoa ngồi xuống, nâng tay liền có một con bướm nhỏ màu xanh ngọc tung tăng bay tới đậu giữa các ngón tay, “Tựa như ta cho rằng cuối cùng cũng đã có thể giữ y đời đời kiếp kiếp, nhưng người và ta đều rõ ràng, đây chỉ là si vọng của ta. Nói cho cùng, y cùng lắm cũng chỉ dựa vào bàn nhược hoa mới giữ được một tia linh thức, kinh qua luân hồi chống đỡ đến bây giờ, khi nào dầu hết đèn tắt cũng không ai nói chắc được.”

“Người đừng cho rằng cái gì ta cũng không biết. Lúc trước người nói Hi Di muốn lấy hoa, ta đã có chút hiểu được. Người kia, mọi chuyện đều lo trước nghĩ sau, không bao giờ làm chuyện gì không có mục đích. Nếu không phải vì đóa bần nhược hoa hiếm có kia thì sao y lại chịu muối mặt đến Đông Sơn ? Lá gan người có to hơn nữa cũng dám chưa hỏi ta mà đã mang thứ gì đó của Thần cung đi tặng cho người khác ? Huống chi đối phương còn là Hi Di.” Nói đến người kia hần lại như nghĩ đến chuyện gì đó, cúi đầu bật cười, “Việc này còn phải cảm ơn Hi Di. Thật là, thiếu y một món nợ lớn như vậy, thực khiến người ta hận đến nghiến răng.”

Vạn vật đều có linh, nhất là những trân bảo hiếm có, lại càng thập phần linh mãnh, cho nên bảo kiếm phải tùy chủ mới được đánh thức. Thiên địa chí bảo như bần nhược hoa, linh lại tập chung tinh hoa vạn vật trong thiên địa, so với phẩm nhân chỉ có hơn chứ không có kém. Hi Di lấy linh của bần nhược hoa để đắp lại hồn phách cho đạo giả, chỉ sợ là cùng đường mặt lộ mới chấp nhận được ăn cả ngã về không, dù sao luân hồi qua lại biến cố vô cùng nhiều, có lẽ tiểu đạo sĩ chưa đến được nhân gian đã hồn phách tan rã, cũng có lẽ, không biết một ngày nào đó, linh khí của bần nhược hoa hao hết, chút linh thức kia của y cũng tan theo mây khói.

“Ta đã từng nhìn y chết một lần, tương lai còn định bắt ta nhìn lần thứ hai, Hi Di này, bày ra cái gì thế không biết ?” Hần vuốt ve một nụ hoa mơn mớn giữa bụi rậm thở dài oán trách.

Ngao Cẩm chậm rãi đến ngồi bên cạnh hần, “Thả y đi thì huynh sẽ không nhìn thấy.”

“Người nha, chưa bao giờ động tâm cho nên không biết.” Ngao Khâm bỗng nhiên ha ha cười, bày ra dáng vẻ huynh trưởng ân cần chỉ ra những điểm mấu chốt cho đệ đệ, “Sao có thể như vậy được ? Ta sao nỡ để cho y ra đi một mình ? Tauyến tiếc đó.”

Ngao Cẩm chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn hần, “Y quan trọng như vậy sao ?”

“Ồ.” Ngao Khâm không chút do dự gật đầu.

“Rất quan trọng ?”

“Rất quan trọng”

“Quan trọng đến mức nào ?”

“Quan trọng hơn cả chúng sinh.”

.....

Thời hạn nửa tháng đã qua, Hi Di cuối cùng cũng trở về, nhưng mà hai tay trống trơn.

Ngao Khâm ngồi trước cửa sổ tiêu diêu tự tại uống rượu, “Oa, thật ngại quá, bản quân hình như lại thắng người lần nữa rồi.”

Thượng tiên khí thái trang nghiêm vẫn đứng xa xa ngoài cửa không chịu vào nhà, “Ta xem lần này người giải quyết thế nào.”

“Giải quyết thế nào ?” Dưới ánh trăng, Ngao Khâm nhếch đuôi lông mày cười, “Tháp đồ tự khắc sẽ tàn cuộc thôi.”

Hi Di xoay người, quyết tâm không thềm để ý đến hần nữa.

Ngao Khâm chủ động ngăn y lại, “Hi Di, người lại định bày ra trò gì ?”

“Năm đó vì sao phải cứu y ?” Hi Di nghe thấy thế quay đầu lại, Ngao Khâm đứng dưới cái bóng nặng nề của Hàng Ma tháp dùng vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có nhìn hần, “Y quả thực là cốt nhục người để lại phạm gian sao ?”

Về mặt của vị thượng tiên luôn kiềm chế tốt bắt đầu biến sắc, “Đúng vậy, y vốn là con gái duy nhất của ta đó. Làm sao ? Người sẽ gọi ta một tiếng nhạc phụ à ?”

Chep chep, tiểu đạo sĩ quả nhiên ngoan ngoãn hơn y nhiều. Ngao Khâm âm thầm tặc lưỡi, khẩu khí vẫn nghiêm túc như trước, “Chuyện này không liên quan đến người, người đứng một bên nhìn là tốt rồi, việc gì phải phí công khổ sở mà nhảy vào quấy nhiễu ?”

Hi Di liếc hắt bằng nửa con mắt, “Đây là chuyện của ta.”

“Vậy tại sao lại kiện lên Thượng đế ?”

“Ta không chấp nhận được hành vi của người.”

Ngao Khâm không hỏi nữa, châm một chén rượu chậm rãi đưa lên miệng, “Hi Di, người có biết người rất đáng ghét hay không ?”

Hi Di quay đầu đi, “Ta chỉ biết chúng tiên đều âm thầm oán giận người bùa bãi không biết cổ kị.”

Chung quy cũng là kẻ địch, không vừa mắt, nói nhiều nói ít cũng như không. Hi Di thần nhiên gật đầu với hắt làm động tác cáo lui.

Nhìn bóng trắng xa dần, Ngao Khâm thưởng thức chén rượu trong tay khản giọng lên tiếng, “Người tìm không thấy thuốc giải vì trên thế gian này căn bản là không có. Bệnh của Vô Nhai cùng lắm chỉ là triệu chứng nhất thời mà thôi, qua nửa tháng tự nhiên sẽ hết, bây giờ chắc y đã có thể xuống giường rồi. Từ đầu đến cuối, ta cùng lắm cũng chỉ muốn mượn cớ này để giữ y nửa tháng mà thôi. Thực ra, giữ hay không giữ cũng có gì khác nhau ? Ta suy cho cùng cũng không thể giam cầm y cả đời. Hi Di, nếu người vẫn không thay đổi chủ ý, ngày mai người có thể dẫn y đi. Y theo người, sống vẫn tốt hơn đi theo người khác.”

Hi Di bên kia dừng lại, Ngao Khâm chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng không chút dao động của y. Qua một lúc lâu mới nghe y thông thả trả lời, “Tuy chưa bao giờ chịu gọi ta, nhưng suy cho cùng, người vẫn là sư đệ của ta. Việc này không thể nào thay đổi, cũng không phải thay đổi.”

Chỉ trong nháy mắt đó thôi, Ngao Khâm muốn bật cười, khoe miệng phí công nhếch lên, cuối cùng vẫn không cười ra tiếng, “Hi Di, người thật khiến người ta chán ghét.”

Thượng tiên đã càng lúc càng xa cũng không chút nào lùi bước, “Thực ra ta cũng rất phần uất, vì sao ta lại có một sư đệ khốn kiếp như người ?”

.....

Ánh trăng trong trẻo, yếu ớt chiếu xuống một luống mẫu đơn bạch ngọc trong sân, bên trên có một con bướm xanh lơ dừng chân đứng nghỉ.

Sau nửa đêm, Ngao Khâm bước qua cửa phòng, từ bên trong vẫn còn hắt ra ánh đèn yếu ớt, liền nâng tay gõ cửa. Không ngờ cửa không khép chặt, ngón tay vừa gõ nhẹ đã mở toang. Ngao Khâm ló đầu vào, sau tấm rèm sa trong phòng, tiểu đạo sĩ im lặng ngồi bên đầu giường, cũng đang nhìn hắt.

“Người đang dụ ta ngủ lại sao ?” Ngao Khâm làm mặt quỷ với y, hi hi ha ha nói đùa.

Tiểu đạo sĩ cũng cười theo, không mở miệng.

Ngao Khâm cất bước đi vào, nghiêm túc dặn dò y, “Về sau đến chỗ y không thể như vậy được, phải cẩn thận một chút. Nửa đêm như vậy còn mở cửa phòng nguy hiểm biết bao nhiêu, bị giật tiền là chuyện nhỏ, ngay cả sắc cũng bị cướp mới là chuyện lớn.”

Tiểu đạo sĩ lẳng lặng nhìn hắt, “Ta hết bệnh rồi.”

Ngao Khâm liền ra vẻ kinh hỉ, “Thật không ? Vậy không phải rất tốt sao ? Người nghỉ ngơi thêm hai ngày là có thể khởi hành được rồi.”

Đạo giả ngồi bên đầu giường trên vẻ mặt không hiện lên một chút vui sướng, “Vì sao ?”

“Vì được hiệu chỉ có nửa tháng nha, đạo sĩ ngốc.” Ngao Khâm chậm rãi ngồi xuống bên cạnh y, kéo tay y đặt lên lòng bàn tay mình, “Thực ra ta cũng muốn dùng liều nặng một chút, nhưng như vậy người sẽ không chịu nổi, rất khó nói có thể tỉnh lại nữa không.”

Tiểu đạo sĩ si ngốc nhìn bàn tay hai người đan vào nhau, “Không tỉnh lại nữa không phải rất tốt sao ? Người lúc nào cũng sợ ta chạy mất.”

“Đồ ngốc.” Ngao Khâm cười mắng, đưa tay nhéo chóp mũi y. “Vậy mà tốt cái gì ? Ta thường nói người ngốc, người lại thực sự bị ta mắng thành ngốc luôn. Người không tỉnh lại được, ta lại phải mỗi ngày ngồi ở bên cạnh chăm sóc người, chẳng đi đâu được. Đó đâu phải là ta giữ người, rõ ràng là người giam ta.”

Hắn ghé sát lại hôn lên khóe môi đạo giả, “Tiểu đạo sĩ, người sẽ đi sao ? Đi theo Hi Di so với việc chạy khắp nơi để bị người ta mắng là kẻ điên tốt hơn nhiều.”

Tiểu đạo sĩ yên lặng dùng ánh mắt đen thăm thăm nhìn hắn, “Người thả ta đi sao ?”

Ngao Khâm trịnh trọng đặt nụ hôn lên môi y. Vẫn như trước không thể gọi là dịu dàng, đầu lưỡi càn quấy cùng liếm mát thật sâu không cái nào là không mang theo sự xâm chiếm mãnh liệt, chiếc răng nhọn nhay qua nghiêng lại trên môi đạo giả cho đến khi nếm được mằn mặn vị máu tươi. Hắn tham lam liếm láp, nụ hôn như cần xé kéo dài từ đôi môi sưng đỏ xuống đến cổ, “Ta thả người đi.”

Hai vai căng cứng. Ngao Khâm siết chặt lấy đạo giả im lặng, “Tiểu đạo sĩ, người phải nhớ kỹ, bản quân nắm giữ một phương, phía sau không biết bao nhiêu giai lệ khuyên thành. Nếu để xếp thành hàng cho ta tuyển chọn, cái đồ mũi trâu nhà người dù đứng cuối hàng cũng không xứng.”

Tiểu đạo sĩ há miệng cắn lên vai hắn, “Ngao Khâm, cái tên khốn kiếp nhà người.”

Hết chương 18

18. Chương 19: Vĩ Thanh

Ba ngày sau, đạo giả khởi hành. Hi Di đi trước y một bước, Thượng tiên không hề lay dấn một chút khói lửa nhân gian vì hai người bọn họ mà cảm thấy khinh bỉ sâu sắc, “Thực khiến cho người ta không nhìn nổi.”

Ngao Khâm đưa tiểu đạo sĩ đến bên cổng thành. Không nghĩ tiết trời y hết như khi đến nơi đây, mưa phùn tầm tã. Trong tay đạo giả cầm một chiếc ô bằng giấy dầu. Suốt dọc đường đi Ngao Khâm dặn dò y không ngừng, làm người phải tỉnh táo, phải cẩn thận, làm gì cũng phải để ý một chút, đừng để người ta ba xạo mấy câu mà đã bị lừa bán mất. Lại dặn tới dặn lui, “Hi Di luôn đối xử tốt với người, người đi theo y học cái gì cũng được, riêng cái tính tình quái gở tệ hại kia của y thì đừng có bắt chước, bằng không sẽ không được người ta thích đâu.”

Tiểu đạo sĩ một mực gật đầu. Bước chân mỗi lúc một chậm, trong lòng chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhìn đến người bán rong nọ ngồi tựa dưới mái hiên, đi qua chiếc cầu đá trắng hình vòm cong cong, lướt qua hoa đào thấp thoáng, cổng thành đã hiện lên trước mặt.

Ngao Khâm dừng bước dưới cửa thành, “Tiễn người ngàn dặm rồi cũng phải biệt ly, ta chỉ đưa người đến đây thôi.”

Tiểu đạo sĩ cũng không từ chối, lưng đeo trường kiếm bước một bước ra ngoài. Y như khi đến, trong cửa ngoài cửa, đều là một bóng dáng cô đơn.

“Ngao Khâm !” Y đứng ngoài cửa quay đầu lại.

Tim Ngao Khâm đột nhiên nảy mạnh, trong đôi mắt đen trong veo của đạo giả in rõ bóng hoa đào liễu rủ dưới cây cầu đá sau lưng hắn.

“Nếu người theo ta ra khỏi thành, ta sẽ ở bên người.” Mưa làm nhạt nhòa dung nhan của đạo giả, khiến hắn chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng tiểu đạo sĩ cong lên như vành trăng non.

Ngao Khâm đứng yên tại chỗ, “Người gạt ta.”

“Ta không lừa người.”

“Thật chứ ?”

“Thật.”

“Một lời đã định ?”

“Một lời đã định.”

“Thua người cũng không được đổi ý.”

Hắn quả nhiên tươi cười bước ra cửa, chân còn chưa hạ xuống, tiểu đạo sĩ bên ngoài đã dùng hết sức vọt trở về, hung hăng chặn hắn lại, đẩy hắn về bên trong, hai người ngã xuống mặt đất, cả hai đều chặt vật.

Ngao Khâm ngồi trên nền đất cúi xuống nhìn mái tóc đen như mực của tiểu đạo sĩ, “Thấy chưa, ta còn chưa ra khỏi cửa người đã đổi ý rồi.”

“Người là tên khốn kiếp.” Úp mặt vào lòng hắn, tiểu đạo sĩ lại khóc, tiểu đạo sĩ năm đó có đau thế đau nữa cũng không rơi một giọt nước mắt mà bây giờ cả khuôn mặt đều ướt đầm, “Ngao Khâm, cái tên khốn kiếp nhà người.”

Ngao Khâm đưa tay quạt nước mắt cho y, “Là ta khốn kiếp, cho nên người phải rời khỏi ta thật xa.”

Y lại càng khóc dữ hơn, thì thào mắng hắn một lần lại một lần, “Người rõ ràng là không thể ra khỏi thành ! Người ra khỏi thành sẽ hồn phi phách tán.”

Ngao Khâm nhặt chiếc ô lên che cho cả hai người, “Thì ra là người biết.” Khẩu khí vẫn như chẳng có gì quan trọng.

Sao lại có thành trải qua ba trăm năm mà dáng vẻ vẫn y như trước, một chút cũng không hề thay đổi ? Người bán rong bày hàng dưới mái hiên, cây cầu đá màu trắng bắc qua sông, ven sông còn có liễu xanh cùng hoa đào, thậm chí cả những người phụ nữ nhiều chuyện ngày ngày bán đồ ăn trong thành cùng ca cơ bán rẻ tiếng cười ngọt ngào trên hồng lâu, không nơi nào phủ dù chỉ một chút bụi đất.

Tòa thành trước mắt này chẳng qua là một ảo cảnh hắn dùng phép thuật dựng nên, là bộ dáng ban đầu tích từng chút một trong trí nhớ. Cơn mưa xuân vĩnh viễn không bao giờ dứt để vào hạ. Bởi vì khi ta và người mới gặp nhau, cảnh tượng là trong cơn mưa lúc dừng lúc tạnh như thế này.

“Tòa thành này, cũng là lồng giam của ta.” Ngao Khâm thản nhiên nói cho y, “Năm đó sau khi người không còn, ta vẫn ở nơi đây.”

Ban đầu thường xuyên nhớ lại thuở trước, từ khi mới quen đến kết thúc sau khi gặp lại, từng mảnh ký ức hỗn loạn, bỗng nhiên lại nhớ đến đoạn này, bỗng nhiên lại nhớ đến đoạn kia. Ban đêm cũng từng có một giấc mộng, trong mộng là cảnh hành hình năm đó, Phương Thiên Họa Kích vốn đã như một phần cơ thể lẫn đầu tiên run lên trong lòng bàn tay, lúc đâm vào giữa hai chân mày tiểu đạo sĩ, trong lòng xẹt qua một cơn đau bén nhọn, đau đến dường như không thể tự kiềm chế, hai mắt chưa sót đến dường như có thể chảy ra hai dòng máu đỏ sẫm, cuối cùng ngay cả một giọt lệ cũng không rơi, trơ mắt nhìn khuôn mặt thanh tú của đạo giả bị máu nhuộm đỏ.

Tiểu đạo sĩ khi đó vẫn cười, thời khắc cuối cùng tỉnh táo lại một chút, mở to đôi mắt đen như mực nhìn vào tận đáy lòng hắn, “Ta vẫn nghĩ rằng người đó chính là người, thật khờ.”

Cứ như vậy rốt cuộc không ngủ được nữa, trốn vào thư phòng lôi những cuốn sách lưu từ năm đó ra xem đi xem lại.

Tháp từ hắn mà dựng, thành vì hắn mà xây, một mình hắn ở bên trong, ngày ngày nhìn thời gian trôi qua như bức tranh lặp lại một lần rồi một lần. Cuối cùng cũng không ra được. Hàng ma tháp, thứ bị hàng thực ra chính là hắn.

“Đạo sĩ không chịu nghe lời, bảo người đừng vào trong tháp, người lại đi vào.”

Hắn cười nhẹ giọng quở trách y, “Giờ người đã biết, người đi vào động phủ của yêu quái rồi, muốn ra cũng không dễ dàng vậy đâu.”

Đạo giả siết chặt vật áo hắn đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, “Vì sao ?”

Ngao Khâm vuốt mái tóc y, “Người đã vào xem rồi, còn hỏi nữa.”

Tháp để trấn ma, tâm ma. Cửa người, cũng là của ta.

Ngọn tháp khí phách hùng hồn đến vậy, bên trong lại chỉ đặt một hộp gấm nho nhỏ, mở ra nhìn một cái, hai mảnh giấy trắng thuần, giấy trong trắng như lê hoa, mực đen như mặt bàn gỗ mun, chữ ít ỏi hai hàng, chữ nối vào nhau đến nét cuối cũng không đứt lìa.

Nguyện cùng quân triền miên, chí tử phương hưu

Nguyện cùng người triền miên, đến chết không chia lìa

Lời nói giống hệt nhau, một tinh tế một cuồng loạn, xuất phát từ bút tích của hai người. Một là người, một là ta.

Đạo sĩ ngốc, ở chung với người lâu, ngay cả bản quân cũng đều trở nên có chút ngu xuẩn.

Tiểu đạo sĩ khóc đến nghẹn ngào túm chặt vạt áo hắn, “Vậy người còn thả ta đi ?”

Ngao Khâm liền nắm tay y, “Người muốn đi, ta sẽ buông tay. Ta vĩnh viễn không học được cái kẻ hèn nhất Đông Viên kia, giữ người lại, chưa biết bao giờ lại không nhận được mà bắt nạt người. Huống chi, ma cũng không thể tồn tại trên thế gian này, Hàng ma tháp cùng lắm cũng chỉ nhất thời trấn được ma tính của ta, tháp rồi cũng sẽ đổ, đến lúc đó ta không thể tránh khỏi con đường bị tru diệt, ta không muốn để người thấy.”

Mưa nặng hạt thêm, bong bóng nước nổi lên trên nền đá xanh rải mặt đường.

Đạo giả quần áo ướt đầm gần từng tiếng như chém đinh chặt sắt, “Ta cũng không biết mình còn chống đỡ được bao lâu, có khi sẽ đi trước người một bước không chừng. Ngao Khâm, người phải nhớ kỹ, ta muốn người phải nhìn ta đi trước rồi mới được tan thành mây khói. Người có thể lừa gạt ta bắt nạt ta, duy nhất chuyện này người không thể gạt ta !”

Ngao Khâm có chút sững sờ.

Đạo giả chậm rãi đứng dậy, kéo tay áo hắn đi lên cầu, “Người không phải Đông Viên, người là Ngao Khâm. Vừa rồi khi người vừa bước chân ra khỏi thành ta liền biết, người ta muốn tìm đã tìm được rồi. Người còn muốn ta đi đâu nữa ?”

Dịu dàng không dịu dàng, hàm hậu không hàm hậu, thậm chí đến lương thiện cũng chẳng lương thiện, thế cũng không sao, chỉ bằng mẫu giấy kia, chỉ bằng trăm năm cô tịch, chỉ bằng tháp này thành này, như vậy là đủ rồi, cái gì cũng đủ rồi.

19. Chương 20: Phiên Ngoại

Hôm đó Hi Di đến thăm, Ngao Khâm đang ôm Vô Nhai ngồi trong sân uống trà. Trong thành vẫn là tiết cuối xuân chưa qua đầu hạ chưa tới. Hoa cỏ rực rỡ muôn màu, náo nhiệt mà đẹp mắt.

Tiên giả một thân áo trắng đứng ngoài cửa, cảm hơi nâng lên, “Ta đến thăm Vô Nhai.”

Tiểu đạo sĩ liền cười vui vẻ vùng khỏi cái ôm của Ngao Khâm chạy nhanh ra ngoài nghênh đón, “Vừa vặn có chung trà nóng mới pha. Nhất định sẽ hợp ý người.”

Khiến cho nam nhân phía sau oán giận, “Người vừa mới nói là chỉ pha trà cho mình ta uống thôi mà.” Ai oán vô hạn.

Hi Di đột nhiên có chút cảm khái, cuối cùng, cái bóng trong lời đồn của mình đã thành người của nhà khác rồi.

Mặc kệ đạo giả hiếu khách trải kỷ trà ra mời gọi, Hi Di vẫn cố chấp đứng ngoài cửa không chịu bước vào một bước. Chủ nhân bên trong vẫn cái thái độ bừa bãi chọc người ta ngứa mắt, bá đạo ôm lấy thất lưng đạo giả nói lời châm chọc, “Y kiến tịnh quá, cẩn thận nơi này của chúng ta làm bản giấy của y bây giờ.” Từ

vẻ mặt đến ngữ điệu không chỗ nào là không mang theo vẻ khiêu khích. Sự đệ này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Hi Di hiềm khi không thềm chọi lại hấn, lời nói đã lên tới miệng lại vì nét tươi cười nhẹ nhàng nhợt nhạt của tiểu đạo sĩ mà cổ nuốt xuống, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói, “Người này âm ỹ quá, chúng ta tìm nơi thanh tĩnh nói chuyện đi.”

Đạo giả tính tình ôn nhuận tất nhiên là vui vẻ nhận lời, người ở trong sân lại như sắp bị người ta khoét mất một miếng thịt mang đi, “Dựa vào cái gì ? Địa giới là địa giới của bản quân, người là người của bản quân !” Còn chỗ nào mà giống Thần quân nữa, rõ ràng là tiểu vô lại vừa bị cướp giật trên đường mà.

Vị Thượng tiên tự cho là vị trí của mình rất cao cũng mặc kệ hấn, khước mắt đảo qua đỉnh đầu Ngao Khâm, lướt qua một vòng những họa tiết trên mái hiên nhà hấn , xoay người bước đi.

Vừa chậm rãi đi vừa nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện bên trong, “Ta đi rồi về, không sao đâu.”

Ngao Khâm không nghe lời không thuận theo, “Không được, người đi cùng y rồi ta làm sao bây giờ ?”

Tiểu đạo sĩ bật cười, “Ta đi cùng y làm chi ?”

Hạ thấp giọng, Thần quân không chịu yên tâm bắt đầu nghiêm túc xuyên tạc, “Bây giờ người nói không đi, lát nữa nghe y ba xạo mấy câu lại bị bắt cóc mất.”

Thượng tiên vốn khả năng kiềm chế vững vàng nghe xong rất muốn xông qua cửa đập hấn một cước, người coi ta là cái gì ? Kẻ lừa đảo hay bọn buôn người hả ?

Tiểu đạo sĩ bên kia vẫn rất là kiên nhẫn, “Vậy người đi cùng ta đi.”

“Hừ ! Ta chẳng cần nói chuyện với hấn.” Chẳng cần quay đầu lại cũng biết, Ngao Khâm chắc chắn là đang hếch mũi lên trời rồi.

Một bên lời tình nồng ý đậm triển miên, “Ta lo lắng, người cam đoan với ta đi.” Vô cùng kỳ vọng vô cùng mờ ám, lại mang thêm một chút giao hoạt.

Hi Di bước nhanh hơn rẽ vào ngõ nhỏ, những lời sau đó không thể nghe, nếu vô tình nghe được chắc chắn sẽ ngán đến mức ba ngày ăn uống mất ngon.

Ở trà lâu xa xa nghe vọng tiếng ca cơ nhỏ tuổi hồng y hồng quần gõ phách ngà lấp đi lấp lại một câu hát không biết bao nhiêu lần mới thấy đạo giả khoan thai thông thả tới nơi. Nét mặt biểu cảm đều không có gì khác thường, chỉ là xiêm y đã thay một bộ mới, khuôn mặt hơi ẩm ướt, chắc là vừa rồi đi vội, cũng có thể là vì vừa tắm rửa qua khuôn mặt như khối ngọc không chút tì vết ẩn ẩn lộ ra vài phần ướt át.

Thượng tiên không nhiễm tục trần hướng mắt nhìn về sắc núi xa xa, thản nhiên hỏi y chút việc vặt thường ngày, hôm nay đọc sách gì ? Có hiểu được không ? Có thu hoạch gì không ?

Không phải khách sáo nhưng cũng không hấn là thân thiện.

Tiểu đạo sĩ ngồi đối diện y trả lời rõ một năm một mười, sách thì vẫn xem, nhưng cũng không được chăm chỉ như trước. Về nguyên nhân, y không nói rõ , Hi Di cũng không hỏi, trong lòng mỗi người đều tự biết, có một người quán lấy mình như vậy, dù có tập trung đến mấy cũng bị quấy cho chẳng còn gì vào đầu.

Hi Di gật đầu nói, “Có tâm là tốt rồi.”

Đạo giả tính nét thật thà lắc đầu, “Con đường tu đạo, với ta, đã hoang phế mất rồi. Chỉ phụ tấm lòng mong đợi của người.”

Trong lời nói của y mang theo thất vọng, nhưng nét mặt vẫn yên ả, một đôi đồng tử thu hết ánh sáng vào trong, mi mục như vậy, tĩnh lặng tựa phát đà trên tòa sen.

Hi Di nhếch khước miệng nói, “Ta vốn cũng không mong đợi người phải làm gì.”

Y thức thời tiếp lời, “Thì ra là ta hiểu sai.”

Không hẹn mà cùng ngừng đầu, nhìn nhau mà cười.

Cách năm ba tháng, Hi Di lại ghé đây một lúc, thành nhỏ vì chấp niệm của Thần quân biến ảo mà thành, từng gốc cây ngọn cỏ đều giống hệt như quá khứ, trải qua trăm năm mưa gió trước sau đều không hề thay đổi, cuộc sống không hề sai lệch một ly như vậy, dù thanh tâm quả dục như các vị tiên gia cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, vậy mà hai kẻ sớm chiều ở chung trong thành dường như lại sống rất thi vị.

Tiểu đạo sĩ thường nói y sống rất tốt, trong thành cảnh sắc tốt lắm, người qua kẻ lại trên con phố dài cũng tốt lắm.

Hi Di không biết “tốt lắm” theo lời y là tốt đến mức nào, mỗi lần mở lời đều cực kỳ châm chọc, “Hắn có từng bắt nạt người không?”

Tiểu đạo sĩ cười lắc đầu.

Hi Di nói, “Người không cần sợ hắn, tính tình của Ngao Khâm thế nào ta rất hiểu, dùng lời phạm nhân hay nói là hắn ba ngày không đánh thì đứng ngồi không yên.”

Thượng tiên khí phách lãng nhiên rất hiếm khi lộ ra một mặt thân thiết như vậy, tiểu đạo sĩ ngồi đối diện cười càng thêm sâu, nghiêng người châm trà cho Hi Di, nghiêm túc đáp lại y, “Hắn thật sự rất tốt với ta.”

Hi Di gật đầu cho có lệ, trong lòng vẫn không tin. Cái vị sư đệ đáng ghét kia y hiểu rõ nhất, có thể an phận nghỉ ngơi một ngày không đi trêu chọc người ta là tiểu đạo sĩ có thể lập đàn tạ ơn trời Phật được rồi.

Đề tài cứ thế vòng vo ra ngoài rồi kéo tới tận chân trời góc bể.

Đạo giả nói không nhiều lắm, thường thường nhấp trà gật đầu, nét cười nhàn nhạt, ánh mắt trong veo, căn cốt trời sinh vốn nên đứng vào hàng tiên ban. Hi Di nhìn không được lắc đầu, “Người như người vốn nên dốc lòng tu đạo, hiện giờ đi theo hắn, đáng tiếc cho tấm lòng cố chấp cầu đạo năm xưa.”

Lời nói ra, oán giận cũng theo đó miên man bắt tận, oán trách hắn từ cái chuyện của năm xưa năm xưa, hắn ngang ngược hắn kiêu ngạo, hắn tự đại hắn bừa bãi, hắn bá đạo, hắn lại còn không hiểu lý lẽ tùy ý làm bậy. Thượng tiên cần ngôn cần hành nâng chung trà, nhẹ nhàng tung ra một câu kết, “Vẫn là mấy chuyện nhập ma thích hợp với hắn hơn.” Đạo giả này giờ chăm chú lắng nghe cũng lắc đầu, hạ mắt nhìn làn khói bốc lên từ chén trà xanh, “Hắn không tốt, nhưng ta cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.”

Hi Di dừng câu chuyện lẳng lẳng nghe y nói.

Đạo giả khuôn mặt tuyền tú không vội mà giải thích, khuôn mặt hơi cúi xuống trầm mặc suy tư, rồi sau đó nghiêm túc nhìn lại tiên giả với khuôn mặt giống hệt mình, “Vì hắn mà buông tha cho tu đạo cũng không có gì đáng tiếc.”

“Vì tòa thành này?”

“Vì ta thương hắn.”

Bên kia hồng y ca cơ vẫn còn đang xướng, tri đạo bất tương tư, tương tư lệnh nhân lão, kỉ phiên tế tư lượng, hoàn thị tương tư hảo.

Hi Di im lặng, đạo giả ngồi đối diện mang khuôn mặt dường như giống hệt mình, hai khuôn mặt đối diện nhau, không khác gì đang soi gương, thế nhưng tiên giả đã đứng trên muôn người lại không sao học được biểu cảm nhu hòa đến thế.

“Người thường khen ta có lòng chấp nhất kiên nhẫn, thực ra ta đã sớm dao động rồi.” Tiểu đạo sĩ ngồi sau chiếc bàn chậm rãi nói cho y nghe, “Trước đây, có lẽ ta đã từng thực sự toàn tâm toàn ý, chỉ là, sau khi gặp hắn”

Năm ấy đứng dưới mặt trời chói chang nghe hắn nói, hắn đứng dưới mưa đợi mình một ngày. Kỳ thực tâm cầu đạo từ lúc đó đã không còn thuần túy nữa.

“Lúc ban đầu còn cảm thấy hắn đáng ghét, còn tưởng rằng không cần thận đắc tội với nhà phú hộ bản địa nào đó. Về sau mới phát hiện là không phải.” Con cái nhà giàu ăn chơi trác táng sẽ không cần quấy như hắn, mỗi ngày hấp tấp chạy đến chỉ vì mấy đồng tiền của đạo sĩ nghèo kiết hủ lậu như y.

Tiểu đạo sĩ đưa ngón tay vuốt ve hoa văn bằng men xanh trên chiếc chén sứ, Hi Di cảm thấy động tác của y rất giống Ngao Khâm mỗi khi trầm tư.

Từng ngày từng ngày, tuy rằng lời nói không quá ba câu, số từ cũng không được đến mười từ. Nhưng vị thí chủ kỳ quái đó vẫn cứ len vào lòng y.

“Lâu dần, sau khi đã quen, bỗng nhiên sẽ cảm thấy không rời xa được. Ngày nào hấn muốn một khắc, trong lòng ta sẽ một khắc nóng ruột nóng gan.” Tiểu đạo sĩ đỏ mặt cười tự giễu, “Cho nên ta mới muốn chạy.”

Dù là rời khỏi thành nhỏ hay lấy bàn nhược hoa ra trao đổi đều vì không muốn gặp lại, trong lòng luôn tự nói với mình là vì cầu đạo, thực ra vẫn lẩn vào vài phần tư tâm, sợ phải thấy hấn, sợ nghe hấn nói, sợ phải ngã vào cạm bẫy ái tình không thoát ra được.

Đạo giả nhìn vào mắt Hi Di nói, “Cái cố tu đạo này ta đã dùng nhiều lắm rồi, người càng cảm thấy ta chấp nhất, thực ra ta lại càng yếu đuối.”

Người ta nói người tính không bằng trời tính, cho dù y có bói được mọi việc cũng không ngờ thời khắc đắc đạo lại gặp cố nhân.

“Ta mơ hồ biết hấn không phải người thường, chẳng thể tưởng được, đúng là Thần quân một phương.” Lần này muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi.

“Vậy về sau thì sao ? Đông Viên ...” Không kìm được sự hấp dẫn của lòng hiếu kỳ, Hi Di cẩn thận nhắc đến tên người kia.

“Có khi ngẫm lại, Đông Viên càng thích hợp với người hơn.” Thượng tiên vốn không quan tâm đến tình ái cũng từng nghe qua chút chuyện nhỏ về Đông Viên, người nọ dịu dàng, quan tâm, khoan hậu, lương thiện, nếu thế gian thực sự có Đông Viên, vậy Ngao khâm có thể làm được gì ?

Không ngờ đạo giả vẫn lắc đầu, “Nếu thế gian thực sự có Đông Viên, ta với hấn, e rằng chỉ có thể là tri kỷ.”

Vậy vì sao lại nhớ mãi không quên, trải qua luân hồi vẫn kiên trì ôm trường kiếm đi khắp nơi kiếm tìm ? Hi Di chưa kịp hỏi ra miệng thì đạo giả đã trả lời, “Ta cứ nghĩ hấn là Ngao Khâm.”

Hi Di chưa nói lời nào, tự y lại cười rộ lên, “Thật là, Ngao Khâm sao có thể tốt như vậy chứ ?”

Quá cố chấp cũng không phải chuyện tốt, phàm là những chuyện quá kiên trì sẽ trở thành cố chấp.

Chỉ vào chút hơi thở như có như không của người kia trên người Đông Viên liền tin tưởng chắc chắn rằng hấn là do Ngao Khâm biến thành, thích một người là sẽ hoàn toàn quên đi những cái không tốt từ trước đến nay của hấn, chỉ ghi nhớ thật kỹ những khoảnh khắc tốt đẹp nhỏ nhoi, cố chấp khiến mình chỉ thấy hấn dịu dàng, nghe thấy hấn nói lời mật ngọt, lại không chịu chấp nhận rằng hấn bạo ngược cùng nộ khí ngập trời.

“Nói cho cùng, Ngao Khâm vẫn không bằng Đông Viên.” Thượng tiên ánh mắt sắc bén đối với sự đệ nhà mình nói không chút lưu tình.

Tiểu đạo sĩ không còn mặc đạo bào màu xám cười cười với y, “Thích và thích hợp là hai chuyện khác nhau.”

Đã thích thì sao còn để ý được là có hợp hay không ? Có lẽ là mới đầu không hợp, nhưng về sau thì sao, chuyện của tình ái, quả không bói ra được, phải tay trong tay đi đến cuối mới có thể thấy được kết cục.

Tiểu đạo sĩ ngồi không được bao lâu liền đứng dậy, cáo lỗi rằng trong nhà còn chút việc vặt. Thực ra là lo trong nhà có ai đó chờ lâu nóng nảy nhỉ ?

Hi Di không vạch trần y, ngồi trên lầu lẳng lặng nhìn bóng đạo giả gầy yếu chậm rãi chìm trong dòng người tấp nập trên con đường dài.

Thành nhỏ vẫn như trước, đào hồng liễu lục, sức sống dạt dào.

Hàng Ma tháp vẫn sừng sững đứng giữa thành, tháp nhọn cao vút, tựa như muốn đâm thẳng đến trời xanh. Khi rời đi, Hi Di đứng ngoài cửa thành liếc nhìn vào bên trong, giật mình cảm nhận được chút tâm trạng tĩnh lặng của đạo giả, tháp có đổ hay không, khi nào sẽ đổ, hai người kia đã không quan tâm nữa, với họ mà nói, đáng quý chính là những khoảnh khắc hiện tại được gần nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-ma-thap>